COLECȚIA

Iubiri de poveste

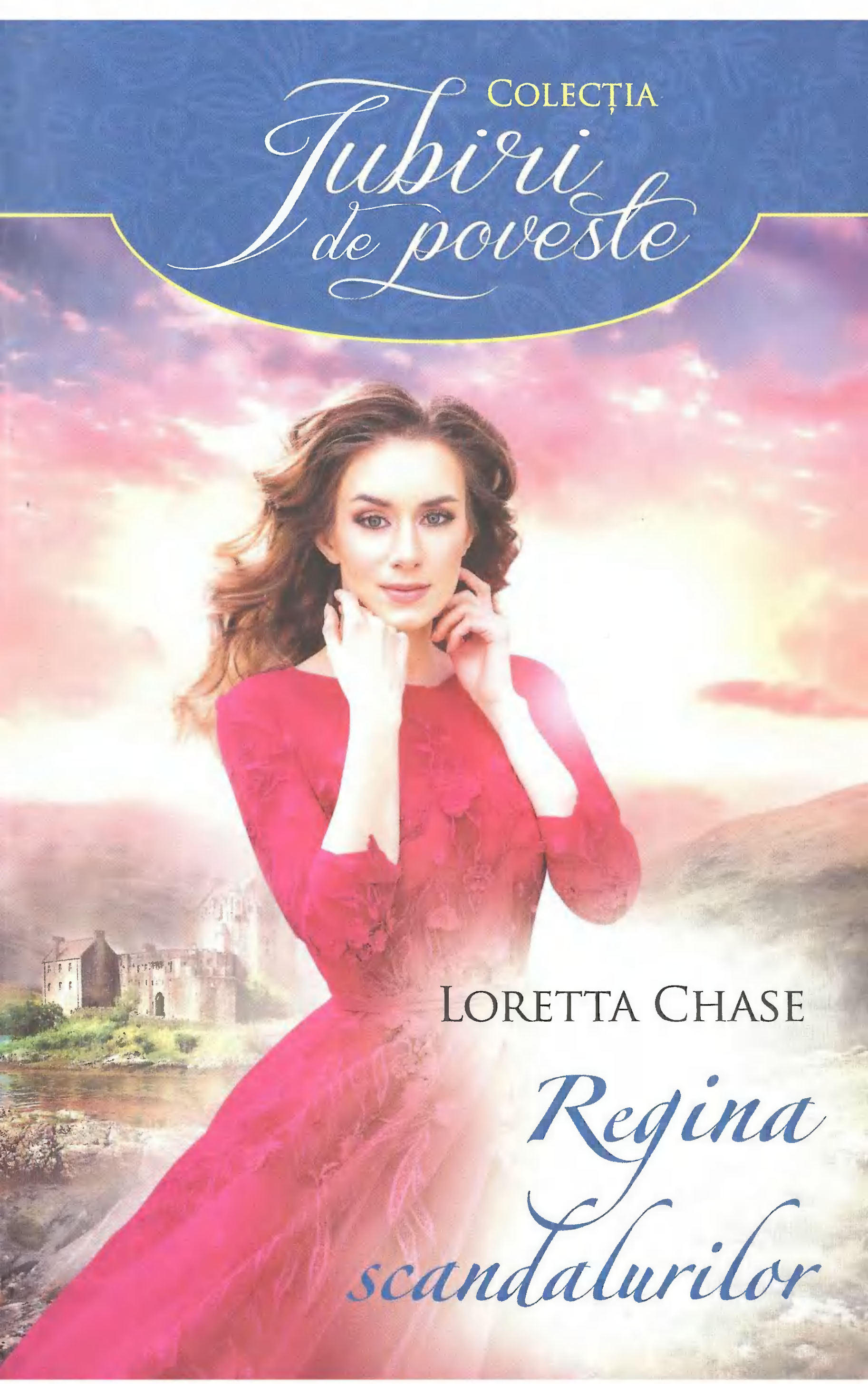

LORETTA CHASE

Regina scandalurilor

SERIA „FAMILIA CARSINGTON“

O pereche nepotrivită? Cu siguranță! Olivia și Lisle știu asta prea bine, dar pur și simplu nu se pot îndepărta unul de celălalt, oricât de mult ar încerca.

După ce a supraviețuit pericolelor din Egipt, Peregrine Dalmay, conte de Lisle, revine la Londra ca să înfrunte cea mai mare amenințare la adresa liniștii lui sufletești: pe propriii părinți... și pe domnișoara Olivia Wingate-Carsington. Descendentă a unei faimoase familii de aristocrați escroci, frumoasa roșcată are puterea de a-i răpi rațiunea și talentul de a-l atrage în tot felul de aventuri năucitoare.

În ciuda comportamentului ei scandalos, Olivia este preferata înaltei societăți și este conștientă, spre disperarea ei, că viitorul îi rezervă o viață liniștită și supusă, cu un soț perfect cuviincios. Așa că, atunci când Lisle este forțat de părinții lui să se ocupe de o moștenire de familie, Olivia vede în asta șansa perfectă pentru o ultimă aventură – chiar și alături de singurul bărbat pe care nu a reușit niciodată să-l joace pe degete.

Prin urmare, cei doi se trezesc în peisajul mohorât al Scoției, într-un castel bântuit de fantome, vandalizat de tâlhari și păstrătorul unui secret șocant. Dar probabil că pericolul cel mai mare mocnește în inimile lor încăpățânate... care sunt însă gata să recunoască adevărata dragoste.

Loretta Chase a absolvit Clark University, după care s-a dedicat pasiunii de a scrie romane de dragoste istorice. Cărțile ei au fost distinse cu premii importante ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2182-5
9 786063 321825

Alma

Last Night's Scandal
Loretta Chase
Copyright © 2010 Loretta Chekani

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Regina scandalurilor
Loretta Chase

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHASE, LORETTA
Regina scandalurilor / Loretta Chase
trad.: Lavinia Șerban – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2182-5
I. Șerban, Lavinia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Regina scandalurilor

Traducere din limba engleză
Lavinia Șerban

Alma

Prolog

Londra
5 octombrie 1822

Milord,

***Trebuie** să Arzi această Scrisoare după ce o citești. Dacă ar cădea în Mâini Nepotrivite, voi fi iarăși Exilată la ȚARĂ, la unul dintre Domiciliile unchilor mei îndepărtați Carsington, unde **mai mult ca sigur** voi fi IZOLATĂ. Nu mă deranjează peisajul Rural în Doze Mici, dar să fiu ÎNCHISĂ și să-mi fie interzisă **orice** Posibilitate de a Socializa, în Orice Fel (de teamă că îmi voi face Cunoștințe Nepotrivite sau că Voi Conduce Inocenții pe Căi Greșite), este **intolerabil** și **sigur** mă va împinge la Gesturi Disperate.*

*Sunt Urmărită **tot timpul.** Singura modalitate prin care să-ți trimit o Scrisoare Lungă și Necenzurată este să o scriu în Locul meu Secret și să aranjez cu Anumite Persoane – care trebuie să rămână Anonime, deoarece Acțiunea aceasta este **neobișnuit de periculoasă** – să strecoare Epistola în Corespondența Diplomatică.*

*N-ar trebui să mă încumet la această Acțiune Periculoasă doar ca să punctez faptul că a trecut **Exact Un An** de când am pornit în **Cea Mai Interesantă** Călătorie spre Bristol. Și nici nu ar trebui să-mi pun în pericol Libertatea doar pentru a Transmite Obișnuitele Vești Inofensive pe care o Tânără Domnișoară are dreptul să le comunice unui tânăr Gentleman pe care îl cunoaște – chiar dacă el e practic **Fratele** ei sau cel puțin un fel de Văr. Sunt împinsă să recurg la Subterfugii pentru că e DATORIA mea să te Informez de **încă o schimbare a Situației** tale. Se presupune că noi, Copiii, nu ar trebui să **știm nimic** despre astfel*

de probleme, dar eu nu sunt Oarbă și adevărul este că Mama ta ***așteaptă*** *iarăși un copil.*

Da, este șocant la vârsta ei și mai ales că s-a întâmplat la mai puțin de un an de la nașterea primului tău frate. Apropo, Micuțul David începe să semene uimitor de mult cu tine, cel puțin din punct de vedere fizic. Bebelușii sunt schimbători la Vârste Fragede, dar se pare că nu i se mai schimbă Trăsăturile. Părul îi crește blond *ca al tău și culoarea Ochilor pare să se fi stabilit la o nuanță* ***neobișnuită*** *de* gri. *Dar să nu mă pierd în detalii.*

Eu am rămas întotdeauna Uluită de subita FERTILITATE a Mamei tale, după ce ***treizeci de ani a fost stearpă****. Dar Străbunica Hargate spune că* ***vizitele prelungite*** *pe care le-au făcut părinții tăi în Ultimii Ani la ceea ce ea numește* ***Cuibușorul de Iubire din Scoția*** *explică totul. Străbunica spune că porțiile de Haggis*[1] *și paharele de Whisky Scoțian au* ***Făcut Minuni****. A spus că această combinație a avut întotdeauna un efect extraordinar asupra Străbunicului. ~~Știu ce a vrut să spună prin „extraordinar", pentru că am descoperit din întâmplare Colecția ei Secretă de Gravu~~. Trebuie să închei, dacă vreau ca scrisoarea să ajungă în siguranță în Geanta Curierului. Chinul va presupune să mă strecor afară* ***Neobservată*** *din Casa unei Anumite Rubedenii și să găsesc o Birjă. Din fericire am Aliați. Dacă sunt prinsă, mă paște SECHESTRAREA LA ȚARĂ – dar, după cum știi, eu consider că propria mea Siguranță și Fericire nu au* ***Nici o Importanță*** *atunci când e vorba de o Cauză Nobilă.*

Cu stimă,

Olivia Wingate-Carsington

Teba, Egipt

10 noiembrie 1822

Dragă Olivia,

Am primit scrisoarea ta acum câteva zile și ar fi trebuit să-ți răspund mai devreme, dar studiile și munca noastră îmi ocupă tot

[1] Mâncare tradițională scoțiană, asemănătoare cu drobul de miel, dar preparată dintr-un amestec de inimă, ficat și plămâni tocați de oaie sau vită, amestecate cu seu, ceapă, tulpi de ovăz și condimente și fierte în stomacul animalului sactificat (n.tr.)

timpul. Astăzi totuși, unchiul Rupert a plecat să gonească un grup de francezi de la unul din locurile în care facem săpături – pentru a treia oară. Ticăloșii așteaptă ca servitorii noștri să îndepărteze tot nisipul – ceea ce înseamnă săptămâni și săptămâni de lucru. Apoi galicii aceia diabolici aduc un firman[1] *din partea unui* kashef[2] *sau așa-ceva, și despre care susțin că le conferă drepturi exclusive asupra sitului.*

Pot să sparg capetele la fel de bine ca oricine și m-aș fi dus și eu, dar mătușa Daphne m-a legat de o balustradă din dahabiya *(un tip de barcă de pe Nil, destul de încăpătoare) și mi-a spus să scriu familiei. Dacă le scriu părinților mei, le-aș aminti că exist și le-aș alimenta nevoia irațională obișnuită de-a mă chema în sânul familiei să fiu martor la gesturile lor teatrale până vor uita de ce m-au vrut alături de ei și m-ar trimite iarăși departe, la altă școală afurisită.*

Deoarece, ca fiică vitregă a lordului Rathbourne, se poate spune că faci parte din familie, nimeni nu poate avea motive logice să protesteze că îți scriu ție în schimb. Am sentimente contradictorii față de veștile pe care mi le-ai dat. Pe de-o parte, îmi pare foarte rău să aflu că încă un copil nevinovat va fi aruncat în tornada părintească. Pe de altă parte, simt o bucurie egoistă la gândul că în sfârșit am și eu frați și sunt încântat că lui David îi merge așa bine.

Nu văd de ce ar deranja pe cineva că mă pui la curent cu sarcina mamei mele, dar eu nu am înțeles niciodată regulile stricte impuse femeilor.

Aici e și mai rău pentru femei, dacă asta ți se pare o consolare. În orice caz, sper că nu vei fi sechestrată pentru că mi-ai dat de veste. Temperamentul tău nu poate fi supus regulilor, ca să nu mai vorbim de captivitate. Doar am aflat asta pe pielea mea, în aventura de care vorbești.

Bineînțeles că îmi amintesc foarte clar ziua în care brusc și pe neașteptate – două cuvinte pe care le voi asocia întotdeauna cu tine – am plecat la Londra împreună.

Fiecare moment al călătoriei noastre spre Bristol este la fel de bine gravat în creierul meu ca inscripțiile grecești și egiptene

---

[1] Decret, permis emis de o autoritate islamică (n.tr.)

[2] Autoritate islamică (n.tr.)

de pe Piatra Rosetta și vor rămâne acolo pentru mult timp. Dacă, peste câteva secole, cineva îmi va dezgropa cadavrul și-mi va studia creierul, va găsi gravat acolo în caractere inconfundabile: Olivia. Brusc. Neașteptat.

Știi că țin la părinții mei. Însă gândirea mea trebuie să fie ghidată de fapte. Adevărul este că viața mea a luat o întorsătură uimitoare după călătoria noastră. Dacă n-aș fi plecat cu tine, aș fi fost trimis la una dintre multele școli din Scoția care funcționează pe principii spartane – deși, ca să fiu corect, spartanii erau blânzi prin comparație. Ar fi trebuit să suport același gen de prejudecăți enervante care domină în alte școli, dar în condiții mult mai aspre, cum ar fi accentele de neînțeles și vremea oribilă din Scoția. Și cimpoaiele.

Drept mulțumire, îți trimit un mic dar. Potrivit mătușii Daphne, semnul scarabeului se citește „kheper" *– unde „kh" se pronunță ca un „ah" german. Hieroglifele au mai multe înțelesuri și utilizări.*

Scarabeul înseamnă renaștere. Privesc această călătorie spre Egipt ca pe o renaștere.

S-a dovedit a fi mai interesantă decât am îndrăznit să sper. De-a lungul secolelor, nisipul a înghițit lumi întregi, pe care abia am început să le descoperim. Oamenii locului sunt fascinanți, și zilele mele sunt provocatoare din punct de vedere mental și fizic, așa cum nu au fost niciodată acasă. Nu sunt sigur când ne vom întoarce în Anglia. Sper că nu prea curând.

Trebuie să termin acum. Unchiul Rupert s-a întors – suntem încântați să observăm că într-o singură bucată – și de-abia aștept să aud cum s-a desfășurat întâlnirea lui cu acei trântori buni de nimic.

Al tău,

Lisle

P.S. Mi-aș dori să nu mi te adresezi cu apelativul „milord". Parcă te și aud rostindu-l cu tonul acela batjocoritor din glasul tău și te și văd făcând o reverență exagerată – sau poate, având în vedere confuzia ta cu privire la ceea ce pot și nu pot face fetele – o plecăciune.

L.

P.P.S. Ce ~~Gravu~~?

Patru ani mai târziu

Londra
12 februarie 1826

Dragul meu L.,

Felicitări pentru cea de-a OPTSPREZECEA ANIVERSARE!

Trebuie să scriu Rapid, pentru că sunt pe cale să intru din nou în Exil, de data asta la Cheshire, cu unchiul Darius. Asta mă va ***învăța*** *să nu mai intru niciodată într-un cazinou cu o Mică PÂRÂCIOASĂ ca Sophy Hubble.*

Cât mi-aș fi dorit să fi fost mai lungă ultima ta Vizită acasă. Atunci am fi putut Sărbători ***împreună*** *această* ***Zi Importantă****. Dar ție îți este* ***mult mai bine acolo*** *în Egipt, știu.*

De asemenea, dacă ai fi rămas mai mult aici, ***poate că nu ți s-ar mai fi permis să te întorci în Egipt.***

La scurt timp după Plecarea ta, am avut o CRIZĂ cu părinții tăi. După cum știi, i-am ***protejat*** *întotdeauna pe Adulți de aflarea Adevărului. I-am lăsat pe Lord și Lady Atherton să creadă că Ciuma din Egipt* ***nu*** *a fost MOLIMA TERIBILĂ și FATALĂ pe care toată lumea o asociază cu Evul Mediu, ci doar una dintre obișnuitele afecțiuni de care suferă* ***adeseori*** *călătorii. Dar la numai câteva* ***Săptămâni*** *după ce a plecat corabia ta, un Băgăcios le-a spus adevărul! Au devenit ISTERICI, mergând până la a cere* ***să fie întoarsă din drum*** *Corabia! Eu le-am spus că ai muri dacă te-ai întoarce, dar ei mi-au răspuns că sunt* ***prea teatrală.***

Tocmai Eu! Îți vine să crezi? ~~Râde ciob de oală spartă~~. Dar trebuie să mă opresc. A venit băiatul.

Nu mai am timp să Povestesc Totul. E suficient să spun că Tata-Vitreg s-a ocupat de Situație și că ***deocamdată*** *ești ÎN SIGURANȚĂ.*

Adieu, *Prietene. Mă întreb dacă* ***te voi mai vedea*** *vreodată și... O, fir-ar! Trebuie să plec.*

A ta,

Olivia Carsington

P.S. Da, am renunțat la „Wingate" și nu te vei întreba de ce, când îți voi povesti ce a spus Unchiul, Fratele Tatei, despre Mama.

Dacă ar fi trăit Tata, i-ar fi dezmoștenit și tu știi... Blestemat fie băiatul ăsta! Nu vrea să aștepte!

O.

Un sat aflat la 15 kilometri de Edinburgh, Scoția
Mai 1826

Nimeni nu mai locuise în castelul Gorewood de doi ani.

Bătrânul domn Dalmay, a cărui sănătate se deteriora, fusese nevoit să se mute cu câțiva ani înainte într-o casă mai modernă, mai caldă și mai uscată din Edinburgh. Agentul său nu găsise un chiriaș, iar îngrijitorul, care suferise un accident în primăvara anului trecut, încă nu se întorsese. Din acest motiv, lucrările de restaurare și reparațiile care începuseră de mult și se desfășurau parcă dintotdeauna – adică de pe timpul când locuise domnul Dalmay la castel – începuseră treptat să se deterioreze.

De aceea, în această seară de primăvară, Jock și Roy Rankin aveau întregul castel doar la dispoziția lor.

Căutau să fure, ca de obicei. Învățaseră pe pielea lor că pietrele splendide de pe crestele zidurilor nu supraviețuiau căderii de la mai mult de treizeci de metri. Subsolul castelului însă, fiind umplut cu moloz, oferea o recoltă mai ușor de cules. Cineva încercase deja să fure o bucată din scară. Cel care îi angajase urma să plătească bine pentru blocurile de piatră rămase.

Pe măsură ce scoteau o bucată uriașă de scară dintr-un morman de mortar sfărâmat și dărâmături, lumina lămpii străluci pe un obiect rotund care nu semăna cu o bucată de mortar sau cu un fragment de piatră.

Jock îl ridică și se uită chiorâș la el.

– Uită-te la asta.

De fapt, nu se exprimase întocmai. El și Roy vorbeau o versiune scoțiană a limbii engleze pe care un vorbitor mediu de engleză ar fi putut-o confunda cu sanscrita sau albaneza.

Dacă ar fi vorbit o engleză inteligibilă, ar fi sunat cam așa:

– Ce ai acolo?

– Habar n-am. Un nasture din alamă?

– Dă-mi să văd.

După ce îl scuturară de praf, Roy spuse:

– Poate o medalie veche?

Se uită atent la obiect.

– O medalie veche? repetă Jock. Unele valorează o sumă frumușică.

– Ar putea fi. Roy o șterse încă un pic și o studie mai îndeaproape. Apoi silabisi cu greu: R-E-X. După care urmează un semn, nu o literă. Apoi C-A-R-O-L-V-S.

Jock, ale cărui abilități la citit se rezumau la recunoașterea firmei vreunei cârciumi, întrebă curios:

– Ce este?

Roy îl privi.

– Bani, răspunse el.

Și se întoarseră să sape cu puteri reînnoite.

Capitolul 1

Londra, 3 octombrie 1831

Peregrine Dalmay, conte de Lisle, se uita nedumerit de la un părinte la celălalt.

– Scoția? În mod sigur n-o voi face!

Marchizul și marchiza de Atherton făcură un schimb de priviri. Lisle nu încercă să ghicească ce însemna asta. Părinții lui trăiau în propria lume.

– Dar noi ne *bazam* pe tine, spuse mama lui.

– De ce? întrebă el. Am explicat foarte clar în ultima mea scrisoare că voi rămâne doar puțin timp, înainte să mă întorc în Egipt.

Așteptaseră până acum – cu câteva clipe înainte să plece spre Hargate House – ca să-i spună despre situația de urgență de la una dintre proprietățile scoțiene ale familiei Dalmay.

În seara asta, contele și contesa de Hargate organizau un bal în cinstea celei de-a nouăzeci și cincea aniversări a Eugeniei, contesă de Hargate, văduvă bogată și cap al familiei Carsington. Lisle se întorsese din Egipt pentru a participa la festivități, și nu doar pentru că aceasta ar fi fost ultima lui șansă de-a o mai vedea în viață pe bătrâna răutăcioasă.

Deși era un bărbat în toată firea, de aproape douăzeci și patru de ani, care nu se mai afla sub îngrijirea lui Rupert și Daphne Carsington, Lisle încă mai considera neamul acestora ca fiind familia lui. Erau singura familie adevărată pe care o cunoscuse vreodată. Nici prin gând nu i-ar fi trecut să lipsească de la această sărbătoare.

Aștepta cu nerăbdare să îi vadă pe toți, în special pe Olivia. Nu o mai văzuse de cinci ani, de la ultima lui vizită acasă. Când sosise în Londra, cu două săptămâni în urmă, ea se afla în Derbyshire și se întorsese de abia cu o zi în urmă.

La începutul lunii septembrie, la doar câteva zile după încoronare, Olivia plecase la reședința de la țară a părinților ei din cauza unei

logodne rupte. Era a treia, a patra sau a zecea logodnă ruptă a ei – îi povestise de toate în scrisorile ei, dar el le pierduse șirul – și se părea că deține recordul pentru cea mai scurtă dintre toate. Nu trecuseră nici două ore între momentul în care acceptase inelul lordului Gradfield și cel în care i-l trimisese înapoi însoțit de o scrisoare caracteristică ei, cu majuscule și sublinieri. Lordul suportase greu această respingere și îl provocase la duel pe un sărman nevinovat care se întâmpla să fie prin preajmă, iar amândoi bărbații se răniseră, deși nu mortal, în timpul luptei.

Era genul de agitație care se întâmpla în jurul Oliviei, cu alte cuvinte.

Lisle cu siguranță nu venise acasă pentru părinții lui. Amândoi erau două exemple ridicole de părinți. Aveau copii, dar nu erau o familie. Erau complet dedicați unul altuia și propriilor drame nesfârșite.

De obicei se întâmpla la fel ca acum: o ceartă aprinsă în salon, despre un subiect pe care oamenii normali l-ar fi rezervat pentru o discuție rațională, la un moment potrivit – nu cu câteva minute înainte de a pleca spre un bal.

Castelul Gorewood, din câte se părea, căzuse în paragină în ultimii trei sau patru sute de ani și din când în când mai suferise câteva reparații în toată această perioadă de timp. Din anumite motive, părinții lui hotărâseră dintr-odată că trebuia restaurat la vechea sa glorie și că el trebuia să meargă acolo pentru a supraveghea lucrările din cauza unor probleme cu... fantomele?

– Dar *trebuie* să te duci, insistă mama lui. Cineva trebuie să meargă. Cineva trebuie să facă *ceva*.

– Acel cineva ar trebui să fie administratorul vostru, zise Lisle. Este absurd ca Mains să nu găsească muncitori nicăieri în Midlothian. Credeam că scoțienii sunt disperați să muncească.

Se mută lângă foc pentru a-și încălzi mâinile.

Nu se obișnuise cu frigul în cele câteva săptămâni de când se întorsese din Egipt. Pentru el, toamna englezească părea mai degrabă mijlocul iernii. Scoția ar fi fost de-a dreptul insuportabilă. Vremea de acolo era groaznică și pe timpul verii: înnorată, cu vânt și ploi, asta când nu ningea sau nu cădea lapoviță.

Nu îl deranjau condițiile dure. Strict vorbind, Egiptul era un mediu mult mai sălbatic. Dar Egiptul îi oferea lumi întregi pe care să le descopere. Scoția nu-i oferea nimic de descoperit, nici un mister străvechi de rezolvat.

Mains a încercat totul, chiar și mita, îi explică tatăl său. Avem nevoie de prezența cuiva din familie, cineva de sex masculin. Știi cât de importantă e pentru scoțieni ideea de clan. Ei vor ca stăpânul castelului să preia frâiele. Eu nu mă pot duce. N-o pot părăsi pe mama ta acum, când sănătatea ei este atât de fragilă.

Cu alte cuvinte, era însărcinată din nou.

– Se pare că trebuie să mă abandonezi, dragostea mea, rosti mama ridicându-și la cap o mână fără vlagă. Lui Peregrine nu i-a păsat niciodată de nimic altceva în afară de greacă, latină și coaptă.

– Coptă, o corectă Lisle. Limba străveche a...

– Întotdeauna este Egiptul, oftă ușor mama cu un aer sumbru. Întotdeauna sunt piramidele, mumiile și pergamentele tale, dar niciodată noi. Frații tăi nici nu știu cine ești!

– Mă cunosc destul de bine, se apără Lisle. Eu sunt cel care le trimite toate lucrurile alea haioase de pe tărâmuri străine.

Pentru ei, el era chipeșul și misteriosul frate mai mare, care trăia aventuri interesante într-un ținut sălbatic și periculos. Și el le trimitea genul de daruri care îi încântau pe băieți: mumii de păsări și pisici, piele de șarpe, dinți de crocodil și scorpioni frumos conservați. Și le scria și scrisori, în mod regulat.

Cu toate acestea, nu putea să reducă la tăcere glasul acela interior care îi șoptea că își abandonase frații. Și nu-i putea răspunde că aici nu putea face nimic, decât să împartă nefericirea împreună cu ei.

Doar Lord Rathbourne – cunoscut în societate ca Lordul Perfect – reușise de fiecare dată să îi stăpânească pe părinții lui. El îl salvase pe Lisle de ei. Dar acum Rathbourne avea familia lui.

Lisle știa că trebuia să facă ceva pentru frații lui. Dar toată afacerea asta cu castelul era o aberație. Ar fi trebuit să-și amâne întoarcerea în Egipt pentru cât timp? Și pentru ce?

– Nu văd ce bine le-aș face fraților mei dacă m-aș duce să tremur într-un castel vechi, întunecat și dărăpănat, spuse el. Nu mă pot gândi la o sarcină mai ridicolă decât să călătoresc mai bine de șase sute de kilometri pentru a salva o ceată de muncitori superstițioși de niște spiriduși. Oricum, nu înțeleg de ce se tem sătenii. Fiecare castel din Scoția este bântuit. Fiecare *loc* este bântuit. Câmpurile de luptă. Copacii. Pietrele. Își iubesc poveștile cu fantome.

– E mai mult decât atât, interveni tatăl lui. Au avut loc accidente șocante, s-au auzit în plină noapte niște țipete care îngheață sângele în vene.

– Ei spun că un blestem de mult uitat a fost adus la viață atunci când vărul tău, Frederick Dalmay, a călcat din greșeală pe mormântul stră-străbunicii lui Malcom MacFetridge, rosti mama lui cu un tremur. Sănătatea lui Frederick a început să se șubrezească imediat după aceea. În trei ani a fost *mort!*

Lisle se uită în jurul lui, dorindu-și – nu pentru prima dată – să existe cineva spre care să se poată întoarce și să-i spună: „Îți vine să crezi așa ceva?"

Deși părinții lui nu puteau să înțeleagă explicațiile logice, la fel cum nici Lisle nu putea să vadă unicorni, rațiunea îi dicta să aducă în discuție și fapte reale.

– Frederick Dalmay avea nouăzeci și patru de ani, zise el. A murit în somn. Într-o casă din Edinburgh, aflată la cincisprezece kilometri de presupusul castel blestemat.

– Nu despre asta e vorba, i-o tăie tatăl său. Ideea este că Gorewood e proprietatea familiei Dalmay și cade în ruină!

„Iar vouă nu v-a păsat niciodată de asta până acum", gândi Lisle. Vărul Frederick părăsise castelul cu mulți ani în urmă, iar ei îl lăsaseră în paragină.

De ce, dintr-odată, devenise așa de important castelul acela?

De ce altceva? El era acasă și nu-și putea ignora părinții așa cum le ignora scrisorile. Era un complot pentru a-l ține în Anglia. Nu pentru că aveau nevoie de el sau îl doreau alături. Doar pentru că aveau impresia că locul lui era aici.

– Ce-i pasă lui? se tângui mama. Când i-a păsat vreodată lui Peregrine de noi?

Se ridică brusc de pe scaun și merse spre una dintre ferestre, de parcă ar fi vrut să se arunce afară de disperare.

Lisle nu era îngrijorat. Mama lui nu s-ar fi aruncat niciodată pe fereastră și nu și-ar fi zdrobit niciodată capul de polița căminului. Doar se comporta de parcă ar face-o.

În loc să gândească rațional, părinții lui preferau să joace teatru.

– Ce crimă monstruoasă am comis, Jasper, să fim pedepsiți cu acest copil atât de nemilos? se tângui ea.

– O, Lisle! O, Lisle! Lordul Atherton își duse mâna la frunte, imitând postura preferată *à* la regele Lear. La cine poate apela un om, dacă nu la primul lui născut și moștenitor?

Înainte să înceapă recitarea discursului obișnuit despre nerecunoștință și monștrii fără de inimă și copii nerecunoscători, mama lui interveni:

– Asta este mulțumirea pentru răsfățul nostru, se jeli ea și ochii i se umplură cu lacrimi. Aceasta este răsplata noastră pentru că te-am dat în grija lui Rupert Carsington, cel mai iresponsabil om din Anglia.

– Doar familia Carsington contează pentru tine, spuse tatăl lui. Câte scrisori ne-ai scris nouă în toți anii pe care i-ai petrecut în Egipt? Le pot număra pe degetele de la o singură mână.

– Dar de ce ne-ar scrie, când nu se gândește niciodată la noi? continuă mama.

– Am o singură rugăminte și el îmi răspunde cu batjocură! Tatăl lui se duse valvârtej spre șemineu și lovi cu pumnul de poliță. Doamne, cum să suport așa ceva? Lisle, jur că voi ajunge mai devreme în mormânt din cauza grijilor și a supărărilor pe care mi le faci!

– O, iubitul meu, nu spune asta! strigă mama. N-aș putea trăi fără tine. Te-aș urma repede în mormânt, iar sărmanii băieți vor rămâne orfani.

Se îndepărtă de fereastră ca să se cufunde într-un scaun și începu să plângă isteric. Tatăl său întinse mâna spre ea.

– Uite ce i-ai făcut mamei tale!

– Întotdeauna reacționează așa, comentă Lisle.

Tatăl său lăsă mâna în jos și se întoarse cu spatele spre el pufnind. Își scoase batista și o apăsă în mâna soției sale – și tocmai la timp, pentru că propria ei batistă trebuia stoarsă în curând. Era cea mai plângăcioasă ființă.

– De dragul băieților, trebuie să ne rugăm ca acea zi îngrozitoare să nu vină niciodată, conchise bărbatul strângând ușor umerii soției. Și el avea ochii în lacrimi. Lisle, firește, va pleca în călătoriile lui printre sălbatici și-și va lăsa frații în grija unor străini necruțători.

Frații lui deja trăiau printre străini necruțători, își zise Lisle în gând. Dacă ar fi rămas orfani, băieții ar ajunge la una dintre surorile tatălui său. Deși Lord Atherton pierduse o soră – prima soție a lui Lord Rathbourne – cu câțiva ani în urmă, celelalte șase erau bine, sănătoase și nu le-ar fi deranjat câțiva copiii în plus față de cei mulți pe care îi aveau deja. Nu era ca și cum vreuna și-ar fi îngrijit personal copiii. Aceștia erau crescuți de servitori, tutori și guvernante.

Părinții nu prea aveau motiv să se implice, decât ca să își bage nasul atunci când nu era nevoie, să găsească moduri de-a enerva pe toată lumea și să pună la cale aranjamente ridicole și incomode prin care să irosească timpul altora.

El nu avea să se lase păcălit. Dacă se lăsa prins în șantajul lor emoțional, nu avea să mai scape niciodată.

Și își putea păstra poziția numai apelând la faptele reale.

– Băieții au zeci de rubedenii care i-ar putea crește și mai mult decât suficienți bani ca să trăiască, explică el. Nu vor sfârși abuzați și înfometați într-un orfelinat. Iar eu nu voi merge în Scoția să vânez potcoave de cai morți.

– Cum poți fi atât de nemilos? strigă mama lui. O comoară de familie e amenințată cu dispariția! Se cufundă înapoi în scaun, lăsând să-i scape printre degete batista soțului ei și pregătindu-se să leșine.

Tocmai atunci intră majordomul. Ca întotdeauna, se prefăcea că în salon nu se desfășoară nici o scenă dramatică.

Trăsura, le spuse el, îi așteptă.

Drama nu se încheie odată cu plecarea lor, ci continuă tot drumul spre reședința Hargate. Deoarece plecaseră târziu de acasă și traficul era aglomerat, erau printre ultimii sosiți la bal.

Părinții lui Lisle continuară cu reproșurile înainte și după ce își salutară gazdele și pe ceilalți membri importanți din familia Carsington, precum și în timp ce își croiau drum prin mulțime spre oaspetele de onoare.

Sărbătorita, văduva contesă de Hargate, părea neschimbată. Datorită scrisorilor primite de la Olivia, Lisle știa că bătrâna doamnă încă se mai ținea de bârfe, băutură și jocul de cărți împreună cu prietenele ei – cunoscute în familia Carsington drept Harpiile – și încă mai găsea timp și energie din belșug ca să-și terorizeze familia.

Momentan, îmbrăcată după ultima și cea mai costisitoare modă, cu o băutură în mână, stătea pe un fel de tron, iar prietenele ei, Harpiile, ședeau în jurul ei ca niște doamne de companie care însoțesc o regină. Sau poate ca niște vulturi în jurul vulturului-regină, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia.

– Arăți extrem de obosită, Penelope, îi spuse ea mamei lui Lisle. Unele femei înfloresc când sunt însărcinate, altele nu. Păcat că nu ești dintre cele care înfloresc – cu excepția nasului tău. E suficient de roșu, și ochii tăi la fel. Dacă aș mai fi de vârsta ta, eu n-aș mai plânge atâta și nici n-aș mai face copii. Dacă m-ai fi întrebat pe mine, te-aș fi sfătuit să continui să naști odată ce-ai început, în loc să te oprești și să te apuci de făcut alții acum, când ți s-a dus frumusețea și toți mușchii ți s-au lăsat.

Lăsând-o pe mama temporar fără replică și roșie ca racul, bătrâna aristocrată mișcă din cap spre Lisle.

– Ah, călătorul se întoarce bronzat ca o măslină, ca de obicei. Îndrăznesc să spun că ți se va părea șocant să vezi fete complet îmbrăcate, dar va trebui să înduri asta.

Prietenele ei înțeleseră gluma și hohotiră de râs.

– Chiar că va trebui să îndure, comentă Lady Cooper, una dintre cele mai tinere. Avea doar șaptezeci de ani. Eugenia, pe ce vrei să pariezi că fetele se întreabă dacă e la fel de bronzat peste tot, nu doar pe față?

Aflată la doar câțiva pași depărtare, mama lui gemu ușor.

Bătrâna văduvă se aplecă spre el.

– Întotdeauna a fost o domnișorică rușinoasă, îi șopti ea. N-o băga în seamă. Este petrecerea mea și vreau ca tinerii să se distreze cum se cuvine. Avem o mulțime de fete drăguțe aici și toate sunt nerăbdătoare să-l cunoască pe marele nostru aventurier. Acum du-te fuguța, Lisle. Dacă o găsești pe Olivia logodindu-se cu cineva, spune-i să nu se mai prostească.

Îi făcu un gest cu mâna că poate pleca și se întoarse să-i chinuiască părinții. Lisle îi abandonă fără nici un pic de remușcare și se făcu pierdut prin mulțime.

După cum promisese sărbătorita, sala de bal era plină de fete frumoase, iar Lisle nu era în nici un caz imun la farmecele lor, fie că erau îmbrăcate sau nu. Cu siguranță, nu avea nimic împotriva dansului. Își găsi cu ușurință partenere și dansă fericit.

În tot acest timp însă, privirea lui cerceta mulțimea, căutând un cap acoperit cu un păr imposibil de roșu.

Dacă Olivia nu dansa, atunci probabil era în salonul pentru jocul de cărți – și păcălind pe orice om suficient de prost să joace cărți cu ea. Sau poate se afla într-un colț întunecat, logodindu-se din nou, după cum bănuia bătrâna văduvă. Logodnele repetate ale Oliviei, care ar fi ruinat o fată cu o avere mai mică și o familie mai puțin puternică, nu descuraja pețitorii. Nu-i deranja nici faptul că nu era o frumusețe. Olivia Carsington era un trofeu.

Răposatul ei tată, Jack Wingate, fusese unul dintre fiii mezini ai contelui de Fosbury, care murise de curând și îi lăsase o avere moștenire. Tatăl ei vitreg și unchiul lui Lisle, vicontele Rathbourne, avea și el o grămadă de bani și era moștenitorul contelui de Hargate, care avea o avere și mai mare.

Între și în timpul dansurilor, Olivia era cel mai des întâlnit subiect de conversație: rochia îndrăzneață pe care o purtase luna trecută la încoronare, cursa de trăsuri cu Lady Davenport, duelul la care îl provocase pe Lord Bentwhistle – pentru că biciuise un lacheu – și așa mai departe.

Își făcuse „intrarea" în societate de patru ani, dar încă nu era căsătorită și încă era subiectul preferat de conversație în Londra.

Acest lucru nu îl surprindea absolut deloc.

Mama ei, Bathsheba, provenea dintr-o ramură cu proastă reputație a familiei DeLucey: un neam cunoscut de escroci, impostori și bigami. Încă dinainte ca Bathsheba Wingate să se căsătorească cu Lord Rathbourne, Olivia dăduse semne clare că avea să calce pe urmele strămoșilor săi. De atunci încoace, semnele fuseseră ascunse de o educație aristocratică, însă era clar că personalitatea Oliviei nu se schimbase deloc.

Lisle își aminti câteva rânduri dintr-o scrisoare pe care i-o expediase în Egipt, la scurt timp după ce se născuse primul ei frate.

Aștept cu nerăbdare ziua în care voi ajunge pe picioarele mele.
Mi-ar plăcea ***să am o viață aventuroasă.***

Judecând după gura lumii, reușise.

Tocmai era pe punctul să pornească în căutarea ei, când observă că bărbații își îndreptau spatele și se întreceau să obțină o poziție cât mai bună într-unul din colțurile salonului – fără îndoială, concurau pentru atenția frumoasei balului.

Porni și el într-acolo.

Mulțimea era atât de înghesuită, că la început nu văzu decât o coafură absurdă, realizată după ultima modă desigur, ridicându-se deasupra capetelor bărbaților. Două păsări ale paradisului stăteau cu ciocurile înfipte într-un coc uriaș de... păr roșu. Păr foarte roșu.

O singură fată din întreaga lume avea părul așa.

Ei bine, nu era nici o surpriză că avea s-o găsească pe Olivia în mijlocul unui grup de bărbați. Avea un titlu nobiliar și o zestre uimitor de uriașă. Acestea compensau suficient de mult pentru...

În clipa aceea, mulțimea se despărți, oferindu-i tabloul complet. Ea se întoarse spre el, iar Lisle îngheță pe loc.

Uitase.

Ochii aceia mari și albaștri.

Pentru un moment rămase locului, pierdut într-un albastru la fel de intens precum cerul înserării pe tărâmuri egiptene.

Apoi clipi și o privi din cap până-n picioare, de la păsările ridicole care atârnau peste buclele rigide din părul ei roșu, până la pantofii cu vârf ascuțit care se iveau de sub volanele și dantelele de la poalele rochiei de un verde pastelat.

Apoi își ridică din nou privirea și creierul parcă încetă să mai gândească normal.

Între coafură și pantofi apărea un gât arcuit și grațios, umeri netezi și un piept voluptuos, alb ca frișca, frumos etalat... iar mai jos, o talie numai bună de cuprins cu brațul care se termina cu niște șolduri rotunde și foarte feminine...

Nu, trebuia să fie o greșeală. Olivia era în multe feluri. Oricum, numai *frumoasă* nu. Deosebită, da: avea ochii extrem de albaștri și părul roșu. Acelea erau atributele ei și ale nimănui altcuiva. Și da, asta era fața ei ițită de sub coafura aceea absurdă... dar nu, nu era așa.

Se uită lung la ea, din cap până-n picioare, de mai multe ori. Căldura din salon devenise brusc sufocantă, inima lui bătea neregulat, iar mintea îi era pierdută într-o ceață groasă de amintiri printre care încerca să înțeleagă ceea ce vedea.

Era oarecum conștient că trebuia să spună ceva, dar n-avea idee ce să rostească. Manierele lui nu fuseseră niciodată atât de cizelate pe cât ar fi trebuit. Era obișnuit cu o altă lume, cu o altă climă, cu alte feluri de bărbați și femei. Deși învățase să se adapteze și la aceasta, adaptarea nu decurgea tocmai lin pentru el. Nu învățase niciodată să rostească ceea ce nu voia să spună și acum nu mai știa ce voia să spună.

În momentul de față, uitase de toate manierele și de educația pe care o primise vreodată. Apariția din fața lui alungase toate regulile, toate formulele inutile de adresare și modurile cuviincioase de a privi și a se mișca.

– Lord Lisle, începu ea cu o înclinare grațioasă a capului care făcu să tremure penele păsărilor. S-a făcut un pariu dacă te vei prezenta la petrecerea străbunicii mele sau nu.

La sunetul vocii ei, atât de cunoscute, Rațiunea începu să-și croiască din greu drum prin ceața confuziei.

Aceasta era Olivia, spunea Rațiunea. Iată care erau faptele reale: erau vocea ei, ochii ei, părul ei, fața ei. Da, fața ei era diferită pentru

că trăsăturile i se rotunjiseră, deveniseră mai feminine. Obrajii ei erau mai moi, mai rotunzi. Gura îi era mai plină...

Era conștient că oamenii șușoteau între ei, că unii întrebau cine este el și că alții răspundeau. Dar toate acestea păreau să fie într-o altă lume, complet lipsite de importanță. El nu putea să vadă, să audă sau să se gândească la altceva decât la Olivia.

Apoi zări expresia amuzată din ochii ei și că avea colțurile gurii ușor ridicate în sus.

Reveni pe pământ cu o bufnitură care s-ar fi putut auzi din cealaltă parte a sălii de bal.

– N-aș rata balul ăsta pentru nimic în lume, răspunse el.

– Mă bucur să te văd, spuse ea, și nu doar pentru că am câștigat pariul. Îl cântări din priviri pe îndelete, cu o expresie languroasă, ocheadă pe care Lisle o resimți fizic, ca pe o atingere, și care îi trimise săgeți fierbinți în vintre.

Dumnezeule, era mai periculoasă ca niciodată.

Se întrebă ce scop avusese acea privire. Oare își exercita pur și simplu puterea de atracție sau încerca să-i provoace pe toți admiratorii ei, comportându-se de parcă el era singurul bărbat din încăpere?

Oricum, făcuse o treabă excelentă.

Totuși, era destul.

Nu mai era o fetiță – dacă fusese vreodată o fetiță –, iar el nu mai era un băiețel. Știa cum să joace acest joc. Își lăsă din nou privirea să-i alunece pe sânii ei.

– Ai crescut, comentă el.

– Știam că vei râde de coafura mea, spuse ea.

Ea știa că el nu se referise la părul ei. Un lucru era sigur, anume că Olivia nu fusese niciodată naivă.

Dar el îi urmă sugestia și își îndreptă atenția spre coafură. Deși aceasta se înălța deasupra altor bărbați, el era destul de înalt cât să privească păsările direct în ochi. Văzuse că și alte femei aveau aranjamente de păr la fel de fanteziste. În timp ce moda bărbaților devenise din ce în ce mai sobră în ultimele decenii, a femeilor devenise din ce în ce mai nebunească.

– Ți-au aterizat niște păsări pe cap, rosti el. Și au murit acolo.

– Își închipuie probabil că au ajuns în rai, se auzi o voce masculină din apropiere.

– Pare a fi *rigor mortis*, spuse Lisle.

Olivia îi aruncă în treacăt un zâmbet. Ceva straniu se întâmplă în pieptul lui. Altceva se întâmplă mult mai jos, de data asta însă nimic straniu și foarte familiar.

Se sforță și-și alungă sentimentele din minte.

Olivia nu se putea abține, își spuse el. Se născuse așa, o Îngrozitoare DeLucey până în măduva oaselor. Nu trebuia să o ia personal. Îi era prietenă și aliată, practic sora lui. Și-o imagină așa cum fusese în ziua în care o întâlnise pentru prima dată: o fetiță slăbănoagă de doisprezece ani care încercase să-l păcălească ca să-i ia carnetul de schițe. O fată provocatoare și periculos de fascinantă.

– M-am îmbrăcat pentru *tine*, mărturisi ea. În onoarea Nobilei Călătorii pe care ai întreprins-o în Egipt. Am comandat mătasea pentru rochia mea în așa fel încât să se potrivească cu verdele Nilului din acuarelele tale. A trebuit să folosim păsările paradisului pentru că nu am putut găsi ibiși.

Își coborî vocea la un ton conspirativ și se aplecă spre el, oferindu-i o priveliște mai de aproape și mai completă asupra sânilor ei ca de alabastru, rotunjiți parcă întocmai pentru a se potrivi în mâinile unui bărbat. Fiind atât de aproape, deveni extrem de conștient de felul în care îi strălucea pielea umezită din cauza căldurii. De asemenea, devenise conștient de mirosul de femeie pe care îl emana: o combinație periculoasă de carne umedă și un parfum ușor floral.

Ar fi trebuit să-l avertizeze, afurisita.

„Gândește-te la slăbănoaga de doisprezece ani", își repetă Lisle în sinea lui.

– Am vrut să mă îmbrac precum doamnele din copiile picturilor de pe pereții mormintelor pe care mi le-ai trimis, continuă ea, dar asta e *interzis*.

Mirosul și faptul să subliniase cuvântul interzis părea să îi lichefieze mintea.

„Fapte", își zise în sinea lui. „Concentrează-te pe fapte cum ar fi..."

Unde erau pistruii ei?

Poate că lumina blândă a lumânărilor din încăpere îi făcea mai puțin evidenți. Sau poate că își pudrase sânii. Sau îi albise folosind suc de lămâie?

„Nu te mai gândi la sânii ei. O să înnebunești dacă nu te oprești. Ce spune acum? Ceva despre picturile din morminte." Își umplu mintea cu imagini reprezentând siluetele plate de pe pereții de piatră.

– Tehnic vorbind, doamnele din picturile murale nu sunt îmbrăcate, explică el. Când trăiau, se părea că erau înfășurate într-o bucată foarte subțire de pânză.

Portul acela nu lăsa nimic pe seama imaginației, motiv pentru care nici măcar el – care prefera să se axeze pe fapte și să lase tărâmul imaginației pe seama părinților săi – nu avea nici o problemă în a-și închipui noul trup voluptuos al Oliviei înfășurat într-o bucată subțire de pânză.

– Apoi când mor, continuă el, sunt înfășurate în mult mai multe straturi din cap până-n picioare. Nici una dintre aceste tipuri de îmbrăcăminte nu pare potrivită pentru un bal englez.

– Tu nu te schimbi niciodată, spuse ea făcând un pas înapoi. Întotdeauna ești atât de *literal*.

– Te poți baza pe Lisle că va irosi o asemenea ocazie unică, se auzi o altă voce masculină. În loc să-i facă doamnei complimente – așa cum trebuie să facă orice bărbat cu ochi – și să încerce să-i câștige atenția, el simte nevoia să devieze ținându-ne o prelegere plictisitoare despre obiceiurile păgâne.

„Da, pentru că subiectul acesta este sigur."

– Atenția mea nu a rătăcit nicăieri, te asigur, domnișoară Carsington, spuse Lisle. În prezent nu poate fi mai concentrată de atât.

I-ar plăcea să-și încleștеze mâinile ferm pe gâtul diavolului care o înzestrase cu acest chip și trup – de parcă ar fi avut nevoie de alte arme. Trebuie să fi fost diavolul. Un fel de schimb care avusese loc cândva în decursul celor cinci ani care trecuseră de când o văzuse Lisle ultima oară. Firește, Satana, ca oricine altcineva, ar fi avut parte de cel mai prost târg, fiind vorba de ea.

Într-un colț al minții sale, vocea care îl avertiza în legătură cu șerpii, scorpionii și asasinii ascunși în întuneric îl sfătui: „Ai grijă!"

Dar el deja știa asta, pentru că o cunoștea pe Olivia.

Era periculoasă. Frumoasă ori deosebită, cu sau fără sâni, exercita o atracție fatală. Îi capta cu ușurință pe bărbați de altfel inteligenți, majoritatea dintre ei fiind deja martori că ea distrusese liniștea interioară a altor bărbați la fel de inteligenți.

El știa asta. Scrisorile ei erau pline de nenumărate „dezamăgiri romantice", printre alte lucruri. De când intrase în acest salon de bal, auzise alte povești. Știa cum era Olivia.

Își pierduse doar temporar echilibrul interior pentru că era bărbat. Era o reacție pur fizică, complet naturală atunci când un bărbat întâlnea o femeie frumoasă. Avea tot timpul astfel de reacții.

De data aceasta fusese deranjant pentru că reacționase în felul acesta în fața *Oliviei*.

Care îi era prietenă și aliată, practic sora lui.

Întotdeauna se gândise la ea în felul acesta.

Și așa avea să continue să se gândească la ea, își zise în sinea lui.

Avusese doar parte de un șoc, atâta tot. El era un bărbat care trăia întâmplări șocante aproape în fiecare zi din viața lui și evolua din pricina aceasta.

Acum că mi-am fixat atenția pentru moment, continuă el, poate că doamna ar fi atât de amabilă încât să-mi acorde următorul dans.

Este dansul meu, spuse unul din bărbații care stăteau lângă umărul ei. Domnișoara Carsington mi l-a promis.

Olivia își închise evantaiul cu putere.

Poți avea altul, Lord Belder, replică ea. Nu l-am văzut pe Lord Lisle secolul ăsta și în curând va pleca din nou. E cel mai nestatornic bărbat din lume. Dacă nu profit de acest dans, cine știe când voi mai avea parte de altul? Ar putea muri înecat într-un naufragiu. Ar putea fi mâncat de crocodili sau mușcat de o viperă sau de un scorpion. Ar putea muri de ciumă. El nu e niciodată fericit decât atunci când își riscă viața pentru a ne oferi noi cunoștințe despre o civilizație anti-că. Cu *dumneata* pot să dansez oricând.

Belder îi aruncă o privire ucigașă lui Lisle, dar el îi zâmbi Oliviei și o prinse de mână.

În timp ce Lisle o conducea pe ringul de dans, înțelese în cele din urmă motivul pentru care atât de mulți bărbați se împușcau între ei din cauza Oliviei.

Toți o voiau și nu puteau să facă nimic în privința asta; iar ea o știa și nu îi păsa.

Capitolul 2

Mâna înmănușată pe care o acceptase Olivia era caldă și mai puternică și mai fermă decât își amintea. Când Lisle îi strânse ușor degetele, simți că o cuprinde un val de fierbințeală care o luă prin surprindere – iar acesta nu era nici pe departe primul șoc pe care îl suferise în seara asta.

Îl mai prinsese vreodată de mână pe Lisle? Nu-și mai amintea. Dar fusese interesant să o facă, să meargă cu el, deși nu mai era tânărul pe care îl cunoscuse odinioară.

În primul rând, era mult mai mare și nu doar din punct de vedere fizic, cu toate că și această schimbare era destul de impresionantă.

Cu câteva momente în urmă, când se apropiase de ea, îi blocase priveliștea spre restul salonului. Întotdeauna fusese mai înalt decât ea. Dar nu mai era tânărul deșirat din trecut. Acum era un bărbat și emana un aer amețitor de virilitate.

Și nu o amețea doar pe ea. În mulțimea de bărbați din jurul ei se aflau și câteva femei, prietene de-ale ei. Văzuse cum îl priviseră pe Lisle când acesta intrase în cercul ei de cunoștințe. Acum, când treceau amândoi prin mulțime respectând eticheta, în drum spre ringul de dans, văzu cum lumea își întoarce capul – și, pentru prima dată, nu erau doar bărbați și nu toți se uitau lung numai după ea.

Și ea se holbase atunci când îl zărise prima dată, deși îl cunoștea atât de bine. El atrăgea atenția pentru că nu semăna cu nimeni.

Îl studie tainic, cântărindu-l din priviri așa cum făcea cu toată lumea, așa cum ar face orice Îngrozitoare DeLucey.

Soarele egiptean îi întunecase pielea până căpătase o nuanță de bronz și îi deschisese culoarea părului până la o tentă de auriu palid, dar acestea nu erau singurele trăsături care îl făceau diferit.

Haina neagră îi îmbrățișa umerii largi și mijlocul zvelt, iar pantalonii îi scoteau în evidență picioarele lungi și musculoase. Purta o cămașă de un alb imaculat, iar pantofii negru luceau. Deși purta aceeași ținută de seară impecabilă ca toți ceilalți bărbați, cumva nu părea complet îmbrăcat, poate și pentru că nici un alt gentleman nu atrăgea atenția asupra trupului puternic ascuns sub îmbrăcămintea elegantă.

Văzu cum și celelalte femei îl studiază din priviri, oprindu-se din conversație ca să-l cântărească din ochi sau să încerce să-i capteze atenția.

Ele nu vedeau decât exteriorul. Care, trebui să recunoască, era destul de interesant.

Ea știa că el era diferit și din alte puncte de vedere, mai puțin evidente. El nu avusese parte de educația obișnuită pe care o primește orice gentleman. Daphne Carsington îl învățase totul și mult mai multe decât ar fi învățat la o școală publică și la universitate. Rupert Carsington îl învățase abilități de supraviețuire de care puțini domni

ar fi avut nevoie: cum să mânuiască un cuțit, de exemplu, și cum să arunce un om pe fereastră.

Ea știa toate astea. Dar nu fusese pregătită pentru felul în care îi se schimbase vocea: inflexiunea incitantă și străină pe care o căpătase accentul lui de aristocrat englez și felul în care sunetele pe care le rostea invocau imagini cu corturi, turbane și femei pe jumătate dezbrăcate, întinse pe covoare turcești.

I se schimbaseră și mersul, și atitudinea. Timp de aproape zece ani trăise într-o lume complicată și periculoasă, unde învățase să se miște la fel de tăcut și lin ca o pisică sau o cobră.

Pielea și părul lui auriu o făcură să se gândească la tigri, dar asta nu reușea să-i surprindă unicitatea. Se mișca precum... apa. În timp ce-și croia drum prin mulțime, crea valuri în urma lui. Femeile leșinau mental când îl priveau trecând pe lângă ele, iar bărbații se gândeau să-l ucidă.

Ca om care învățase să fie perfect conștient de mediul înconjurător, el simțea asta, deși fața lui nu trăda nimic.

Dar ea, care îl cunoștea de atât timp, era conștientă că nu era atât de stăpân pe sine și detașat pe cât părea. Dincolo de fațada rațională și pedantă se ascundea o personalitate aprigă și încăpățânată. Aceasta, bănui ea, nu se schimbase. De asemenea, avea un temperament ușor iritabil – care, judecând după poziția gurii sale, îi fusese pus la încercare de curând.

Olivia îl trase de mână. El se uită în jos la ea, iar ochii lui cenușii străluciră argintiu în lumina lumânărilor.

– Pe aici, spuse ea.

Îl conduse pe lângă un grup de slujitori care purtau tăvi, îi eliberă mâna pentru a lua două pahare de șampanie de pe una dintre tăvi, apoi ieși din sala de bal pe coridor și de acolo intră într-o anticameră. După o scurtă ezitare, o urmă și el înăuntru.

– Închide ușa, îi ordonă ea.

– Olivia, o avertiză el.

– O, te rog, insistă ea. De parcă aș mai avea o reputație de pierdut.

El închise ușa.

– De fapt ai, deși sunt sigur că trebuie să fi fost distrusă cu mult timp în urmă.

– Banii și rangul pot cumpăra aproape orice, inclusiv reputația, explică ea. Ia unul din astea și permite-mi să te întâmpin așa cum se cuvine acasă.

El luă unul din paharele pe care i le întinse, iar vârfurile degetelor sale înmănușate îi atinseră pielea.

Olivia simți un fior electrizant pe sub mănușă, pe sub piele. Și inima ei tresări, iar ritmul în care bătea se acceleră. Făcu o jumătate de pas înapoi și își ciocni paharul de al lui.

– Bine ai venit acasă, dragul meu prieten, rosti ea. Niciodată nu m-am bucurat mai mult să văd pe cineva.

Voia să-și arunce brațele în jurul gâtului său. Și ar fi făcut-o, indiferent ce dictau regulile bunei-cuviințe, dar privirea din ochii lui argintii atunci când o văzuse prima dată o făcură să se oprească.

Lisle era prietenul ei, da, și numai străbunica ei o cunoștea mai bine decât el. Dar acum era un bărbat, nu băiatul pe care îl cunoscuse.

– Eram plictisită de moarte, continuă ea, dar expresia pe care ai afișat-o atunci când mi-ai descoperit sânii a fost nemaipomenită. Am făcut tot ce mi-a sta în putință să nu izbucnesc în hohote.

Acum se uita la acea parte a trupului ei, și Olivia simți cum un val de căldură i se răspândește de acolo în afară și în sufletul ei. Într-o clipă doar ajunse să transpire din nou, la fel cum pățise mai devreme, când o privise pentru prima oară. Era singurul avertisment de care avea nevoie: acesta era un foc cu care era mai bine să nu se joace.

El îi studie sânii cu o privire critică, de parcă ar fi examinat vreo hieroglifă.

– Nu îi aveai ultima dată când te-am văzut, comentă el. Am fost complet derutat. De unde i-ai luat?

– De unde i-am *luat*? Dumnezeule, ce reacție tipică pentru el să vorbească de sânii ei de parcă ar fi fost niște piese de ceramică veche. Pur și simplu au crescut. Totul a crescut. Foarte încet. Nu este ciudat? Am fost precoce din toate celelalte puncte de vedere, adăugă și sorbi din șampanie. Dar să lăsăm sânii mei, Lisle.

– Ție ți-e ușor de spus. Tu nu ești bărbat. Eu încă nu m-am obișnuit cu ei.

Nici ea nu se obișnuise cu felul în care o privea. Râse.

– Ei bine, atunci uită-te, dacă trebuie. Străbunica mi-a spus că destul de curând va veni un timp când bărbații nu vor mai fi interesați să se uite acolo și că ar trebui să mă bucur cât mai pot.

– Nu s-a schimbat deloc.

– Este mai slăbită și obosește mai repede decât înainte, deși încă se descurcă singură. Nu știu ce-o să mă fac atunci când n-o să mai fie.

Străbunica era confidenta ei, singura care știa toate secretele Olivei. Nu putea să le povestească tot părinților ei.

Făcuseră tot ce era mai bine pentru ea. Adevărul nu le-ar fi provocat decât suferință.

Iar ea trebuia să-i protejeze.

Nu știu ce-aș fi făcut în seara asta fără ea, spuse Lisle. I-a luat prizonieri pe părinții mei și mi-a permis să evadez. Își trecu mâna prin păr, transformându-l într-o coamă sălbatică care le-ar fi făcut pe femei să leșine. N-ar trebui să-i las să mă tulbure, dar se pare că nu stăpânesc încă arta de a-i ignora.

Ce nu poți ignora de data asta? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Nebunia obișnuită. Nu trebuie să te plictisesc cu detaliile.

Din câte știa ea, părinții lui erau povara pe care Lisle trebuia să o suporte. Erau foarte concentrați pe ei înșiși. Toți ceilalți, inclusiv copiii lor, erau doar niște actori secundari în marea scenă pe care se desfășura viața lor.

Străbunica era singura care îi putea pune la locul lor fără efort, pentru că vorbea și făcea numai ce avea chef. Restul oamenilor fie se pierdeau, fie erau prea politicoși ori amabili sau nu credeau că merită să-și bată capul.

Chiar și tatăl ei vitreg nu putea decât să-i asculte, iar asta era atât de obositor pentru el, că nu o făcea decât în situații extreme.

– Trebuie să-mi povestești totul, insistă ea. Îmi place viața nebună pe care o trăiesc Lord și Lady Atherton. Mă fac să mă simt cu picioarele pe pământ, rațională și mai degrabă plictisitoare în comparație cu ei.

El zâmbi ușor, ridicând un pic colțul drept al gurii.

Inima ei tresări brusc. Se îndepărtă de el și se aruncă nepăsătoare pe un fotoliu din fața șemineului.

– Vino să te încălzești, îl îndemnă ea. În sala de bal era cald ca în iad, dar știu că nu și pentru tine. Probabil că acum, departe de toate trupurile alea înghesuite, ți se pare că ești într-un iglu. Flutură o mână spre la scaunul din fața ei. Spune-mi, acum ce mai vor de la tine părinții tăi?

El veni lângă șemineu, dar nu se așeză pe fotoliu. Se uită ceva timp la foc, apoi o privi scurt înainte să-și întoarcă atenția spre dansul fascinant al flăcărilor.

– E vorba de un castel dărăpănat pe care îl deținem, aflat la aproximativ cincisprezece kilometri de Edinburgh, rosti el.

– Cât de straniu, comentă Olivia după ce Lisle îi făcu un rezumat al scenei pe care o avusese cu părinții lui.

Știa că putea completa singură tabloul istericalelor. În ultimii nouă ani, își petrecuse mai mult timp cu părinții lui decât el.

– Aș vrea eu să fie straniu, continuă el. Dar pentru ei nu este deloc ciudat.

– Mă referean la fantome, explică ea. Cât de straniu este că muncitorii păstrează distanța din cauza unor fantome! Gândește-te doar cât de multe fantome bântuie Turnul Londrei! Se zice că e un călău care fuge cu un lutuc după contesa de Salisbury.

– Anne Boleyn purtându-și capul în brațe.

– Tinerii prinți, completă ea. Iar ăștia sunt numai câțiva dintre ei – și e vorba de o singură clădire. Avem fantome peste tot, și nimeni nu pare să se sinchisească de ele. Cât de straniu că le este frică tocmai unor muncitori scoțieni! Credeam că lor le plac locurile bântuite!

– Le-am subliniat același aspect părinților mei, dar logica este un limbaj pe care refuză să-l înțeleagă, spuse el. Nu e ca și cum situația ar avea vreo legătură cu fantome sau castele, de fapt. Totul e menit doar să mă țină acasă.

– Dar ai înnebuni aici, zise ea.

Olivia înțelesese dintotdeauna, încă din ziua în care se întâlniseră pentru prima dată și el îi mărturisise hotărârea lui de-a merge în Egipt. Ea o denunise Nobila Călătorie.

– Nu m-ar deranja prea mult, continuă el, dacă ar avea cu adevărat nevoie de mine aici. Frații mei au nevoie de mine – au nevoie de cineva –, dar eu iabar nu am ce să fac. Mă îndoiesc că părinții mei le-ar duce dorul dacă i-aș lua cu mine în Egipt. Dar sunt prea mici. Copiii din climatde nordice nu se dezvoltă bine acolo.

Olivia își rezemă capul ușor pe spate, ca să-l privească. Când ochii aceia mari și albaștri se întorceau spre fața lui, Lisle simțea că se petrec lucruri cu adevărat stranii și complicate în interiorul lui, senzații care nu implicau doar instinctele sale animalice ori organele reproductive. Mici fior se agitau în pieptul lui și simțea un fel de durere, ca niște junghiuri atunci când se întâmpla asta.

Își mută iarăși privirea spre foc.

– Ce vei face? întrebă ea.

– Nu m-am hotărât încă, răspunse el. Așa-numita criză a început cu câteva minute nainte să pornim spre balul din seara asta. Nu am avut timp să mă gândesc la variante. Nu în sensul că voi face ceva

legat de nebunia cu castelul. Eu trebuie să mă gândesc la frații mei. Va trebui să petrec mai mult timp cu ei și apoi să mă hotărăsc.

– Ai dreptate, aprobă ea. Nu merită să te îngrijorezi din pricina castelului. Ar fi o mare pierdere de timp. Dacă tu...

Nu apucă să termine fraza pentru că ușa se deschise și intră Lady Rathbourne. Cu părul negru și ochi nu la fel de albaștri ca ai fiicei sale, era o femeie cu adevărat frumoasă.

Cu toate astea, Lisle o putea privi cu serenitate și cu afecțiune, fără alte sentimente tulburătoare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Olivia, Belder te caută peste tot! exclamă ea. Trebuia să dansați! Lisle, ar trebui să știi că nu trebuie să-i permiți Oliviei să te ademenească la o discuție tête-à-tête.

– Mamă, nu ne-am mai văzut de cinci ani!

– Lisle te poate vizita mâine, dacă nu-l deranjează să-și croiască drum prin turma de bărbați care au căzut pradă farmecelor tale, veni răspunsul. În prezent, celelalte tinere domnișoare cer să danseze cu el. Nu îți aparține, iar absența ta prelungită îl face pe Belder nervos. Haide, Lisle, sunt sigură că nu vrei să închei balul luptându-te cu unul dintre fanții geloși ai Oliviei, sărmanii de ei! Ar fi prea ridicol.

Părăsiră anticamera, iar Lisle și Olivia se despărțiră curând, ea ca să i se alăture lordului Belder și celorlalți admiratori ai săi, iar el spre numeroasele tinere domnișoare care nu puteau semăna mai puțin cu Olivia nici dacă ar fi aparținut altei specii.

Abia mai târziu, în timp ce dansa cu una dintre ele, își aminti ceea ce observase în clipa în care Lady Rathbourne le întrerupe conversația: strălucirea din ochii mult prea albaștri ai Oliviei, înainte ca expresia lor să devină voalată, așa cum învățase cu mulți ani în urmă.

Se gândise. Olivia se gândise la ceva.

Iar asta, după cum a spus mama ei tuturor, era întotdeauna periculos.

Reședința Somerset, Londra
Miercuri, 5 octombrie

Nu era o întâlnire oficială a Societății Anticarilor. În primul rând, deoarece aceștia se întâlneau de obicei joia. Apoi pentru că întâlnirile lor începeau de abia în noiembrie.

Dar contele de Lisle nu se întorcea în Londra în fiecare zi și probabil că avea să plece din nou până în noiembrie. Orice cărturar

interesat de antichitățile egiptene voia să audă ce avea de spus, iar la eveniment, deși fusese organizat într-un timp atât de scurt, participau mulți oameni.

Ultima dată când se întorsese, deși pe vremea aceea nu avea decât optsprezece ani, prezentase o lucrare importantă despre numele faraonilor egipteni. Din punct de vedere tehnic, descifrarea hieroglificelor era specialitatea lui Daphne Carsington. Toată lumea știa asta. Toată lumea știa că era un geniu. Problema era că... era femeie. Trebuia să fie reprezentată de un bărbat, altfel descoperirile și teoriile ei ar fi fost atacate fără milă și batjocorite de gloata mare și zgomotoasă care se temea și ura femeile care dovedeau un pic de inteligență, mai ales dacă demonstrau mai multă decât ei.

Fratele ei, care o reprezenta de obicei, era plecat în străinătate. Soțul ei, Rupert Carsington, deși nu era câtuși de puțin atât de prost pe cât îl credea toată lumea, n-ar fi putut citi niciodată o lucrare științifică pe un ton și cu o mină serioase – asta dacă nu adormea în timp ce o citea.

Din moment ce Lisle și Daphne colaboraseră ani de zile și de vreme ce el avea cel mai mare respect față de calitățile ei, fu mai mult decât bucuros să stea în locul ei și să prezinte ultima sa lucrare, cu seriozitatea pe care o merita.

Dar o persoană din audiență considera că totul este o mare glumă.

Lord Belder stătea în primul rând, lângă Olivia, și își bătea joc de fiecare cuvânt rostit de Lisle.

Dacă încerca să o impresioneze pe Olivia cu acea tactică, folosea tactica greșită.

Cel mai probabil însă, Belder voia doar să-l provoace pe Lisle. Avusese grijă să le stea în drum ieri, când Lisle o vizitase pe Olivia. Pe de altă parte, jumătate de lume se aflase în casa părinților ei, iar Lisle nu avuse nici o șansă să schimbe mai mult decât câteva cuvinte cu ea. Îi povestise de lucrarea pe care urma s-o prezinte, ea îi spusese că avea să participe, iar Belder se oferise să o însoțească: nici prin gând nu i-ar fi trecut să lipsească de la una din „micile prelegeri" susținute de Lord Lisle, se exprimase el.

Temperamentul lui Lisle se aprindea ușor și în cele mai liniștite condiții. În momentul de față, clocotea: Belder batjocorea munca asiduă *a lui Daphne*. Cu toate astea, idiotului nu i se va permite să continue prea mult, își zise Lisle în sinea lui.

Belder nu se afla la clubul Almack sau la vreun bal, iar publicul prezent nu prea avea răbdare cu acest tip de comportament.

Nu trecu mult de când Lisle gândi lucrul acesta, că unul dintre cercetători luă cuvântul:

– Domnule, spuse omul de știință cu răceală în glas, poate vei fi atât de amabil să îți păstrezi cugetările pline de spirit pentru un mediu mai adecvat: îți sugerez să mergi la clubul dumitale – la o cafenea sau la o tavernă. Noi am venit să-l ascultăm pe domnul de la pupitru, nu pe dumneata!

Lisle se prefăcu a înlătura un fir de praf de pe notițe.

– Cugetări pline de spirit? Asta erau? comentă el fără să ridice privirea. Îmi cer scuze, Lord Belder, că nu am răspuns la remarcile dumitale. Te-am confundat cu un sfânt.

– Un sfânt? exclamă Belder râzând – pentru Olivia, fără îndoială, ca să-i arate că nu-i păsa câtuși de puțin că era mustrat în public, precum un puștan needucat.

– Desigur, spuse Lisle. Vezi dumneata, în Egipt, cei care au dificultăți în a înțelege sau nu înțeleg deloc sunt numiți sfinți, iar aspectul deosebit, felul în care vorbesc și comportamentul lor sunt privite ca semne ale binecuvântării divine.

Publicul explodă. Cercetătorii se opriră ca să dea frâu liber răzbunării, făcând din Belder subiect de glumă. Iar acesta se roși la față mai ceva decât părul Oliviei.

După ce îl puse la locul lui pe Belder, Lisle continuă să citească în pace lucrarea științifică a lui Daphne.

Când termină de răspuns la întrebări și publicul începu să se risipească, Lisle trecu de zidul de bărbați care o înconjurau pe Olivia – ca niște pui nătângi strânși în jurul unui crocodil, din punctul lui de vedere – și se oferi să o conducă acasă. Ea îi întoarse spatele lui Belder și-i aruncă un zâmbet atât de strălucitor, că pentru o clipă fu orbit. Apoi îl prinse de braț și porniră spre trăsura ei, cu Bailey, servitoarea ei, pe urme.

Lacheul coborî treptele și, tocmai când Olivia se îndrepta spre ele, un băiat zbură de-a lungul trotuarului, direct spre ei. Fugea de mânca pământul, evitând grupurile de cercetători care discutau aprins despre faraoni în timp ce mergeau pe stradă.

Îl evită și pe Lisle, dar apoi făcu greșeala de-a privi înspre Olivia, iar frumusețea ei îl orbi și îl făcu să se împleticească. Se dezechilibră și își pierdu concentrarea, deși picioarele încă i se mișcau.

Exact în același moment, Lord Belder se îndrepta în grabă spre trăsura Oliviei. Băiatul intră direct în el și căzură amândoi. Puștiul aterizâ pe trotuar, iar Belder în rigolă.

Băiatul se ridică în picioare, îi aruncă lui Belder o privire îngrozită și o țâșni mai departe.

– Opriți-l, hoțul! urlă Belder.

Câțiva dintre prietenii lui îl prinseră pe băiat când acesta încercă să-i depășească.

Lordul se ridică din rigolă. Cunoștințele care se întâmplau să treacă pe acolo îi aruncară genul obișnuit de remarci usturătoare: „Tocmai te-ai trezit, Belder?“ sau „Asta e ultima ta baie de frumusețe, Belder?“ și așa mai departe.

Lichide maronii și negre de origine deloc plăcută curgeau de pe haina lui albastră, pantalonii cafenii, vesta, lavaliera legată fantezist la gât și de pe mănuși. Belder se uită în jos la haine, apoi la băiat. Expresia din ochii lui îl făcu pe băiat să încerce să scape și să strige:

– A fost un accident, Excelență! N-am luat nimic!

– Este adevărat, strigă Olivia peste tot zgomotul de pe stradă. Am văzut ce s-a întâmplat. Dacă ar fi furat, ar fi...

– Așteaptă în trăsură și lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, i-o tăie Lisle înainte ca ea să-i explice cum se desfășura corespunzător un furt de buzunare. La urma urmei, Olivia era expertă la asta.

– Nu fi prostuț, comentă ea. Pot rezolva singură situația asta.

El încercă să o conducă deoparte, dar ea se scutură de mâna lui și porni cu pas grăbit spre bărbații care îl țineau pe băiat.

– Lăsați-l să plece, rosti ea. A fost *un accident*.

Pentru Lisle, semnele de avertizare erau evidente: roșeața care i se răspândea de la gât înspre obraji și sensul de *tâmpiților* care se ascundea după cuvântul „accident“.

Cum nu reușise să o tragă deoparte fizic, trebuia să o reducă la tăcere în schimb. Dar Belder vorbi primul:

– Nu știi la ce pot recurge aceste creaturi mizerabile, domnișoară Carsington, spuse el. Se izbesc înadins de oameni ca să le fure din buzunare.

– Așa o fi, dar..., interveni Lisle.

– Nu este așa, i-o tăie Olivia. Un hoț adevărat ar fi fost atât de rapid și de eficient, că de abia l-ai fi observat. Ar avea grijă să nu te dărâme sau să atragă atenția asupra lui și nu s-ar opri, ci ar încerca

să scape în primul rând. Mai mult decât atât, ei lucrează de obicei câte doi.

Avea dreptate, și orice om rațional ar fi recunoscut acest lucru.

Însă Belder era furios și trebuia să se răzbune pe cineva, iar băiatul era cea mai ușoară țintă. Îi aruncă Oliviei un zâmbet condescendent și se întoarse spre trecători.

– Să aducă cineva un polițist, ceru el.

– Nu! țipă băiatul zvârcolindu-se și lovind în încercarea de-a se elibera. N-am luat nimic!

Lord Belder îi trosni o palmă peste cap.

– *Ticălosule!* strigă Olivia.

Umbrela ei se ridică în aer și coborî brusc pe umărul lui.

– Au!

– Eliberați copilul!

Roti apoi umbrela spre bărbații care îl țineau pe băiat.

Belder o apucă de braț ca să o împiedice să-i lovească și pe prietenii lui.

Lisle văzu cum mănușa murdară a lui Belder înșfăcă brațul Oliviei. Apoi nu mai văzu decât roșu în fața ochilor.

Își croi drum prin mulțime, îl apucă sălbatic de braț pe Belder și îl trase departe.

– Nu o atinge, rosti el pe un ton jos, amenințător. N-o atinge niciodată.

Capitolul 3

Două minute mai târziu

– O, domnișoară, se tângui Bailey. O să se omoare între ei.

Lisle îl aruncă pe Belder deoparte aproape imediat după ce îl apucase de braț, dar Belder nu avea de gând să lase lucrurile așa. Îl împinse pe Lisle, iar Lisle îl împinse și mai puternic, izbindu-l pe Belder de gard. Acesta se redresă, își smulse mănușile, își aruncă pălăria și ridică pumnii. Lisle făcu la fel.

„Nu o atinge“, rostise el pe un ton jos, amenințător care o făcuse să se înfioare.

Ce prostie! Nu mai era o fetișcană de pension – și totuși, inima ei începu să gonească așa cum nu se mai întâmplase niciodată până atunci, deși bărbații se luptau tot timpul pentru ea și era conștientă că persoana ei nu însemna nimic special pentru Lisle. Reacția lui fusese instinctivă și protectoare pentru că așa era firea lui. Și agresiv.

Dar nu-l mai văzuse luptându-se de ani de zile.

Nu mai *văzuse* nici o luptă de ani de zile, își aminti în sinea ei. De obicei, bărbații se întâlneau în zori, departe de ochii publicului, pentru că duelul era ilegal.

Pe de altă parte, lupta cu pumnii nu era. Cu toate acestea, era neobișnuit ca doi gentlemeni să se lupte astfel în plină zi, pe o stradă importantă din Londra.

Nu era de mirare că se simțea atât de entuziasmată.

– Vor *încerca* să omoare între ei, o liniști ea pe Bailey. Dar nu vor face altceva decât să-și trosnească niște pumni, iar asta este de preferat unui conflict rezolvat cu pistoale de la douăzeci de pași. Belder are chef și nevoie de o bătaie, iar Lisle îi face pe plac.

Îi aruncă o privire servitoarei și văzu că nici ea nu era impresionată. Bailey, o brunetă minionă și drăguță, nu era pe cât de delicată părea. Altfel nu ar fi reușit să-și păstreze slujba ca servitoare a Oliviei.

– Nu l-ai văzut niciodată pe Lisle luptându-se, continuă Olivia. Pare atât de angelic, știu, cu părul blond și ochii ăia gri ai lui, dar este un boxer de temut. Odată l-am văzut făcându-l harcea-parcea pe un băiat masiv cât un taur, de cel puțin două ori mai mare decât el.

Se întâmplase în ziua în care Olivia își începuse propria ei Nobilă Călătorie spre Bristol.

Lisle nu fusese de acord ca Nat Diggerby să-i fie tovarăș de drum.

Adevărul era că nici ea nu îl plăcea prea mult pe Diggerby. Deși atunci pretinsese că nu-i pasă, fusese foarte ușurată când Lisle îi luase locul.

Își îndreptă atenția asupra luptei, dorind să vadă cât mai mult.

Putea auzi icnetele și bufniturile pumnilor când se loveau de carne, dar o mulțime de bărbați o împiedicau să vadă. Le strigau cuvinte de încurajare celor doi și stabileau pariuri legate de rezultatul final.

Chiar și ea știa că era mai bine să nu încerce să pătrundă în cercul lor. O lady nu se amesteca într-o mulțime de bărbați însetați de sânge. O doamnă aștepta la o distanță sigură de toată agitația.

Dacă s-ar fi putut urca pe scaunul lacheului, în spatele trăsurii, ar fi avut o priveliște mai bună, dar o lady nu trebuia să facă nici asta.

Putea doar să aștepte, să asculte și să se mulțumească cu ce putea întrezări și să spere că Lisle va ieși într-o singură bucată la final. Era obișnuit să se lupte, își zise în sinea ei. Oamenii încercau mereu să-l omoare în Egipt. Cu toate acestea, din anumite motive, Belder era nebun de gelozie pe el, iar Lisle îl umilise în fața unui public format din oameni importanți.

După ceea ce păreau să fie ore, dar puteau fi doar câteva minute, se auzi un strigăt, apoi se lăsă liniștea. După asta, zidul de bărbați începu să se despartă. Olivia îl văzu pe Belder culcat la pământ și pe unii dintre prietenii lui grăbindu-se spre el.

Se împinse înainte folosindu-și coatele și umbrela ca să-și facă loc prin mulțime.

Apucă brațul lui Lisle și îl trase.

– Vino cu mine, îi spuse.

El se uită la ea cu o privire absentă. Avea părul încurcat și murdar și îi sângera buza. Lavaliera de la gât îi era pătată cu sânge și ruptă. Una din mânecile hainei fusese pe jumătate smulsă din cusăturile de la umăr.

– Vino cu mine, repetă Olivia. El nu mai poate lupta.

Lisle se uită la bărbatul întins la pământ, apoi se întoarse spre ea.

– Nu te duci să-l împaci?

– Nu.

Lisle își scoase batista și începu să-și șteargă buza, dar se strâmbă de durere.

Ea îi luă batista din mână și îi tamponă ușurel buza.

– Mâine vei avea un ochi vânăt a-întâia și vei mânca doar alimente moi în următoarele zile, rosti Olivia.

– Ai un talent de-a atrage numai idioți, comentă el.

Se opri din tamponat.

– O să ți se umfle buza, i-o întoarse ea. Cu puțin noroc, nu vei mai putea vorbi.

Scutură din cap, se întoarse și porni spre trăsură.

El o urmă.

– N-ar trebui să-i încurajezi dacă nu-i vrei în preajma ta, o mustră Lisle.

– Nu trebuie să-i încurajez eu, se apără ea. Femeile DeLucey îi atrag pe bărbați. Și bărbații, în general, sunt niște idioți. Inclusiv tu. Și tu căutai o scuză ca să te bați, la fel ca el.

– Poate căutam, admise Lisle. Nu-mi amintesc când m-am mai distrat atât de bine lovind pe cineva.

Îi oferi mâna lui vânătă și murdară ca s-o ajute să-și mențină echilibrul pe treapta îngustă a trăsurii. Ea se uită la mână și ridică o sprânceană.

– Te dezgustă? o întrebă el.

– Deloc, răspunse ea. Mă gândeam că o să te doară mai târziu.

– A meritat, conchise el.

„Bărbații", comentă Olivia în sinea ei. Se sprijini de mâna lui, se urcă în trăsură și se așeză pe locul ei.

O urmă Bailey, care se așeză pe locul de vizavi.

– Nu sunt sigură că distracția de-a te bate cu Belder va merita prețul pe care îl vei avea de plătit, comentă ea.

– Sunt obișnuit cu ochi vineți și maxilare dureroase, replică el.

– Nu asta am vrut să spun, explică ea. Părinții tăi nu vor fi mulțumiți când vor auzi despre ce s-a petrecut.

El ridică din umeri.

– Ar fi mai bine să mă lași să te conduc acasă, propuse ea.

Lisle scutură din cap.

– Nu e în drumul tău. Nichols se va întoarce într-un minut, de îndată ce-mi va recupera pălăria.

Valetul zvelt se grăbea spre ei chiar în acel moment, ștergând pălăria lui Lisle cu batista.

Bailey îi aruncă o privire pe furiș servitorului chipeș al lui Lisle și pufni pe nas disprețuitoare.

– Mai bine mergem direct acasă, domnișoară, spuse servitoarea.

– Are dreptate, fu de acord Lisle. Nu va trece mult timp și întreaga Londră va afla cum l-ai bătut pe Belder cu umbrela. Cred că vrei să ajungi acasă înainte ca vestea să ajungă la părinții tăi, ca să le poți spune versiunea care îți convine ție.

Nu conta ce versiune a poveștii le spunea Olivia părinților ei. Se săturaseră de scandaluri. În plus, bunica și bunicul Hargate vor avea ceva de comentat pe tema asta, și nu avea să fie plăcut.

Credeau că trebuia să se căsătorească de mult. Că avea nevoie de un soț și de copii ca să se așeze la casa ei. Își ajutaseră toți copiii să se așeze la casa lor, în situații satisfăcătoare. Dar toți urmașii lor erau bărbați și nici unul nu semăna câtuși de puțin cu ea. Nimeni nu

era ca ea, cu excepția celorlalți Îngrozitori DeLucey: niște creaturi neliniștite și în care nu se putea avea încredere.

Dacă se căsătorea, viața ei avea să se limiteze la rolul de soție și de mamă și anii vor trece pe lângă ea sufocând-o încet. N-ar mai face niciodată ceva interesant. În mod sigur nu ar avea parte de marile aventuri la care visase dintotdeauna.

Nu că avea prea multe speranțe în prezent, având în vedere că trăia într-o societate condusă de reguli din ce în ce mai stricte.

Dar atât timp cât nu era soția nimănui – și atât timp cât străbunica mai era în viață ca să îi țină partea în fața celorlalți –, Olivia dispunea de o oarecare libertate.

Nu avea să renunțe la asta decât în momentul în care nu mai avea altă variantă la îndemână.

– Vino să iei cina cu noi, îi spuse ea lui Lisle. Vom vorbi atunci.

– Cred că ar trebui să mă spăl mai întâi.

Rânji spre ea și pentru un moment păru exact ca un școlar murdar, amintindu-i de băiatul care îl bătuse cu pumnii pe Nat Diggerby și îndeplinise rolul de însoțitor loial pe drumul spre Bristol.

Rânjetul și amintirea aceea o făcură să simtă fluturi în stomac.

– Și eu cred că ar fi bine, admise ea.

Lisle închise ușa trăsurii.

Olivia se lăsă pe spate, ca să nu fie tentată să se uite din fereastră și să-l urmărească cu privirea cum pleacă.

Simți că trăsura se zdruncină ușor când lacheii se urcară la locurile lor. Unul dintre ei bătu cu degetul pe acoperișul trăsurii și vehiculul se puse în mișcare.

După un minut sau două, Bailey vorbi:

– Domnișoară, încă mai aveți batista Excelenței Sale.

Olivia se uită în jos la bucata de pânză. Va pune să fie spălată, apoi o va adăuga la colecția ei. În mănușa de la mâna dreaptă se ascundea scarabeul pe care i-l trimisese cu mult timp în urmă. Ea îl transformase într-un inel pe care îl purta încontinuu. Mai erau și scrisorile de la el, prea puține din păcate: câte una pentru fiecare duzină expediată de ea.

Avea prietenia lui și toate scrisorile pe care i le trimisese vreodată. Avea podoabele de la el și amintirile ciudate și lipsite de importanță pe care le păstrase în inimă. Asta, știa ea, era tot ce putea avea cineva de la el. El se dedicase complet – trup, inimă și suflet – Egiptului, cu mult timp în urmă.

– N-o să-i ducă lipsa, spuse ea.

Reședința Atherton, în aceeași seară

– O, Peregrine, cum ai putut? se plânse Lady Atherton. Un scandal! Ca o haimana de rând! Și în Strand, dintre toate locurile, ca să te vadă toată lumea! Se întoarse către soțul ei. Vezi, Jasper? Asta se întâmplă dacă l-am lăsat pe Rupert Carsington să se ocupe de el în toți acești ani.

Era o afirmație complet ilogică. Lisle fusese implicat în astfel de scandaluri de când își amintea. Din punctul acesta de vedere, nu avea nevoie de îndrumare din partea unchiului Rupert. Nu avea să fugă de o luptă niciodată în viața lui, indiferent cine era adversarul, cât de mare sau cât de mulți erau. Nu fugise niciodată și nu avea s-o facă în veci.

– Te-ai transformat într-un sălbatic! urlă tatăl lui. Nu poți să prezinți o lucrare la Societatea Anticarilor fără să iști tărăboi.

– N-a fost un tărăboi, explică Lisle. Mai degrabă o încăierare. Ar trebui să se vorbească despre lucrarea științifică, deoarece este mult mai interesantă.

– Ziarele de-abia așteaptă să publice povești înfiorătoare despre bărbați care se luptă pentru Olivia Carsington, interveni mama. Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o să te facă și pe tine de râs! Sunt *îngrozită*. Cum să mai dau ochii cu prietenele mele după întâmplarea asta? Cum să mai țin capul sus?

Se cufundă într-un șezlong și izbucni în lacrimi.

– Asta se întâmplă pentru că am tolerat bazaconiile tale cu Egiptul, declară tatăl lui. Ei bine, le pun punct acum, o dată pentru totdeauna. Până nu văd o sclipire de interes față de datoria filială, o fărâmă de comportament demn de un gentleman, nu vei mai primi nici un ban de la mine!

Lisle se holbă la el o clipă. Firește, se așteptase la o scenă. Ar fi fost șocat dacă părinții nu l-ar fi criticat sau n-ar fi discutat aiurea pe marginea întâmplării.

Dar asta era ceva nou. Nu era sigur că auzise bine. Ca și alți fii de nobili, Lisle era complet dependent de tatăl său din punct de vedere financiar.

Nu primea altceva în afară de bani de la părinții lui. Nu-i oferiseră niciodată afecțiune, nu se arătaseră niciodată înțelegători. Afecțiunea și înțelegerea le primise din plin din partea familiei Carsington. Dar nu se putea duce la ei să le ceară și bani.

– Îmi tai fondurile? întrebă el.

– Ne-ai batjocorit, ne-ai ignorat, ne-ai folosit și ai abuzat de generozitatea noastră, declară tatăl lui. Iar noi am suportat totul cu răbdare, dar de data asta ai mers prea departe. Ai făcut-o de *rușine* pe mama ta.

Ca la un semn, mama lui leșină.

– Asta e o nebunie! exclamă Lisle. Cum voi trăi?

Tatăl său fugi în grabă lângă soția sa și-i administră săruri mirositoare.

– Dacă vrei bani, te vei comporta ca ceilalți domni, explică el ridicând cu blândețe capul mamei sale de pe perna pe care căzuse în mod convenabil. Vei respecta dorințele părinților tăi. Vei merge în Scoția după cum îți cerem și îți vei asuma o responsabilitate pentru prima dată în viața ta. O să mai pleci în Egipt doar peste cadavrul meu!

În cele din urmă, Lisle nu venise la cină. După-amiază târziu, Olivia primi un bilet de la el:

Dacă vin la cină, va trebui să omor pe cineva. E mai bine să stau departe.

Probabil ai și tu destule probleme.

L.

Ea îi răspunse:

Nu este ***sigur*** *să ne Scriem. Ne Întâlnim în Hyde Park Corner. Mâine. Ora 10 Dimineața. SĂ FII ACOLO.*

O.

Hyde Park, în dimineața următoare

Cu numai câțiva ani în urmă, cei mai eleganți domni din Londra puteau fi văzuți la o plimbare prin Hyde Park, în fiecare dimineață, pentru ca apoi să revină la ora cuvenită, între orele 5 și 7 după-amiaza.

Zilele astea, o plimbare înainte de ora prânzului nu era doar desuetă, ci de *prost gust*.

Dimineața era, prin urmare, timpul perfect pentru Întâlnirile Clandestine, după cum ar fi scris Olivia într-una din scrisorile ei.

Ea întârzia, desigur, iar Lisle nu fusese niciodată priceput să aș tepte. Dar dădu uitării toată nerăbdarea când o văzu venind, cu o pană mare și albastră fluturându-i în vârful pălăriei ca un stindard de luptă. Purta o rochie de călărie cu croială militară, de un albastru intens care se potrivea cu ochii ei.

Soarele nu era încă sus pe cer, așa că îi lumina toate șuvițele ondulate care scăpaseră din coafură și pălărie și le făcea să strălucească în culoarea granatului.

Când ajunse lângă el, Lisle tot nu-și recăpătase respirația.

– N-ai idee ce greu mi-a fost să scap de Bailey! exclamă ea. Ai crede că s-ar bucura să-i dau liber, deoarece urăște să iasă cu trăsura în oraș, dar nu, ea era hotărâtă să vină cu mine. Am trecut prin furcile caudine încercând s-o conving să rămână acasă și *să alunge suspiciunile*. Chiar și așa, am fost obligată să iau un valet. Își îndreptă capul împodobit cu pană în direcția unui tânăr în livrea, care venea la o oarecare distanță în spatele ei. Nu e ca și cum noi doi am avea ceva de ascuns, dar toată familia e supărată pe mine că te-am împins să te bați cu Belder.

– Eu singur am vrut! ripostă el.

– Ochiul tău arată foarte rău, observă ea și se aplecă puțin înainte ca să se uite mai îndeaproape.

– Arată mai rău decât e, o liniști el. Nichols știe cum să trateze astfel de lovituri.

Dacă nu ar fi știut, n-ar mai fi putut deschide ochiul din cauza umflăturii.

– În următoarele zile va căpăta niște culori urâte, apoi va reveni la normal. Gura însă, după cum fără îndoială ai observat cu regret, nu este atât de afectată pe cât te-ai fi așteptat.

– Nu ești la fel de chipeș pe cât erai la bal, spuse ea. Mama a primit o descriere vie a luptei și a rănilor tale de la cineva și e furioasă. Spune că ar trebui să mă țin departe de tine. Spune că ai destule greutăți și fără să te bag eu în necazuri.

– Prostii! i-o tăie el. Cu cine voi vorbi, dacă te vei ține departe de mine? Hai să ne plimbăm. E prea mult zgomot aici.

Deși parcul în sine era pustiu – oricum, nu era frecventat de lumea bună –, Hyde Park Corner roia de oameni. Negustori ambulanți, lăptărese, soldați și pierde-vară de tot felul se înghesuiau pe trotuar. Pe Knightsbridge Road, diligențele și poștalioanele concurau pentru spațiu cu căruțele țăranilor, trăsurile elegante ale nobililor, călăreți

și trecători. Copii vagabonzi, pisici și câinii țâșneau ici-colo printre vehicule și cai.

Tocmai aici, în Hyde Park Corner, începuse prima lor aventură. Își aminti limpede: Olivia, lângă un flăcău voinic... Lisle, hotărât să îl dea pe băiat la o parte din drum... apoi urcându-se în căruță după ea...

De fiecare dată când o aștepta, se gândea că va veni fata slăbănoagă pe care o știa din trecut, cu părul și ochii ei uimitori. De fiecare dată când o vedea așa cum arăta acum, echilibrul lui interior se destrăma. Încă nu era obișnuit cu faptul că devenise o femeie frumoasă. Aproape îl durea să o privească direct, iar curbele moi ale corpului ei – accentuate de croiala strâmtă a rochiei pe care o purta – îl făceau să trăiască un amalgam de sentimente.

Sentimente greșite. De genul celor pe care orice femeie atractivă le inspira unui bărbat. Și pe care orice femeie ușoară le-ar fi putut domoli.

Dar acum avea nevoie de un prieten și un aliat.

Cu toate astea, când intrară în parc descoperi că nu era pregătit să vorbească. Trebuia mai întâi să alunge sentimentele confuze din cap sau inimă – nu era sigur de unde izvorau.

– Ne întrecem? o ispiti el.

Ochii ei sclipiră.

Caii lor odihniți fură fericiți să pornească în galop spre vest, de-a lungul Rotten Row, pustie la ora aceea. Iapa ei era la fel de puternică ca a lui, iar ea călărea cu aceeași îndemânare și îndrăzneală cu care făcea absolut tot în viață. El câștigă, dar nu cu mult, iar la sfârșit izbucniră în hohote de râs – râdeau de ei înșiși și de plăcerea pură de a galopa într-o dimineață frumoasă de toamnă.

Se adânciră și mai mult în parc, la pas de trap.

Când ajunseră la un pâlc de copaci, unde nu puteau fi văzuți de pe aleile mai circulate, încetiniră și mai mult.

Apoi el îi povesti ce se întâmplase.

– Ți-au tăiat fondurile? repetă ea nevenindu-i să creadă. Dar nu pot face asta! O să înnebunești aici. Trebuie să te întorci în Egipt.

– Ți-am spus că sunt hotărâți să mă țină acasă, continuă el. Nu-mi închipuisem cât de hotărâți. Credeam că o să se liniștească după o vreme sau că o să uite, așa cum se întâmplă de obicei. Dar astăzi au fost și mai insistenți decât ieri în legătură cu acel castel blestemat! Tata nu-mi va mai acorda fonduri decât dacă îi duc la bun sfârșit visul de a-l restaura.

– Îmi pot închipui ce gândește, explică Olivia. Crede că te vei implica în proiect și că îți vei revărsa pasiunea într-acolo.

Inima lui începu să bată mai repede, chinuită de sentimente de vinovăție.

– Pasiunea mea? repetă el.

– Părinții tăi sunt geloși pe Egipt, continuă ea. Ei nu înțeleg diferența dintre un castel vechi și monumentele antice. Pentru ei, toate sunt la fel de vechi.

El n-ar fi descris Egiptul ca fiind o pasiune, dar Olivia o făcuse, și poate că, la urma urmelor, ceea ce simțea pentru locul acela și munca lui era un fel de pasiune.

Ea înțelegea atât de bine, câteodată mai bine decât el. Însă Olivia era o DeLucey, iar aceștia supraviețuiseră atâtea generații tocmai pentru că se pricepeau să citească oamenii și să-i manipuleze.

– Poate ar trebui să fiu recunoscător că nu s-au gândit să strângă punga mai înainte, comentă el.

– Dacă ar fi făcut-o, ți-ar fi plătit Lord Rathbourne drumul, îl liniști ea.

– Tatăl tău vitreg a făcut mai mult decât era necesar pentru mine, spuse Lisle. Acum trebuie să se gândească la tine, la surorile și la frații tăi.

– Ți-aș da banii mei, spuse ea. Știi asta.

– Ar fi îngrozitor de nepotrivit, replică el. Mă bucur că nu este posibil.

Din câte știa el, banii ei fuseseră puși la păstrare cu grijă, ca să o protejeze nu numai de vânătorii de avere, ci și de ea însăși. Olivia era un amestec ciudat de contradicții: avea o minte prevăzătoare și o inimă generoasă. Era tipic pentru ea să sară în ajutorul copiilor defavorizați, așa cum se întâmplase ieri.

Se apropie de el și îi atinse mâna.

– Nu voi permite să fii prins aici, îl asigură ea. Ne vom gândi la ceva.

Și în ochii ei minunați se văzu iarăși acea sclipire.

– Nu, nu ne vom gândi la nimic, o contrazise el cu fermitate.

Olivia era prietena, aliata și confidenta lui, dar impulsivitatea ei, spiritul moral care o făcea oarbă la pericole și firea ei pasională îl făceau uneori să înghețe de spaimă – tocmai pe el, care avea zilnic de-a face cu șerpi, scorpioni, crocodili, hoți, tâlhari și – cei mai răi dintre toți – funcționari.

Într-adevăr, era puțin spus că judecata ei era îndoielnică de cele mai multe ori.

Cu nouă ani în urmă îl ademenise într-o călătorie spre Bristol, în căutarea comorii unui pirat, dintre toate lucrurile posibile. Aceasta fusese una dintre Ideile ei, cu I mare. S-ar fi putut termina foarte rău pentru el – într-o școală sadică de pe tărâmuri scoțiene, de exemplu – dacă lordul Rathbourne n-ar fi intervenit.

Lisle știa foarte bine că plecarea lui în Egipt se datorase în întregime lui Rathbourne. Lisle mai știa, de asemenea, că nimeni nu se putea baza pe miracole. În plus, acum era bărbat, nu un băiat. Nu se putea aștepta și nici nu voia ca prietenii și rudele să-l scoată din toate încurcăturile.

– Nu, Lisle, trebuie să asculți, insistă ea cu nerăbdare. Am cea mai minunată idee!

Olivia cu o Idee.

O perspectivă demnă de-a aduce teroarea în inima oricărui bărbat cu un minimum de inteligență și sentiment de autoconservare.

– Nici o Idee, i-o tăie el. Nu în ceea ce mă privește pe mine.

– Să mergem în Scoția! rosti ea. Împreună!

Inima îi bătea atât de puternic, încât probabil că se auzea până la palatul Kensington. Încă de sâmbătă se gândise la castelul din Scoția.

– Ți-ai pierdut mințile? se răsti el.

– Știam că o să spui asta, se bosumflă ea.

– Eu nu mă duc în Scoția.

– Dar vom merge *împreună*, insistă ea. Va fi distractiv. O aventură.

– Nu fi ridicolă, o dojeni el. Nu mai suntem copii. Nici măcar tu nu poți scăpa basma curată să pleci în Scoția cu un bărbat. Părinții tăi nu vor permite asta niciodată.

– Ei nu trebuie să știe.

Ochii lui gri se măriră.

– Olivia!

– Mâine-dimineață pleacă spre Derbyshire, explică ea. Eu rămân în Londra cu străbunica.

Lisle privi în depărtare.

– Situația se înrăutățește pe minut ce trece.

– Am chibzuit bine, stărui ea.

– De când? o întrebă îndreptându-și privirea mult prea atentă spre chipul ei. De-abia acum câteva clipe ți-am povestit ce s-a întâmplat.

– M-am gândit la castel, se corectă ea.

Era complet adevărat. Era mai bine să rămână cât mai aproape de adevăr când vorbea cu Lisle. El nu era doar extrem de logic și sincer până în pânzele albe, dar uneori părea să citească și gândurile.

– Încercam să concep un plan ca să te salvez de castel, adăugă ea.

– Nu mă salvezi, spuse el. Nu ești cavalerul meu în armura strălucitoare sau orice altceva crezi că ești. Am aproape douăzeci și patru de ani și sunt perfect capabil să am grijă de mine.

– Te rog nu afișa mândria asta masculină față de mine, îl ironiză ea. Dacă ai asculta doar, ai înțelege cât de practică este Ideea mea.

– Acum nouă ani ai avut practica Idee să-ți salvezi mama de sărăcie fugind la Bristol și să sapi după comoara unui pirat în grădina contelui de Mandeville!

– Da, și a fost distractiv, nu-i așa? rosti ea cu entuziasm. A fost o aventură. Tu ai tot timpul parte de aventuri. Eu... Își flutură mâna înmănușată în aer. Eu rup logodne și lovesc bărbații cu umbrela.

El îi aruncă o privire indescifrabilă. Apoi își struni calul și se puse în mișcare.

Avea nevoie să stea la distanță de ea.

Nu dorea să se gândească la asta, la fata care obișnuia să fie odinioară, cea care voia să fie cavaler și să întreprindă Nobile Călătorii.

Olivia veni pe urmele lui.

– Nu fi încuiat la minte, insistă ea. Ești un om de știință și un om de știință își păstrează mintea deschisă.

– Nu pentru o nebunie, replică el. Nu poți pleca pur și simplu într-o scurtă excursie în Scoția pentru că te-ai plictisit să rupi logodne și să lovești bărbații cu umbrela. Îmi pare rău că trebuie să respecți regulile prostești care li se aplică femeilor, dar nu stă în puterea mea să le schimb. Până și eu știu că nu poți sări într-o trăsură și să călătorești mai bine de șase sute de kilometri singură, fără să stârnești un scandal teribil în urma ta!

– Eu întotdeauna stârnesc câte un scandal, se răsti ea. Sunt renumită pentru asta. Orice fac sau spun la o cină sau la o petrecere devine a doua zi subiect de bârfă în lumea bună. Olivia Carsington, Protagonista Fiecărui Scandal, asta sunt eu. Ar trebui să fie scris pe cărțile mele de vizită.

Lisle se uită împrejur. Parcul era liniștit în această dimineață, agitația de pe străzile din jurul parcului ajungând atât de slab până la ei,

încât se auzeau limpede frunzele foșnind în copaci, tropotul copitelor și strigătele pe care și le adresau o pereche de păsări.

Își auzea și inima bubuindu-i în piept. Era ispitit de ideea ei, îngrozitor de ispitit.

Dar ea îl ispitise dintotdeauna. O făcuse încă de când avea doisprezece ani. Dacă nu și-ar fi petrecut mare parte din ultimii zece ani în Egipt, i-ar fi făcut talmeș-balmeș din toată viața.

– N-ar trebui să-ți spun asta, începu el, dar din moment ce ți-ai pierdut mințile, cred că trebuie s-o fac: poate că te gândești la mine ca la un frate, dar nu sunt. Nu poți călători împreună cu mine neînsoțită.

– Bine-nțeles că trebuie să fiu însoțită, spuse ea repede. Dar poți lăsa toate aranjamentele pe seama mea. Tot ce trebuie să faci tu...

– N-o să fac nimic, i-o reteză el. Dintre toate planurile nechibzuite... Se opri, scuturând din cap. Nu pot să cred ce se întâmplă! Tata mi-a tăiat fondurile, nu am unde să mă duc și nici din ce să trăiesc – și tu vrei să te iau cu mine peste șase sute de kilometri depărtare, la un castel dărăpănat! Și tocmai în octombrie! Ai idee cum este Scoția în octombrie?

– Întunecată, umedă și rece și sumbră și îngrozitor de romantică, răspunse ea.

– Nu plec! rosti el. Nu-mi vine să cred că mă cert cu tine din acest motiv.

– Va fi distractiv, insistă ea. O aventură.

O aventură. El avea mereu parte de aventuri. Dar nu cu Olivia. Nu de mulți ani de zile.

Doar că nu mai era aceeași Olivia. Cu cea din trecut reușise să se descurce. Până la un punct. Dar atunci fusese un băiat de treisprezece ani, inocent atunci când nu era ostil cu reprezentantele sexului frumos.

– Este singura și ultima mea șansă de-a mai trăi o aventură, se rugă ea. Familia s-a săturat până peste cap de comportamentul meu, iar bunica și bunicul Hargate insistă să mă căsătoresc. Iar când încep *ei* să insiste, pot la fel de bine să mă pregătesc ca de război. Știi cum le place să căsătorească și să așeze pe toată lumea la casele lor. Va trebui să mă mulțumesc cu cineva și să mă așez și eu la casa mea și să fiu soție și mamă. Să mă mulțumesc să mă așez la casa mea și să fiu liniștită. Nu voi mai avea niciodată în viața mea șansa să fac ceva interesant!

Lisle își aminti cât de neînfricată fusese atunci, să plece singură la drum... să se urce în căruță... să ademenească doi valeți cu un joc de cărți. Se gândi la viața ei de acum, petrecere după petrecere, când până și cea mai scurtă ieșire de pe proprietate le făcea pe bârfitoare să șușotească în spatele evantaielor deschise.

– Fir-ar să fie, nu-mi face asta, Olivia! spuse el.

– Știi că e adevărat, continuă ea. Femeile duc o viață limitată. Suntem fiicele cuiva, apoi nevestele cuiva și mamele cuiva. Noi nu *facem* niciodată nimic, nu ca bărbații.

El clătină din cap.

– Nu, rosti el. Nu-i voi lăsa pe părinții mei să mă constrângă.

– Nu ai de ales, spuse ea. Ai reușit întotdeauna să-i ignori sau să scapi de ei, dar în cele din urmă și-au dat seama că au putere asupra ta.

– Și le faci jocul, o mustră el. Ai idee ce presupune reconstrucția unui castel vechi?

– Am o idee foarte bună, răspunse ea.

– Ar putea dura ani. *Ani de zile!* În Scoția. Cu *cimpoaie!*

Ea zâmbi.

– Nu va dura ani dacă te ajut ei, îl liniști. Și n-ar strica să-i lași pe părinții tăi să creadă că au câștigat o bătălie. Dacă jucăm cum trebuie, vei ajunge înapoi în Egipt în... o, până la primăvară, cel mai probabil.

Zâmbetul ei ar fi fost suficient ca să-l facă să accepte. Dar vocea îngerului păzitor care îl ținuse în viață în toți acești ani îi șoptea: „Stai! Gândește-te!"

Îi venea foarte greu să gândească când toată puterea acelor ochi albaștri era îndreptată asupra lui și fiori neastâmpărați îi înjunghiau inima.

Cu toate astea, nu era complet fermecat. Mai era acel băiat încăpățânat care o cunoscuse cu mult timp în urmă, dar și omul de știință și observatorul detașat care o văzuse recent în acțiune. Știa că era capabilă să-i facă pe oameni, în special pe bărbați, să creadă orice.

– Nu, repetă el cât de blând putu. Dacă le permit să mă controleze în acest fel, o vor face din nou și din nou. Dacă cedez în fața acestei cereri, vor face altele.

Olivia își păstră zâmbetul pe buze.

– Ah, bine, dacă nu ești de acord, asta e, comentă ea veselă.

– Știam că o să mă înțelegi.

– O, te *înțeleg*. Absolut.

– Bine, pentru că...

– Nu trebuie să-mi explici, îl opri ea. Am înțeles *perfect*. Dar nu mai pot rămâne. Am multe de făcut astăzi.

Își atinse cravașa de borul pălăriei și se îndepărtă galop.

Capitolul 4

Vineri, 7 octombrie
Reședința Atherton

Lisle ar fi trebuit să-și închipuie.

Ar fi trebuit să fie pregătit.

Dar, desigur, asta ieșea din discuție când venea vorba de Olivia.

Olivia. Brusc. Pe neașteptate.

Cele patru cuvinte întipărite în mintea lui.

Coborî la micul dejun și... acolo era!

Și nu doar Olivia. Le adusese cu ea pe văduva Lady Hargate și pe două dintre prietenele ei harpii, pe Lady Cooper și Lady Withcote.

Lisle nu dormise bine. În liniștea de la club născocise câteva idei despre cum să se ocupe de părinții lui, dar fiecare se dovedi complet eronată. Apoi apăruse Lord Winterton. Drumurile lor se intersectaseră de mai multe ori în Egipt și aveau multe să-și povestească. Winterton îl invitase pe Lisle în casa lui, să examineze câteva suluri de papirus pe care le adusese cu el din ultima călătorie. Papirusurile îi distrăseseră atenția de la părinții lui și Olivia, iar imperturbabilul Winterton era un antidot plăcut pentru toate frământările de natură emoțională. Lisle acceptase apoi o invitație la cină și timpul trecuse pe nesimțite.

Drept urmare, în dimineața aceasta nu avea nici o idee în plus față de ieri, când Olivia plecase în galop, legată de cum să se descurce cu părinții lui.

Toată lumea îl privi radioasă când intră în salonul pentru micul dejun.

Lisle se mândrea că nu are nici un pic de imaginație. Și nu credea nici în sentimentul de pericol iminent.

Până acum.

Se îndreptă spre bufet și își umplu farfuria. Apoi se duse la masă și se așeză lângă Lady Withcote, vizavi de Olivia.

– Olivia ne povestea planul tău, spuse mama lui.

Stomacul lui Lisle se făcu ghem.

– Planul meu, repetă el și se uită la Olivia.

– Să mă iei în Scoția să te ajut cu castelul, completă ea.

– *Poftim?*

– Credeam că le-ai povestit deja, continuă ea. Îmi pare rău că am stricat surpriza.

– Sunt sigură că toată lumea te înțelege, copilă, o liniști văduva. Ai fost prea entuziasmată și nu mai puteai aștepta.

– *Poftim?*

– A fost o surpriză, într-adevăr, rosti mama. Și trebuie să mărturisesc că nu am fost deloc încântată la început.

– Dar...

– Credea că așa ceva nu se cuvine, îi explică văduva lui Lisle. O pereche de tineri să plece împreună în Scoția. A spus că nu este deloc potrivit pentru o tânără lady. De parcă noi n-am ști asta și n-am fi găsit o soluție deja.

– O solutie...

– Lady Cooper și Lady Withcote au acceptat cu bunăvoință să ne însoțească, spuse Olivia. Ne vom lua și servitoarele personale. Străbunica a fost de acord să ne împrumute câteva servitoare și un valet până când vom putea angaja unii permanenți. Și îi voi împrumuta pe bucătarul și majordomul mamei, deoarece nu va avea nimeni nevoie de ei cât timp familia se va afla în Derbyshire.

Lisle se uită la fețele vesele din jurul lui. O făcuse! I-o luase înainte și o făcuse, deși el îi spusese că în nici o circumstanță nu va...

Nu, era un coșmar. Nu era treaz.

Părinții lui erau orbi? El era singurul care observa cât de suspect de politicoasă era bătrâna văduvă? Nu mai observase nimeni sclipirea malefică din ochii ei? Nu, ei nu vedeau nimic pentru că Olivia păcălise pe toată lumea.

Era o nebunie, o nebunie totală.

Cooper și Withcote ca însoțitoare! Ca toate prietenele văduvei, ele trăiau pentru a bârfi, a bea, a paria și a privi languros după tineri. Nu puteau exista însoțitoare mai nepotrivite în afara unui bordel.

Era absurd. Trebuia să le bage tuturor mințile în cap.

– Olivia, am crezut că ți-am spus clar...

– Dar *mi-ai spus,* îi luă ea vorba din gură cu o expresie inocentă și făcând ochii mari. Am înțeles *perfect.* Dacă aș avea și eu o pasiune, așa ca tine, numai o chestiune de viață și de moarte m-ar putea ține departe de ea. Pasiunea ta este Egiptul Antic. Un castel scoțian nu îți captează imaginația.

– Eu nu am imaginație, o corectă el. Văd lucrurile așa cum sunt, nu-mi imaginez nimic.

– Da, știu, și din acest motiv va fi un chin pentru tine să încerci să descoperi frumusețea unui castel ruinat, continuă ea. Ai nevoie de un ochi priceput și de imaginație. Ți le voi oferi eu, în timp ce tu te ocupi de partea practică a lucrurilor.

– Îmi pare atât de rău că nu am înțeles dificultățile prin care vei trece, dragul meu, comentă mama lui. După cum a spus și Olivia, dacă te-am trimite singur, ar fi ca și cum am trimite pe câmpul de luptă un soldat cu pușcă, dar fără muniție.

Lisle se uită la tatăl său, care îi zâmbi cu indulgență. Cu multă indulgență!

Tatăl lui!

Și de ce nu? Olivia făcuse cu părinții săi ceea ce făcea cu toată lumea: îi făcuse *să creadă.*

– Este o soluție genială, admise Lord Atherton. Vei fi acolo ca să le protejezi pe doamne de toate lucrurile îngrozitoare care s-ar putea ascunde prin locul ăla și ca să descoperi adevăratul motiv care a declanșat acea serie nefericită de evenimente.

– Iar Olivia va fi acolo ca să te ajute la redecorare, adăugă mama lui.

Apoi râse. Râdeau toți.

– Haha, rosti sec Lisle. Sunt prea entuziasmat ca să mănânc micul dejun. Cred că o să dau o tură prin grădină. Olivia, vrei să mă însoțești?

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, răspunse ea cu un aer ingenuu.

În grădină
Zece minute mai târziu

Lisle se aplecă spre Olivia, iar ochii lui cenușii o priveau dur precum cremenea.

– Ți-ai pierdut mințile?! exclamă el disperat. Nu m-ai ascultat ieri? Devii ca părinții mei și nu asculți decât de vocile din capul tău?

Era enervant să fie comparată cu părinții lui nebuni. Cu toate astea, Olivia își păstră expresia veselă și nevinovată și se abținu să-l lovească în fluierul piciorului.

– Sigur că te ascultam, se apără ea. Așa mi-am dat seama că ești complet irațional în legătură cu subiectul ăsta și că va trebui să iau măsuri disperate pentru a te salva de tine însuți.

– Eu?! exclamă el uimit. Nu eu sunt cel care trebuie salvat. Eu știu exact ce fac și din ce motiv. Ți-am spus că nu pot ceda în fața lor.

– Nu ai altă variantă, spuse ea.

– Întotdeauna există alte variante, o contrazise el. Am doar nevoie de timp pentru a afla care sunt acestea. Nici măcar nu mi-ai dat timp să mă gândesc la asta!

– Nu ai timp, insistă ea. Dacă nu preiei controlul asupra situației acum, ei vor ridica miza. Nu-i înțelegi. Nu știi cum gândesc ei. Eu înțeleg. La asta erau pricepuți cei din familia DeLucey și așa reușiseră să supraviețuiască. Priveau în inimile și mințile celorlalți și se foloseau de tot ce găseau acolo. De data asta trebuie să ai încredere în judecata mea.

– Tu nu judeci! rosti el. Nu știi ce vrei. Simți că te sufoci aici, iar părinții mei ți-au oferit o șansă de-a te distra. Numai la asta te gândești. Am văzut sclipirea din ochii tăi când ți-am povestit pentru prima dată de castelul bântuit. Practic puteam auzi ce gândeai. Fantome. Un mister. Pericol. Pentru tine este o aventură. Așa mi-ai spus. Dar pentru mine nu este o aventură.

– Pentru că nu este Egiptul, spuse ea. Pentru că nimic în afară de Egipt nu poate fi interesant sau important.

– Nu asta voiam să...

– Și pentru că ești încăpățânat, continuă ea. Pentru că nu vrei să-ți deschizi mintea în fața posibilităților. Pentru că vrei să lupți, ca de obicei, în loc să găsești o modalitate de a profita din plin de această oportunitate. Nu ești un oportunist, știu. Aceasta este specialitatea mea. De ce nu vezi că cea mai inteligentă mutare pe care trebuie s-o facem este să ne unim puterile?

– Nu vreau să fiu inteligent! izbucni el. Ăsta nu este un joc.

– Asta crezi? Că pentru mine este un joc?

– Totul este un joc pentru tine, îi aruncă el. Ieri ți-am făcut o confesiune. Credeam că ai înțeles. Dar pentru tine nu este decât un joc, te joci cu oamenii de parcă ar fi un joc de cărți.

– Am făcut-o de dragul tău, prostule!

Dar el era prea ocupat să sufere și prea furios ca să asculte orice spunea ea. Continuă de parcă Olivia n-ar fi spus nimic:

– Trebuie să recunosc că ai jucat bine. Mi-ai arătat că-i poți păcăli pe părinții mei și-i poți face să creadă într-unul din planurile tale ridicole. Dar eu nu sunt ei. Te cunosc. Îți cunosc trucurile. Și nu voi accepta să-mi răstorni viața cu susul în jos doar pentru că te-ai plictisit de a ta!

– Ăsta e unul dintre cele mai demne de dispreț, dureroase și încuiate lucruri pe care mi le-ai spus vreodată, zise ea. Te comporți ca un idiot, și idioții mă plictisesc. Du-te la naiba!

Și îl împinse cu putere.

Lisle nu se aștepta la asta. Se poticni, își pierdu echilibrul și căzu pe spate, în tufișuri.

– Imbecilule! îi mai aruncă și dispăru ca o furtună.

Clubul White, la scurt timp după miezul nopții

Lisle își petrecu ziua încercând să scape de furie prin box, scrimă, călărie și, în disperare, trăgând la țintă într-o galerie special amenajată.

Tot mai voia să omoare pe cineva.

Stătea în salonul de jocuri de cărți, privind ceilalți gentlemeni prezenți peste marginea paharului și încercând să decidă cu care merita să se lupte, când o voce respectuoasă i se adresă de peste umărul drept:

– Îmi cer scuze că vă deranjez, Excelență, dar ați primit un bilet.

Lisle se uită în jur. Servitorul așeză o tavă de argint pe masă, lângă cotul lui.

Bucata de hârtie împăturită și pecetluită avea scrisă numele lui. Deși, mulțumită unei sticle sau două, nu mai avea mintea la fel de limpede ca atunci când sosise la club, nu-i fu deloc greu să identifice caligrafia.

În plus, nu avea nevoie de puteri mentale speciale ca să știe că un mesaj venit după miezul nopții, din partea Oliviei, nu putea conține vești plăcute.

Deschise biletul.

Reședința Ormont

Vineri, 7 octombrie

Milord,

După ce am așteptat ***În Zadar*** *toată ziua să primesc SCUZE, nu mai pot aștepta.*

Te voi lăsa pe tine să le explici părinților tăi ***Refuzul Absurd*** *de a lua hotărârea care-i va face pe* ***TOȚI fericiți.*** *Aranjamentele Mele sunt* ***gata.*** *Bagajele Mele sunt* ***făcute.*** *Servitorii mei sunt pregătiți pentru Marea Expediție. Scumpele Doamne care au acceptat cu atâta* ***amabilitate*** *să părăsească confortul propriilor case pentru a ne însoți în această Nobilă Călătorie sunt Pregătite și* ***nerăbdătoare*** *să pornim la drum.*

Dacă te consideri Abandonat, n-ai decât să mulțumești pentru asta ***ție însuți*** *și* ***nerecunoștinței*** *de care ai dat dovadă. Conștiința Mea este* ***Curată.*** *Nu mi-ai lăsat altă variantă.*

Când vei citi acest bilet, eu voi fi deja plecată.

A ta,

Olivia Carsington

– Nu, spuse el. Nu din nou.

Pe vechiul drum din nord
O oră mai târziu

– Jur că a trecut un secol de când am călătorit cu trăsura, comentă Lady Withcote în timp ce vehiculul se opri să plătească taxa de la bariera Kingsland. Uitasem cu desăvârșire ce călătorie dificilă este, mai ales peste pietrele de pavaj.

– O călătorie dificilă, într-adevăr, fu de acord Lady Cooper. Îmi amintește de noaptea nunții mele. Ce exercițiu neplăcut s-a dovedit a fi. Aproape m-a scos din afacere pentru totdeauna.

– Așa se întâmplă întotdeauna cu primul soț, adăugă Lady Withcote. E din cauză că fata e tânără și nu știe prea multe despre ce se întâmplă acolo.

– Și poate că nu știe nici măcar asta, spuse Lady Cooper.

– Prin urmare, nu știe cum să-l antreneze, conchise Lady Withcote.

– Și până învață cum, e deja prea târziu pentru soț.

Lady Cooper oftă.

Lady Withcote se aplecă spre Olivia, care împărțea bancheta de vizavi cu Bailey.

– Totuși, nu a fost așa de rău pe cât ai crede. Părinții noștri ni i au ales pe primii, iar ei aveau cel puțin de două ori vârsta noastră. Aveam șanse bune să devenim văduve tinere. Fiind mai în vârstă și mai înțelepte, a doua oară am știut cum să obținem ceea ce ne doream.

– Unele dintre noi mai întâi și-au testat al doilea soț, înainte de a consimți la căsătorie, comentă Lady Cooper.

– Și unele nici măcar nu s-au sinchisit să se căsătorească a doua oară, zise Lady Withcote.

Olivia știa că se referă la străbunica ei, care îi fusese credincioasă până la moarte soțului ei. Iar după ce acesta murise, nu fusese credincioasă nimănui.

– Ei bine, pentru moment am terminat cu pietrele de pavaj, observă ea cu bucurie când trăsura se puse din nou în mișcare.

Chiar și o trăsură luxoasă de călătorie ca aceasta fusese construită ca să reziste pe drumuri desfundate și lungi. Nu era construită strict pentru confort, ca trăsurile de oraș. Huruitul roților pe pietre transformase călătoria într-una zgomotoasă și care le zgâlțâise bine.

În ultima oră, doamnele își ridicară glasul ca să acopere zgomotul roților și fură zdruncinate pe locurile lor. Și Olivia odată cu ele. O dureau posteriorul și spatele, deși biserica Shoreditch, de la care se măsura distanța față de Londra, se afla la numai doi kilometri în spatele lor.

Dar acum casele se răriseră, iar drumul devenise mai neted. Trăsura înainta ceva mai repede și următorii doi kilometri fură parcurși mai rapid decât ceilalți.

Trecută de bariera de taxare de la Stamford și urcară pe dealul din zonă.

Se spunea că din vârful dealului Stamford se vedea catedrala Sf. Paul.

Olivia se ridică să coboare unul din geamuri. Se aplecă și se uită în urmă, dar noaptea era profundă. Nu văzu decât niscaiva sclipiri slabe ale felinarelor stradale și ceva mai multă strălucire în casele mari, unde balurile aveau să continue câteva ore de acum înainte. Luna nu urma să se ridice pe cer decât după răsărit, când nu avea să le fie de nici un ajutor pentru că de-abia trecuse de lună nouă și nu era decât o seceră subțire.

Ridică geamul la loc, îl fixă în poziție și se cufundă în locul ei.

– Vreo urmă de Lisle? întrebă Lady Cooper.

– O, nu, e mult prea devreme, răspunse Olivia. Vom fi deja departe când ne va prinde din urmă. Prea departe ca să se mai întoarcem.

– Ar fi groaznic să trebuiască să ne întoarcem, comentă Lady Withcote.

– Călătoria asta este cel mai incitant lucru pe care l-am făcut de ani buni.

– Sunt atât de plictisitoare vremurile astea moderne.

– Nu ca în trecut.

– O, ce vremuri erau atunci, draga mea, rosti melancolică Lady Cooper. Îmi doresc să le fi cunoscut și tu.

– Bărbații se îmbrăcau atât de frumos, spuse Lady Withcote.

– Erau adevărați dandy.

– Dar dincolo de toate mătăsurile și dantelele, aveau un spirit mai sălbatic și mai viteaz decât bărbații din generația actuală.

„Cu excepția lui Lisle", gândi Olivia. Însă el crescuse printre bărbații din familia Carsington, iar ei nu erau îmblânziți, nici măcar cei civilizați.

– Îți amintești când Eugenia s-a certat cu Lord Drayhew? întrebă Lady Cooper.

Lady Withcote încuviință din cap.

– Cum aș putea uita? Pe vremea aia eram proaspăt căsătorită, iar ea era cea mai superbă văduvă. Din câte spusese ea, el devenise un adevărat dictator și Eugenia nu-l mai suporta. Așa că a fugit mâncând pământul.

– Iar el *a urmărit-o,* continuă Lady Cooper. Ea se dusese în Dorset, la Lord Morden. Ce mai scandal a ieșit când i-a găsit Drayhew!

– Bărbații s-au duelat. Totul a durat o veșnicie.

– Pe vremea aceea se duelau cu săbiile.

– Luptă *adevărată.* Nu prostia asta cu trasul cu pistoalele de la douăzeci de pași. Nu-i nevoie decât să ții bine.

– Pe când cu o sabie... era vorba de îndemânare.

– Problema era că cei doi domni erau la fel de periculoși cu săbiile. S-au zgâriat bine între ei, dar nici unul nu l-a putut omorî pe celălalt și nici unul nu s-a retras.

– În cele din urmă s-au prăbușit amândoi. Nu s-au putut lupta până la moarte, dar au fost răpuși de epuizare.

– Au fost zile pline de glorie!

Lady Withcote scoase un oftat nostalgic.

– O, ai dreptate, draga mea. Bărbații erau bărbați.

Și Lady Cooper oftă.

„Bărbații o să fie întotdeauna bărbați", se gândi Olivia. Li se schimba aspectul exterior, dar nu și creierul.

– Nu vă temeți, spuse ea. Nu avem nevoie de bărbați ca să ne distrăm. Cu sau fără ei, știu că vom avea parte de o mare aventură.

Între timp, în Londra

Lisle ajunse la reședința Ormont tocmai când o trăsură cu bagaje și servitori se îndrepta pe stradă.

Cu puțin noroc, aceasta era trăsura care pornea înainte, nu ultima.

Dar el nu se baza pe noroc.

Plăti birjarul, alergă în sus pe trepte și bătu ușă.

Îi deschise ușa Dudley, majordomul văduvei. Privirea lui impasibilă se înăspri când îl văzu pe Lisle. Fără îndoială era pe cale să cheme un lacheu ca să-l arunce pe intrus pe stradă.

Deși celelalte zgârieturi și vânătăi dispăruseră repede, ochiul său vânăt devenise și mai colorat: în nuanțe de verde, roșu, violet și galben. Și în graba lui sălbatică, își uitase pălăria și mănușile la club.

Nichols nu l-ar fi lăsat niciodată să iasă afară din casă în această stare, dar Nichols nu fusese prin preajmă ca să aibă grijă de el.

Cu toate astea, majordomii înțelepți și cu experiență nu trag imediat concluzii. Dudley întârzie o clipă ca să-l studieze mai bine pe tânărul neîngrijit care stătea pe prag la o oră la care bețivii, vagabonzii și hoții își începeau turele.

Fața majordomului reveni la expresia impasibilă și spuse:

– Bună seara, Lord Lisle.

– Deja a ajuns, nu-i așa? se auzi o voce limpede din spatele servitorului. Trimite-l înăuntru, trimite-l înăuntru.

Majordomul făcu o plecăciune și păși într-o parte, și Lisle intră valvârtej în hol. Auzi ușa închizându-se în spatele lui și își continuă drumul spre holul mare de la intrare.

Acolo se afla contesa de Hargate, sprijinindu-se în baston.

Purta un halat de mătase cu volane și dantelă, croit după o modă deja desuetă pe vremea când parizienii luaseră cu asalt Bastilia. Îl măsură din cap până-n picioare.

– Se pare că te-a călcat cineva pe nervi.

Poate că avea o mie de ani și poate că toți cei din familie, inclusiv el, se temeau de ea, dar el nu stăpânea arta de-a vorbi pe ocolite. În momentul de față nu avea răbdare pentru politeți uri.

– Ați lăsat-o să plece, îi reproșă Lisle. Nu-mi vine să cred că fata aia îngrozitoare v-a prostit într-atât încât să-i permiteți să facă asta.

Bătrâna râse în hohote, vrăjitoarea afurisită!

– Când a plecat? întrebă el.

– Când ceasul a bătut de miezul nopții, spuse ea. O știi pe Olivia. Adoră să facă intrări sau ieșiri teatrale.

Trecuse mai bine de o oră de la miezul nopții.

– Este o nebunie, rosti el. Nu-mi vine să cred că ați lăsat-o să plece de una singură în Scoția. Și în toiul nopții, nu oricum.

– Nu era chiar toiul nopții, protestă contesa. La ora aia de-abia încep petrecerile. Și nu e deloc singură. Le are pe Agatha și Millicent cu ea, ca să nu mai vorbim de o armată de servitori. Recunosc, majordomul este un tip firav, dar bucătarul ei cântărește cât un munte. A luat cu ea o jumătate de duzină de servitoare zdravene și încă o jumătate de duzină de valeți, iar tu știi că-mi place să am în jur bărbații voinici și arătoși. Deși acum nu mai pot face nimic, decât să admir priveliștea.

Mintea lui Lisle alunecă pe căi întortocheate, întrebându-se ce făcuse ori ce ar fi făcut ea cu valeții înainte să îmbătrânească. Reveni la Olivia.

– O adunătură pestriță de servitori, comentă el. Două doamne în vârstă, excentrice. Știu că o iubiți și că o răsfățați, dar asta este mai mult decât scandalos.

– Olivia poate avea singură grijă de ea, spuse contesa. Toată lumea o subestimează, mai ales bărbații.

– Eu nu.

– Tu nu?

El refuză să se lase tulburat de ochii ei migdalați și de privirea directă.

– Este cea mai șireată femeie care a trăit vreodată, comentă el. A făcut asta înadins.

Știa că se va simți vinovat și responsabil pentru ea, deși se înșelase. Știa că nu putea rămâne acasă dacă le spunea părinților lui că ea se dusese la Gorewood fără el.

Să rămână acasă.

Probabil pentru totdeauna.

Acasă. Fără Olivia, care i-ar fi făcut șederea suportabilă, deși și ea putea fi uneori insuportabilă.

Blesteme!

– Nu-mi vine să cred că nu există o singură persoană în această familie care să o poată controla, continuă el. Acum trebuie să-mi întorc viața cu susul jos, să renunț la tot și să fug după ea – în toiul nopții, nu mai puțin...

– Nu-i nici o grabă, interveni bătrâna văduvă. Adu-ți aminte că le are pe nebunele alea două cu ea. Va fi norocoasă să ajungă la Hertfordshire înainte de zori.

Între timp, pe drumul vechi din nord

Olivia știa că nimeni nu putea călători cu viteza Poștei Regale atunci când avea însoțitori. Cu toate acestea, când bătrâna contesă îi spusese că va dura două săptămâni să ajungă la Edinburgh, Olivia își închipuise că glumește sau că se referă la secolul trecut.

Acum își reconsidera părerea.

Știa că aveau să se oprească la fiecare cincisprezece kilometri pentru a schimba caii și la intervale și mai scurte când aveau de urcat la deal. Deși până și cei mai buni grăjdari puteau schimba o pereche de cai în numai două minute, pentru a se potrivi cu programul strict al poștei și al diligențelor, ea și anturajul ei nu aveau de ce să beneficieze de aceeași rapiditate.

Acum realiză că doamnele vârstnice care o însoțeau aveau nevoie de pauze mai lungi la hanurile la care opreau. Că vor face popasuri mai dese decât le era permis celor care transportau poșta sau călătorilor din diligențe, că vor merge mai des la toaletă, că se vor plimba pentru a-și dezmorți picioarele sau că vor dori să se revigoreze cu alimente și băuturi. Mai ales băuturi.

Doamnele terminaseră deja coșul uriaș cu mâncare pe care îl pregătise bucătarul.

Gol acum, acesta se odihnea pe podea, lângă picioarele lui Bailey.

Încercând să vadă partea bună a lucrurilor, își dădea seama însă că nu putea găsi nicăieri o companie mai interesantă pentru o călătorie atât de lungă.

Călătoriră mai departe, iar cele două femei în vârstă îi povestiră întâmplări din tinerețea lor până când, în cele din urmă, după Waltham Cross ajunseră la Hertfordshire.

Având în vedere ritmul lent al călătoriei, probabil că aceeași pereche de cai i-ar fi dus încă cincisprezece kilometri, până în Ware. Dar vizitiul voia să se oprească aici, la Falcon Inn, ca să schimbe caii. Familia Carsington făcea de fiecare dată aceleași opriri, la aceleași hanuri alese în funcție de experiența atâtor și atâtor ani de călătorii. În *Paterson's Roads*, ghidul de călătorie pe care îl avea Olivia, bătrâna văduvă marcase opririle și scrisese denumirile hanurilor preferate.

– În sfârșit! exclamă Lady Withcote când trăsura intră în curtea hanului.

– Mor după o ceașcă de ceai, spuse Lady Cooper și bătu cu umbrela în acoperiș. Știu că nu trebuie să pierdem vremea, dragă. Nu vom sta decât un minut.

Olivia se îndoia. Avea să fie nevoită să le grăbească.

– Voi merge și eu, le spuse ea. E o noapte neagră ca smoala, curtea este slab luminată și plouă.

Olivia auzea picăturile de ploaie căzând pe acoperișul trăsurii.

– Nu fi ridicolă, fetițo! Nu avem nevoie de însoțitor ca să mergem câțiva pași, spuse indignată Lady Cooper. Sper că nu sunt atât de ramolită!

– Desigur că nu, o liniști Olivia. Dar...

– Dacă am fost aici o dată, am fost de o mie de ori, declară Lady Withcote.

– Aș găsi drumul legată la ochi și beată, o completă Lady Cooper.

– Chiar ai făcut asta, chicoti Lady Withcote. Când ne întorceam acasă de la unul din dejunurile de la Lady Jersey, din câte îmi amintesc.

În timpul acestui schimb de replici, un servitor deschise portiera trăsurii și coborî scărița. Doamnele coborâră clătinându-se ușor.

– Aia a fost *o petrecere*, comentă Lady Cooper. Nu se compară cu astea de acum, care sunt doar o înșiruire de serate plictisitoare.

– Nimeni nu mai sfârșește ucis.

Portiera se închise, și Olivia nu le mai auzi glasurile. Deși le urmărea de la fereastră, în curând le pierdu din vedere. Ploaia le transformă într-o pereche de siluete întunecate, Lady Cooper puțin mai scundă și mai rotofeie decât prietena ei, înainte să se piardă complet în întuneric.

Olivia se prăbuși înapoi pe locul ei.

Deși, potrivit domnului Paterson, parcurseseră numai optsprezece kilometri, drumul le luase aproape trei ore. Uitase de mult

de agitația și avântul plecării lor grăbite. Și pentru că acel entuziasm dispăruse, se întoarse furtuna de furie și suferință.

Ce om prost, încăpățânat și nerecunoscător!

Își dorea să-l fi provocat și mai mult. Își dorea să fi avut umbrela cu ea. I-ar fi plăcut să i-o trântească în capul lui tare.

Ei bine, o să-l învețe ea minte să nu mai încerce tacticile acelea autoritare cu ea. Avusese impresia că o înțelegea – dar nu, el se transformase într-un bărbat și se comporta ca atare.

Trecură minute în șir. Ploaia răpăia pe acoperișul trăsurii și pe caldarâm, mascând huruitul roților și tropotul copitelor. Călătorii veneau și plecau chiar și într-o noapte întunecoasă și umedă. Hanurile la care se opreau diligențele și poștalioanele nu erau niciodată închise.

În ciuda temperamentului ei – sau poate tocmai din cauza asta – probabil că ațipise, pentru că tresări și ridică privirea când auzi voci în afara trăsurii.

Portiera se deschise. În fața ei se aflau vizitiul și câțiva bărbați, inclusiv doi dintre valeții străbunicii ei, toți apărați de umbrele.

– Dacă vreți să poftiți, domnișoară, începu vizitiul. O furtună foarte rea s-a abătut asupra noastră.

– E foarte rău, domnișoară, spuse celălalt om – hangiul, din câte se părea.

– Și se înrăutățește cu fiecare clipă. Le-am îndemnat pe celelalte doamne să aștepte până când va trece. Nu cred că va dura mai mult de o oră sau două.

O rafală de vânt mătură curtea, încercând să ia umbrelele pe sus. Șuierul vântului se termină într-un bubuit de tunete.

Olivia era nerăbdătoare să pornească din nou la drum. Era mai bine să fie departe de Londra când o prindea din urmă Lisle. Oricum, indiferent ce ar fi crezut despre judecata ei, nu era o nebună nesocotită care și-ar pune în pericol servitorii și caii.

Ea și Bailey coborâră din trăsură și intrară în han.

Deși bătrâna contesă era sigură că avea s-o prindă repede din urmă pe Olivia și deși avusese o zi istovitoare, Lisle nu se duse la culcare și nici nu își luă câteva ore de odihnă, ca un gentleman cu scaun la cap ce era.

În schimb, de îndată ce se întoarse acasă, se îmbăie în grabă, își schimbă hainele și îi ordonă valetului să-i împacheteze hainele.

Pentru că Nichols era obișnuit cu plecările lui precipitate, reuși să plece din Londra la oua două și jumătate dimineața.

Era urmat de o trăsură în care erau valizele și cuferele și orice alte bunuri mai considerase Nichols că vor fi utile și pe care le putuse aduna într-o perioadă atât de scurtă de timp.

Și astfel, Lisle și servitorul lui credincios se aflau călare pe drumul vechi din nord, la cincisprezece kilometri de Londra, când vântul se înteți, vuind ca nebunul peste peisajul de țară, iar norii groși și negri adunați deasupra lor se rupseră și ploaia se transformă din burniță în torențială, și apoi în potop în numai trei minute și jumătate.

Capitolul 5

Olivia își găsi tovarășele de drum deja instalate confortabil la o masă mare, într-un colț al salonului de mese, cu mâncare și băutură în fața lor. Se adunaseră și alți călători naufragiați. Unii se uscau în fața focului, alții stăteau la masă, iar alții se foloseau de acest răgaz pentru a se bărbieri sau a-și curăța cizmele.

Oliviei îi plăcea întotdeauna să se oprească și să ia masa la hanurile unde opreau diligențele și poștalioanele. Acolo puteai întâlni foarte multe feluri de oameni, din toate păturile sociale, spre deosebire de lumea bună, unde erau toți la fel și majoritatea erau înrudiți.

Cum de obicei popasurile ei nu erau niciodată suficient de lungi, ar fi fost fericită să se alăture companiei de aici, asta dacă puiul de somn pe care îl trăsese în trăsură nu i-ar fi arătat cât de obosită era.

De obicei dura o săptămână sau mai mult să se pregătească pentru o călătorie lungă ca aceasta. Ea organizase totul – pentru ea însăși și pentru cele două doamne – în mai puțin de patruzeci și opt de ore. Iar activitatea asta nu-i lăsase nici un pic de timp pentru somn.

De aceea, în loc să se alăture celorlalți, închirie ceea ce hangiul susținea că este cea mai bună odaie din han și, odată ajunsă acolo, se afundă în fotoliul mare și confortabil, așezat în fața focului.

În ciuda căldurii și a liniștii, mintea ei nu se putea odihni. Trecu destul de mult timp până vârtejul gândurilor și sentimentelor se estompă și reuși să adoarmă. Un moment mai târziu, i se păru, simți atingerea ușoară a unei mâini pe brațul ei și se trezi.

– Îmi pare rău că v-am speriat, domnișoară, spuse Bailey.

Cu mintea încă încețoșată, Olivia își ridică privirea. Sprâncenele subțiri ale lui Bailey se încruntară. Nu era un semn bun. Bailey nu-și făcea griji cu ușurință.

– Doamnele, rosti Olivia și se ridică atât de brusc, încât o luă cu amețeală.

– Da, domnișoară. E vorba de o ceartă privind un joc de cărți. Îmi pare rău că vă deranjez, dar l-au supărat pe fiul moșierului de prin părțile locului. Face o scenă urâtă și cere să vină polițiștii și magistrații și nimeni nu-l pune la locul lui. Se pare că hangiul se teme de el. M-am gândit că veți dori să le luați pe doamne în siguranță.

În timp ce vorbea, Bailey îi aranja părul și îi netezea falduri-le rochiei, cu alte cuvinte ascundea faptul că stăpâna ei dormise îmbrăcată.

Știind că vor fi probabil nevoiți să-și facă o ieșire rapidă din han, reuși să o îmbrace pe Olivia în majoritatea hainelor de drum în timp ce se grăbeau pe coridor. Vocile ridicate se auzeau clar chiar și din vârful scărilor. Olivia goni în jos pe scări și intră în sala de mese.

Atunci își dădu seama că își petrecuse mai mult timp decât își închipuise în singurătatea odăii. Nu numai că ploaia se oprise, dar lumina cenușie a zorilor descoperea privirii peisajul de dincolo de ferestre. Sala de mese se afla sub imperiul agitației.

Ploaia trebuie că întârziase mai mulți călători din drum, și toți erau înfometați. Cei nerăbdători s-o ia din loc își înghițeau în grabă mâncarea și plecau. Chiar și așa, încăperea era mai aglomerată decât fusese cu câteva ore în urmă. Servitorii se grăbeau între bucătărie și salon, purtând tăvile cu mâncare și băutură.

Între timp, o voce masculină continuă să urle, și starea de spirit a celor din sala de mese începu să clocotească. Cum hangiul nu reușise să stăpânească situația, în curând avea să se iște o încăierare.

În mod normal, pe Olivia nu ar fi deranjat-o. O încăierare era un eveniment incitant. Problema era că, de obicei, aceasta ducea la chemarea autorităților. Ceea ce însemna o întârziere mare pe care ar fi preferat să o evite. Se gândea la toate aspectele astea în timp ce îl măsura din priviri pe cel care iscase toată discordia.

Un tânăr voinic și cu păr nisipiu, care probabil băuse toată noaptea, lovea cu pumnul în masa unde le lăsase Olivia pe cele două doamne. După aspectul mesei, goliseră pivnița de vinuri și cămara hangiului, precum și buzunarele oaspeților.

– Ai trișat! strigă bețivul. Te-am văzut!

Lady Cooper se ridică de pe scaun.

– Dacă e ceva ce nu pot suporta, comentă ea, atunci e un om care nu știe să piardă. Trișat, pe naiba!

– Ei, haideți, domnule Flood, încercă hangiul să-l ia cu binișorul. E doar un joc mic...

– Un joc mic! Astea două m-ai jefuit de cincizeci de lire!

– Te-am jefuit pe naiba, comentă Lady Withcote. Nu e vina noastră că nu rezișți la băutură.

– Și că nu ai vederea bună, spuse Lady Cooper. Și nu poți deosebi un valet de rege.

– Nu e vina noastră, conchise Lady Withcote, dacă ai mintea prea încâlcită ca să-ți amintești ce cărți ai în mână.

– Am vederea destul de bună cât să vă văd trișând, vrăjitoare hoațe ce sunteți!

– Vrăjitoare? strigă Lady Withcote.

– Îți fac o vrajă acum de te saturi, bețiv imbecil, îl amenință Lady Cooper. Vai, dacă aș fi fost bărbat...

– Dacă ai fi fost bărbat, te-aș fi rupt din bătaie! strigă tânărul.

Olivia își croi drum prin mulțime.

– Doamnelor, haideți să mergem, rosti ea. E clar că omul acesta nu e în toate mințile, altfel nu s-ar comporta în acest mod necivilizat, amenințând femei fără apărare.

Tânărul bețiv se întoarse spre ea cu fața roșie. Deschise gura ca să vorbească, dar nu reuși să rostească nimic.

Olivia avea deseori acest efect asupra bărbaților care o vedeau pentru prima dată. Tânărul era foarte beat, nu și orb.

Profitând de faptul că-i distrăsese atenția pe moment, încercă să le împingă pe doamne afară din încăpere.

Spre uimirea ei, tânărul își reveni repede.

– O, nu, nu! strigă el în urma lor. M-au îmbătat, au profitat de asta ca să mă jefuiască și nu vor scăpa nepedepsite! Le duc la magistrat, iar el va avea grijă să fie zvântate din bătaie și biciuite! Ridică un scaun și îl aruncă de perete. Îmi vreau banii!

Amenințarea nu o sperie. Orice Îngrozitor DeLucey putea să topească inima unui magistrat. Dar Olivia nu avea dispoziția necesară să vrăjească nici un magistrat sau să-și piardă vremea liniștind un om încăpățânat și nesuferit.

Își petrecuse ultimele două zile într-o frenezie a pregătirilor – totul de dragul unui bărbat încăpățânat, nepoliticos și idiot. De abia adormise înainte să fie trezită din cauza unui alt bărbat încăpățânat, nepoliticos și idiot.

Era obosită și înfometată, iar bărbatul pe care îl considerase cel mai bun prieten al ei se dovedise a fi exact ca orice alt bărbat greu de cap.

– Dumneata, domnule, începu ea pe același ton glacial și sacadat cu care tatăl ei vitreg obișnuia să taie și spânzure, dumneata le-ai insultat pe aceste doamne. Îți vei cere scuze.

Bărbatul era pe cale să ridice alt scaun, dar se opri la jumătate. Îl puse jos și se holbă la ea.

– *Poftim?*

Mormăielile și huiduielile privitorilor încetară.

– Cere-ți scuze, repetă ea.

El râse.

– Față de vrăjitoarele astea bătrâne? întrebă și arătă cu degetul la însoțitoarele ei. Te-ai scrântit?

– Atunci alege-ți arma, rosti Olivia.

– *Poftim?*

– Alege! insistă ea. Pistoale sau săbii?

Bărbatul se uită împrejurul lui.

– Asta este o glumă? Pentru că nu vreau să cad de prost.

Olivia își scoase mănușile, se apropie de el și-l pălmui cu una dintre ele.

– Lașule! îl insultă ea.

Privitorii icniră surprinși.

Ea făcu un pas înapoi și studie încăperea: căile de scăpare, obstacolele și posibilele arme.

– Comportamentul tău este mizerabil, zise ea. Ești demn de dispreț.

– Vai, tu...

Și se aruncă spre Olivia. Ea puse mâna pe o oală de cafea aflată pe o masă din dreapta ei și o trânti în capul lui.

După asta, situația se însufleți de-a binelea.

Cum furtuna făcea ravagii, Lisle fusese nevoit să se adăpostească la un han din Enfield, la doi kilometri distanță de drum.

Până când ajunse călare în curtea Falcon Inn, soarele era deja de mult timp pe cer. Se aștepta ca interiorul hanului să geamă de călători izolați, dornici să pornească la drum. În schimb, descoperi o grămadă de oameni îmbulzindu-se lângă ușa sălii de mese, toți chinuindu-se, după câte se părea, să vadă ce se petrecea în interior.

Descălecă, lăsându-l pe Nichols să se ocupe de cai, și porni spre ușă.

– Ce este? auzit pe cineva întrebând.

– Fiul moșierului e beat din nou și furios dintr-un anumit motiv, răspunse altcineva.

– Nimic nou atunci.

– De data asta, o femeie roșcată îl mustruluiește de-i sar fulgii.

Lisle dădu buzna în sala de mese la timp pentru a o auzi pe Olivia insultând pe cineva. Împinse mulțimea la o parte, dar nu fu suficient de rapid. Văzu – și auzi – cum Olivia îl plesnește cu mănușa pe un tânăr evident beat.

Mulțumită curioșilor care căscau ochii la ce se întâmpla și îi stăteau în cale, Lisle nu avu timp să se ocupe de bețiv înainte ca acesta să se arunce asupra ei. Olivia îl lovi cu o oală de cafea și bărbatul căzu la podea. Un slujitor care ducea o tavă se împiedică de el și căzu peste alt oaspete. Unii oameni fugiră spre ușă, câțiva se urcară pe scaune și mese, dar majoritatea rămaseră adunați în jurul celor doi.

În timp ce își croia drum spre Olivia, Lisle o zări pe Bailey.

Spre deosebire de restul oamenilor, servitoarea își păstrase calmul, luându-le de braț pe cele două bătrâne doamne și împingându-le spre curte.

Vocea Oliviei îi atrase atenția:

– Ești o rușine pentru întreaga tagmă de bărbați ignoranți din care faci parte, o auzi rostind pe un ton glacial pe care probabil îl moștenise de la Rathbourne.

Bețivul rămase pe jos, clipind uluit spre ea.

Acum era timpul să se facă nevăzută.

Dar nu.

– Un gentleman își acceptă înfrângerea și învață din ea, continuă ea furioasă. Dar tu... te iei de *femei*. Ar trebui să-ți fie rușine, bătăuș mare și beat. Păcat că nu există nimeni suficient de bărbat prin preajmă, ca să-ți tragă o bătaie zdravănă.

– Spune-i, domnișoară! strigă cineva aflat în siguranță, în spatele încăperii.

– Întotdeauna se folosește de influența pe care o are.

– Și nimeni nu se atinge de el, pentru că este fiul moșierului.

Voiau neapărat o încăierare. În mod normal, lui Lisle i-ar fi plăcut să ia parte.

I-ar fi făcut foarte multă plăcere să-i aplice bădăranului o bătaie pe care să n-o uite niciodată. Încă bătăile erau imprevizibile, la fel

ca Olivia, când era nervoasă. Nu avea de unde știi că nu va sfârși omorâtă.

O bătu ușor pe umăr. Ea îi aruncă o privire nerăbdătoare – o privire fulgerător de albastră – înainte să se întoarcă la tirada de cuvinte.

Lisle nu putea fi sigur – dată fiind starea în care se afla – că îl recunoscuse. Și ținând cont de starea în care se afla, era doar un singur lucru de făcut.

Se apropie de ea prin spate, își trecu brațul peste umărul ei drept și apoi în jos spre brațul ei stâng, își împinse șoldul în talia ei ca să o dezechilibreze și începu să o târască după el. Olivia începu să se zbată, dar unghiul ciudat în care o prinsese nu-i lăsa prea multe variante de acțiune. Nu putea decât să se poticnească înapoi, în direcția în care o trăgea el, blestemându-l în același timp.

– Nu am terminat cu el, afurisitule! Nu plec! Dă-mi drumul!

– Astâmpără-te! i-o tăie el. Trebuie să ieșim de aici înainte să vină polițistul din sat și să afle oamenii cine ești, ca să nu apari din nou în ziare.

– Lisle?

– Cine altcineva?

Urmă o clipă de tăcere, apoi:

– Nu! strigă ea. Ia-ți mâinile de pe mine! Nu am terminat cu el, cu matahala aia proastă și beată!

Încercă să lovească în spate, dar el își ferea picioarele de pericol în timp ce o trăgea pe caldarâm, înspre trăsură.

– Dacă nu te potolești, jur că-ți trag una de te ametesc, te leg la mâini și la gură și te duc înapoi în Derbyshire, o amenință el.

– O, ești atât de mare și de puternic! Ce frică mi-e!

– Sau poate că te voi lăsa legată la marginea drumului.

Hangiul, care îi urmase afară, se grăbi să deschidă portiera trăsurii înainte ca lacheul să ajungă acolo. Lisle o împinse pe prima treaptă. Olivia intră împiedicându-se în trăsură, dar o prinse Bailey. Lisle trânti ușa în urma ei.

– Pornește! îi ordonă el vizitiului. Voi fi chiar în spatele vostru.

Privi cum trăsura se puse în mișcare și iese hurducăindu-se din curtea hanului.

– Mulțumim, domnule, spuse hangiul. În situații ca aceasta, e cel mai bine să nu fie prezente doamnele. Nu le vezi, nu te mai gândești, așa zic eu întotdeauna.

Lisle îi puse o pungă cu monede în mână.

– Îmi pare rău pentru dezastru, spuse el.

Își găsi rapid calul și pe Nichols. Câteva minute mai târziu, se afla din nou pe drumul vechi din nord.

Olivia avea să-l omoare.

Asta, dacă nu o omora el mai întâi.

Ware, Hertfordshire, la treizeci și cinci de kilometri de Londra

Lady Cooper și Lady Withcote se declarară moarte de foame, coborâră din trăsură și intrară în taverna Saracen's Head ca să ia micul dejun.

Olivia o trimise pe Bailey cu ele și ea rămase în trăsură ca să se liniștească. Avea nevoie de o minte limpede ca să se gândească, să se descurce cu Lisle.

Cum era istovită și supărată că greșise socoteala, îi era cam greu să gândească limpede. Nu o ajutase nici să le audă pe cele două doamne, indiferent cât de dragi îi erau, sporovăind încontinuu. Îl văzuseră pe Lisle împingând pe cineva din calea lui, iar acesta era cel mai palpitant lucru la care fuseseră martore de câțiva ani buni.

Vorbiseră neîncetat despre gestul lui și făcuseră speculații obscene, după cum le stătea în fire, legate de mușchii lui, de rezistența la pat și așa mai departe.

Comentariile lor o făcuseră să-și amintească de puterea cu care o ținuse în brațe. Practic, încă îi mai putea *simți* brațul cu care o încercuise, de parcă ar fi lăsat o amprentă asupra ei, blestematul.

Nu conta! Era un bărbat extrem de masculin și asta era incitant, dar avea să-și revină.

Și, fiind vorba de Lisle, firește că o enervă și mai mult prin faptul că apăru în urma lor mai repede decât se așteptase ea.

Știuse că le va urma. Se considera fratele ei mai mare, plus că avea o fire protectoare din naștere. Mai mult, ca orice alt bărbat, se credea infinit mai rațional și mai capabil decât orice femeie. Nici un bărbat nu credea că o femeie se poate ocupa de altceva în afară de gospodărie și copii – și în înalta societate, femeilor nu li se încredința nici măcar această îndatorire.

Chiar și mama ei, care îi cunoștea foarte bine defectele, ar fi știut că Olivia era mai mult decât capabilă să facă o călătorie lungă și să restaureze o proprietate. Nu că ar fi intenționat să facă toate astea singură – dar *putea*.

Ei bine, totul mergea conform planului, mai puțin întâmplarea de la Falcon Inn. Care o distrase foarte mult. Expresia de pe fața bețivanului când îl plesnise cu mănușa fusese memorabilă.

Dar apoi venise Lisle și o trase deoparte și...

Ușa trăsurii se deschise.

Și iată-l acolo, în picioare, privind-o, cu un curcubeu de culori încercuindu-i unul din ochii gri-argintii.

– Ar fi bine să intri și să iei micul dejun acum, spuse el. Până la prânz, nu ne vom mai opri să mâncăm.

– Noi? întrebă ea. Parcă tu nu veneai. Parcă preferai să trăiești ca un sărăntoc în Egipt sau să mori de foame, decât să cedezi în fața părinților tăi. Erai convins că această călătorie este o soartă mai cruntă decât moartea.

– Îndrăznesc să spun că a călători cu tine va fi și mai dezastruos, comentă el. Vrei să mănânci sau nu? Vor trece ore bune până când vei avea altă ocazie.

– Nu ești tu responsabil de această călătorie, i-o tăie ea.

– Acum sunt, spuse el. Erai hotărâtă să mă convingi să vin. Acum va trebui oricum s-o fac. Mănâncă sau mori de foame, este alegerea ta. Eu mă duc să mă uit la pat.

Lăsând portiera deschisă, Lisle se întoarse și porni cu pasul mare spre han.

Zece minute mai târziu, Olivia dădu buzna în cameră.

– Tu! începu ea. Dar chiar și prin furia care o orbea nu putu să nu observe patul și se opri brusc. Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Este enorm.

Lisle, care studia unul dintre stâlpii baldachinului, își ridică liniștit privirea spre ea.

Boneta îi căzuse într-o parte și părul începuse să i se desprindă din coafură, căzând în bucle roșcate pe pielea sidefată. Hainele îi erau mototolite din cauza drumului.

Deși făcuse ochii mari când văzuse patul uriaș, în privirea ei încă mai mocnea furia.

Părea o creatură sălbatică și, deși până acum Lisle ar fi trebuit să fie obișnuit cu fața ei uimitor de frumoasă, naturalețea ei îl făcu iarăși să-și piardă echilibrul interior și inima să-i bată puternic și dureros.

– De aceea i se zice Marele Pat din Ware, spuse el calm. Nu l-ai mai văzut niciodată?

Ea clătină din cap, iar buclele îi dansară nebunește în jurul feței.

– Destul de ciudat – după standardele englezești, oricum, spuse Lisle. Shakespeare vorbește despre el.

– Am mai văzut unele asemănătoare, rosti ea. Tone de stejar, sculptat aproape complet. Dar nimic la dimensiunile astea.

Era, într-adevăr, sculptat cu o euforie amețitoare. Flori, fructe, animale, oameni și ființe mitologice acopereau fiecare centimetru de stejar negru.

– Peste trei metri pătrați și înalt de aproape trei metri, explică el. Datele exacte îi aduceau liniște și siguranță. De fapt, este mai degrabă o încăpere închisă cu perdele. Uită-te la panouri.

Olivia păși mai aproape.

El îi simți mirosul și își aminti de forma și greutatea trupului ei, atunci când o scosese din han.

Date exacte. Se concentră asupra caracteristicilor fizice ale patului. În interiorul arcadelor sculptate se aflau două panouri care reprezentau scene din oraș, inclusiv lebedele sale celebre. Își trecu ușor degetul arătător peste lemnul sculptat.

Nu avea eleganța artei egiptene. Spre surprinderea lui totuși, o găsea încântătoare.

– Vezi tu, sunt ca niște ferestre, explică el. A fost menit să amuze. Probabil că a fost și mai atrăgător când era nou. Se mai văd bucăți de vopsea pe ici-colo. Pe vremea lui trebuie să fi fost viu colorat – la fel ca templele și mormintele din Egipt. Și, la fel ca în Egipt, vizitatorii și-au lăsat amprenta. Urmări cu degetul un set de inițiale. Și semnătura.

Privirea îi căzu pe chipul ei, acum plin de uimire. Nu mai exista nici un pic de furie, toată furtuna trecuse, pentru că acum era fermecată. Era o femeie sofisticată și inteligentă și nu fusese niciodată naivă. Cu toate acestea, imaginația ei nu cunoștea limite și putea fi captivată la fel ca un copil.

– Ce ciudat că nu l-ai mai văzut niciodată, comentă el.

Ea studia un cap de leu cu vopsea roșie pe nas.

– Nu e deloc ciudat, răspunse ea. Din moment ce noi călătorim de obicei spre Derbyshire sau Cheshire, nu o luăm pe acest drum. Și dacă plec din Londra înseamnă că am căzut în dizgrație, adică trebuie să mă scoată din oraș și să mă ducă departe cât mai repede posibil. Nu avem timp de vizitat obiective turistice.

Își întoarse privirea de la chipul ei. Încă puțin și ar fi fost derutat. Studie unul din satirii care decorau tăblia patului.

– Să-l plesnești pe bețivanul ăla cu mănușa și să-l numești laș nu a fost unul din cele mai inteligente reacții pe care le-ai avut vreodată.

– Dar mi-a adus foarte multă satisfacție.

– Ți-ai pierdut firea, spuse el.

Iar când Olivia își pierdea firea, el nu mai putea avea încredere în rațiunea sau instinctele ei. Nu avea încredere că își putea purta singură de grijă.

Se îndepărtă de tăblia patului și își prinse mâinile la spate.

– Ce ți-a spus mama ta despre momentele când te pierzi cu firea? o întrebă el cu același ton pe care îl abordase mama lui, în ziua în care o întâlnise pe Olivia.

Ea miji ochii spre el.

– Că trebuie să număr până la douăzeci.

– Nu cred că ai numărat până la douăzeci, spuse el.

– Nu aveam chef, i-o întoarse ea.

– Sunt uimit că nu i-ai servit una dintre scuzele tale. Apoi continuă pe un ton de falset și își duse mâna la inimă: „O, domnule, îmi cer iertare cu umilință și resemnare". Apoi ai putea să-ți fluturi genele și să cazi în genunchi.

Făcuse asta prima dată când se cunoscuseră, iar reprezentația ei îl lăsase cu gura căscată.

– Până când ai termina, continuă el, toată lumea ar plânge – sau ar ameți. Inclusiv el. Și ai putea să te strecori afară liniștită.

– Îmi pare rău că n-am făcut-o, zise ea. Atunci n-aș mai fi fost scoasă afară din han cu atâta grosolănie.

Iar el nu i-ar mai fi simțit trupul mlădios lipit de al lui.

– Nu înțeleg de ce nu l-ai târât pe el afară – în curte –, să-l bagi cu capul sub pompa de apă, continuă ea. Asta ar fi trebuit să facă cineva în momentul în care a început scandalul. Dar toată lumea se temea de el. Nu și tu, cred – dar a trebuit să te comporți bărbătește și arogant cu mine.

– A fost mai distractiv să te scot afară, explică el.

Ea se apropie și îi studie ochiul. Parfumul ei dansă în jurul lui și inima începu să-i bată neregulat.

– Belder ăla, începu ea scuturând din cap. De ce nu te-a lovit *mai tare?*

Și ieși afară din încăpere.

Ziua era gri și foarte rece, iar ploaia înnoroise drumul. Doamnele spuseră că vor să ia o gură de aer proaspăt. Petrecerea timpului

în atmosfera sumbră și înghesuită din trăsură nu era ideea lor de călătorie plăcută.

Olivia bănuia că motivul pentru care doreau să fie deschise ferestrele lăcuite era ca să admire prezențele masculine din apropiere.

Erau niște prezențe frumoase și nu putea să nu se bucure și ea de priveliște, deși Lisle se dovedise a fi o Dezamăgire Tragică.

Călărise pe lângă trăsură, practic în dreptul umărului ei, ținând pasul cu trăsura, în loc să călărească în față, așa cum se așteptase ea să facă. Din considerente legate de vârsta bătrânelor doamne, viteza cu care se deplasa trăsura era mai mică decât îi plăcea lui Lisle. Oricum, se deplasau mai încet decât îi plăcea Oliviei. Ar fi vrut să călărească și ea, dar nu se gândise la asta dinainte, așa că nu făcuse aranjamentele necesare.

Șaua ei era împachetată într-una din trăsuri, alături de celelalte lucruri ale ei, și nu era la vedere. Nu crezuse că va avea nevoie de ea până când nu vor ajunge la destinație. Deși putea închiria cai la unul din hanurile de pe drum, iar ea putea călări fără probleme pe orice fel de cal, lucrurile stăteau complet diferit când venea vorba de șa. Șaua unei lady era un articol la fel de intim ca un corset, lucrată în așa fel încât să i se potrivească numai ei.

Deși nu avea neapărată nevoie de o șa. Era fiica lui Jack Wingate, la urma urmei, și se simțea la fel de bine ca orice țigan pe spinarea unui cal.

Dar nimeni nu trebuia să știe că încă mai făcea așa ceva. Nimeni nu trebuia să știe de hainele bărbătești pe care Bailey le ajustase ca să i se potrivească și pe care le împăturise cu grijă într-o cutie, printre celelalte lucruri ale sale.

Își aminti cât de șocat fusese Lisle când o văzuse prima dată în hainele ei de băiat. Își aminti de acel moment – cum de uitase expresia haioasă de pe chipul lui? – când trăsura se opri.

Vehiculul se clătină ușor în timp ce valeții coborâră de pe bancheta lor din spatele trăsurii. Îl văzu pe unul dintre ei grăbindu-se înainte să țină caii.

– Ce este? întrebă Lady Cooper.

– Îndrăznesc să spun că Lisle a observat ceva în neregulă cu una dintre roți, le anunță Lady Withcote.

Portiera se deschise și valetul coborî scărița. Lisle aștepta în spatele lui.

– Nu trebuie să vă deranjați, doamnelor, le spuse Lisle. O vreau doar pe Olivia.

Doamnele îi zâmbiră.

– Te vrea doar pe tine, repetă Lady Cooper.

– A spus el că mă va lăsa pe marginea drumului, comentă Olivia.

– Nu fi prostuță, o mustră Lady Withcote. Nu va face nimic de genul acesta.

Ar face mai rău, își zise Olivia în sinea ei. Avusese timp să mediteze asupra mândriei pe care i-o rănise grav. Până acum probabil că deja compusese o prelegere foarte plictisitoare și enervantă.

– Nu aveam în plan o oprire, îi spuse ea. Nu până... Se uită în jos la ghidul de călătorii *Paterson*. Nu până la Buntingford.

– Vreau să-ți arăt ceva, zise el.

Olivia se aplecă înainte și se uită afară pe ușă, mai întâi în dreapta și apoi în stânga.

– Nu-i nimic de văzut, i-o întoarse ea.

Cu excepția unui bărbat extrem de chipeș care stătea în șa la fel de comod de parcă animalul ar fi făcut parte din el.

– Nu fi obositoare, o avertiză el.

– Doamne, nu fi obositoare, copilă, repetă Lady Cooper. Lasă băiatul să-ți arate ce vrea.

– Mi-ar prinde bine o pauză, conchise Lady Withcote. Cred că aș vrea să-mi închid ochii o clipă, fără să fiu zdruncinată și zgâlțâită. Am așa o durere de cap... Trebuie să fi fost ceva ce am mâncat.

Olivia se întoarse de la ușă ca să se uite la ele.

– Nu vrei să vezi ce vrea să-ți arate? o întrebă Lady Cooper.

Olivia coborî.

Doamnele se aplecară înainte ca să vadă prin portiera deschisă ce avea să se întâmple.

Olivia se apropie de el. Mângâie botul calului, în același timp foarte conștientă de piciorul musculos din apropiere, pe care îl vedea cu coada ochiului.

– Ai spus că nu apuci niciodată să admiri priveliștea, spuse el. E ceva frumos mai încolo, la stânga.

Puțin surprinsă, Olivia se uită la indicatorul pe care i-l arătase Lisle. Apoi ridică privirea la el.

– Nu te voi duce într-un loc pustiu ca să te omor, zise el. Oricum, nu aici și nu acum. Doamnele ar observa dacă te-aș lua undeva și m-aș întoarce fără tine. Cu siguranță, Bailey ar observa. Mergem doar puțin mai încolo. Am putea la fel de bine să renunțăm la cai, dar pe potecile astea de țară te poți afunda până la genunchi în noroi. Poți lua calul lui Nichols.

Ea ridică mâna înainte ca Nichols să poată coborî.

– Nu, rămâi pe loc. Pot să călăresc în spatele domniei sale.

– Nu, nu poți, i-o tăie Lisle.

– Mergem doar puțin mai încolo, așa ai spus, îi aminti ea. Nu are sens să pierdem timp făcând o mie de ajustări doar ca să călăresc pe calul lui Nichols – ajustări pe care va trebui să le îndrepte mai târziu. Pot să mă urc în spatele tău într-o clipită.

Lisle uită la ea. Se uită la Nichols.

În ciuda faptului că fusese prins de o ploaie torențială, valetul rămăsese la fel de elegant și afișa un aer la fel de imperturbabil. Deși nu ar arăta niciodată asta, ar fi murit de o mie de ori în sinea lui dacă ar fi trebuit să-și ajusteze șaua pentru ea. Iar Olivia nu găsea nici un motiv să-l tortureze. *El* nu o insultase și nu o făcuse să sufere.

– Ce te îngrijorează? îl întrebă ea pe Lisle. Ți-e teamă că o să te dărâm de pe cal?

– Mi-e teamă că îmi vei înfige un cuțit în spate, răspunse el. Jură că nu ești înarmată.

– Nu fi absurd! exclamă ea. Nu te-aș înjunghia niciodată pe la spate. Ar fi un gest lipsit de onoare. Te-aș înjunghia în gât sau în inimă.

– Foarte bine, atunci.

Lisle își scoase piciorul stâng din scara șeii. Olivia își puse piciorul stâng în scară, îl apucă de braț, își luă avânt și se aruncă în spatele lui.

– La naiba cu fata asta! strigă Lady Withcote. Eu n-am putut niciodată să fac asta!

– Ai fost sprintenă în alte situații, Millicent, comentă prietena ei.

Între timp, Olivia își dădu seama că făcuse o greșeală gravă de judecată.

Capitolul 6

Acționase impulsiv, și de ce nu?

Olivia se simțea în largul ei pe cal, ca orice țigan.

Călărise în spatele tatălui ei de nenumărate ori. Dar acela fusese tatăl ei, și se întâmplase pe vremea când era doar o fetiță.

Lisle nu era tatăl ei. Mai călărise în spatele lui o dată sau de două ori, dar cu mulți ani în urmă, înainte ca el să devină atât de extrem de masculin.

Nu-i trecuse prin cap să se agațe de haina lui. Pur și simplu își înfășurase brațele în jurul taliei sale, pentru că era cel mai normal gest.

Acum era foarte conștientă de talia fermă de sub brațele ei și de spatele drept de care își lipise sânii. Ea era conștientă de felul în care se atingeau coapsele și picioarele lor și de mișcarea ritmică pe care o făceau corpurile lor în timp ce calul înainta pe drumul noroit și cu hârtoape.

Simțea, practic, cum simțul ei moral – pe cât îl avea – se dizolva.

Ei, dar era doar o plimbare scurtă la finalul căreia urma să i se țină o prelegere lungă și plictisitoare. Asta avea să-i înăbușe impulsurile inutile și neplăcute.

Își odihni obrazul pe gâtul lui Lisle și inhală mirosul lumesc de bărbat, cal, aer de țară și ploaie recentă și, undeva în tot acest amestec, un iz ispititor de subtil de săpun de ras.

După o clipă, Lisle începu:

– Mă întreb în ce situații a fost sprintenă Millicent.

– Nici pe departe pe cât de neobișnuite îți închipui, răspunse ea. Nu ca dansatoarele tale din harem, îndrăznesc să spun. Nici pe departe atât de acrobatic.

– În primul rând, eu nu-mi *închipui,* spuse el. În al doilea rând, dacă te referi la dansatoare, ele nu sunt, din punct de vedere tehnic, dansatoare în harem.

O, bine, o prelegere legată de subtilitățile lingvistice. Asta avea să-i ia mintea de la masculinitatea nestăvilită cu care o învăluia și de la mirosul lui, care ar trebui îmbuteliat și marcat cu un craniu și o cruce.

– Vezi tu, cuvântul *harem* se referă de obicei la femeile dintr-o casă, începu el să explice, deși acesta nu este sensul exact al cuvântului, care se referă la un loc sacru sau interzis. Dansatoarele, pe de altă parte...

– Credeam că o vom lua la stânga, îl întrerupse ea.

– O, da.

Și se întoarse înapoi pe drum.

Nici că o putea face mai devreme. Poate din cauza felului în care mirosea ori de la căldura trupului său ori de la toată virilitatea pe care o emana ori, cel mai probabil, din pricina tuturor acestor

aspecte combinate, Olivia își dădu seama că devenise din ce în ce mai interesată de sensul corect al cuvântului *harem*.

Câteva momente mai târziu intrară pe o pajiște și înaintară până la o mică zonă mărginită de o balustradă, în care se afla un bloc de piatră.

– Aici este, spuse el.

Pe măsură ce se apropiau, Olivia văzu placa metalică bătută în piatră.

– Un bolovan, observă ea. Ai oprit trăsura și m-ai adus să văd un bolovan.

– Este Piatra Balonului, o informă el. Primul balon care s-a ridicat în aer în Anglia a aterizat aici.

– Chiar așa?

– Există cineva care susține că a fost primul, dar...

– O, înțeleg.

Nerăbdătoare să coboare, să se îndepărteze de el și să-și limpezească minte, Olivia nu ezită nici o clipă. Puse o mână pe partea din spate a șeii și cealaltă pe coapsa lui, pregătindu-se să descalece. Simți instantaneu șocul acestei atingeri intime, dar era un pic prea târziu ca să se oprească – și ar fi fost absurd să o facă. Aceasta era cea mai rapidă și ușoară cale de-a coborî.

Își roti piciorul peste coapsa calului, conștientă de apăsarea mâinii lui Lisle peste a ei... pe coapsa lui... ținând-o locului. Cu inima alergându-i în piept, alunecă la pământ.

Nu îl așteptă să coboare, ci se duse repede la balustradă, își ridică fustele și sări peste aceasta în micuța incintă.

Știa că îi oferise o priveliște grozavă spre jupele și ciorapii ei.

Știa ce afect avea o astfel de priveliște asupra unui bărbat. Dar din cauza lui era atât de nervoasă. Era corect să-i întoarcă favoarea.

– „Să afle generațiile viitoare", începu ea să citească pe tonul bombastic folosit de obicei la evenimente importante. „Și aflând, să fie uimite că în ziua de 15 septembrie 1784, Vincent Lunardi de Lucca din Toscana, primul Călător pe Calea Aerului din Anglia, s-a ridicat în aer de pe câmpul de artilerie din Londra, a zburat timp de două ore și cincisprezece minute și a revenit pe Pământ în locul acesta."

Lisle rămase la balustradă. Încă nu-și revenise după plimbarea de adineauri: brațele Oliviei înfășurate în jurul taliei sale, sânii ei păcătoși presați de spatele lui și picioarele ei lipite de ale lui.

Conștientizarea fizică a faptului că fusese lângă el încă mai pulsa în tot corpul lui, mai ales în partea din față.

Îl amețise atât de tare, că uitase să cotească la stânga.

Nu avusese timp să-și adune complet gândurile înainte ca ea să sară gardul și să-i ofere o priveliște excelentă asupra jupelor și ciorapilor pe care le purta.

Îi stătea în fire să fie repezită și băiețoasă, la fel se comportase și în trecut, când fuseseră împreună. Îl vedea ca pe un frate. Din acest motiv nu se gândea la fuste și nu ezitase să se cațăre pe cal, în spatele lui.

Dar el nu era fratele ei și nu mai era băiatul din trecut, surd, neștiutor și orb la vederea unui nor vaporos de lenjerie feminină. Ca să nu mai vorbim că pe vremea când fusese o fetiță nu obișnuia să poarte ciorapi ca aceia, cu broderie albastră și ispititoare, și nici jupe cu bordură din dantelă, extrem de feminine. Și pe vremea aia nu avea picioare frumoase și glezne delicate – sau dacă avusese, el nu observase.

După ce se gândi rațional la aceste probleme și mădularul lui se liniști, iar mintea începu să intre pe făgașul normal, păși peste gard și ajunse lângă ea tocmai când Olivia termină de citit tributul adus primei ascensiuni cu balonul din Anglia.

La final, ea își ridică privirea spre el și zise:

– Nu este uimitor? Această pajiște liniștită a fost martoră la un eveniment atât de important. Ce minunat că au marcat locul!

– Ai spus că nu apuci niciodată să vezi împrejurimile, comentă el. Și oricât de supărat ar fi fost – și încă mai era –, simți că-i pare rău pentru ea. Când fusese mic, tatăl lui vitreg îl luase deseori în călătorii, alături de el. Lord Rathbourne își făcuse întotdeauna timp să îi arate locurile reprezentative și să îi povestească despre ele, mai ales să-i spună povești sângeroase, așa cum le plac băieților, despre crime înspăimântătoare și fantome și altele în genul acesta.

Părea ciudat și nedrept ca o fată cu o asemenea imaginație vie, care tânjea după schimbare și agitație, să fi avut atât de puține ocazii de a vizita obiectivele de importanță istorică.

– Nu știam nimic despre asta, continuă ea. Imaginează-ți! Cu aproape cincizeci de ani în urmă. Ce trebuie să fi gândit oamenii care trăiau atunci în momentul în care au văzut balonul?

– S-au speriat, comentă el. Să presupunem că ai fost un sătean din vremurile alea. Lisle își ridică privirea spre cerul plumburiu.

Te uiți în sus și dintr-odată apare un obiect gigantic, acolo unde se presupune că ajung numai păsările și norii.

– Nu știu dacă m-aș fi speriat.

– Nu tu neapărat, spuse el. Doar dacă ai fi fost un sătean, o persoană obișnuită.

Ceea ce era de neconceput. Olivia era orice, dar nu obișnuită.

– Întotdeauna am vrut să zbor cu un balon cu aer cald, oftă ea.

Deloc surprinzător.

– Cât de incitant trebuie să fie să privești spre lume de sus, de la o înălțime mare! exclamă ea.

– Urcarea la înălțime este relativ simplă, zise el. Coborârea este o cu totul altă poveste. Lunardi nu avea nici o idee cum să manevreze balonul. Își luase cu el vâsle, crezând că ar putea să vâslească prin aer.

– Măcar a încercat, spuse ea. A avut un vis și l-a dus la îndeplinire. O Nobilă Călătorie. Și iată piatra care marchează întâmplarea, stând martoră pentru posteritate, așa cum spune.

– Nu găsești că textul e cam umflat? întrebă el. Era o glumă demnă slabă, dar nu rezistase.

– *Umflat?* O, Lisle. Asta este... Pufni de râs, dar apoi se potoli. E îngrozitor.

– A luat cu el o pisică, un câine, un porumbel și un coș cu provizii, continuă Lisle. Înțeleg partea cu proviziile. Dar nu și animalele. În orice caz, porumbelul a scăpat imediat ce a avut șansa, iar călătoria pe calea aerului nu i-a priit pisicii, care a fost lăsată să coboare la mică distanță de Londra.

Și atunci Olivia izbucni în hohote de râs, o cascadă catifelată de sunete guturale care îl luă prin surprindere. Nu semăna deloc cu râsul fals pe care îl forțau atâtea femei. Era un râs profund și sincer, un sunet care îl învălui și îi coborî în jos pe coloana vertebrală.

Îi născu în minte imagini periculoase – cu draperii de pat unduindu-se în bătaia vântului și așternuturi răvășite – și îl dezarmă în același timp. Lisle afișă un zâmbet tâmp.

– Și bine a făcut, spuse ea. Nu-ți dai seama? Coșul unui balon cu aer cald – spațiul mic în care au fost înghesuite proviziile, vâslele, instrumentele și alte alea, apoi pisica, câinele și porumbelul. Și pisica stă pe podea, bolnavă. Parcă văd expresia de pe fața lui Lunardi. Cât ar fi vrut să arunce pisica aia blestemată peste bord! Mă întreb dacă a atins pământul când a lăsat-o să coboare.

– Sincer, Olivia, știi că nu am nici un pic de imaginație...

Apoi pufni și el și într-o clipită izbucni în hohote de râs, fără speranță în fața imaginilor pe care i le descrisese.

Pentru o clipă, toate nemulțumirile și frustrările lui dispărură și redeveni iarăși băiatul lipsit de griji din trecut. Se rezemă de balustradă și râse așa cum n-o mai făcuse de ani de zile.

Apoi îi povesti despre cea de-a paisprezecea piatră comemorativă, care îi aparținea doamnei Letitia Sage, prima femeie din Marea Britanie care a călătorit pe calea aerului, în alt balon, cu Biggins, prietenul lui Lunardi.

Bineînțeles, Olivia își imagină imediat scena: coșul balonului rostogolindu-se în vânt, femeia voinică alunecând implacabil spre îngrozitul Biggins. În ultimul moment însă, direcția vântului se schimbase iarăși și Biggins scăpase nevătămat.

Nu i-o povesti pur și simplu; interpretă scena folosind voci diferite pentru fiecare personaj, inclusiv pentru animale.

Prinși în schimbul de povești și hohotele de râs, se apropiară unul de altul fără băgare de seamă. Nu era ceva premeditat, ci o reacție naturală. La fel ar fi făcut și în trecut.

Lisle ar fi putut să rămână acolo multă vreme, dând uitării furia și resentimentele, bucurându-se de compania ei. Îi fusese dor de ea, iar sentimentul acesta era de necontestat. Își aminti de felul în care lumea lui păruse să își recapete echilibrul obișnuit în noaptea în care ea îl trăsese în hol și îi ceruse să-i povestească ce are pe suflet.

Bineînțeles, nu dură mult și reuși să-i destabilizeze iarăși echilibrul interior, și într-o manieră spectaculoasă, iar el tot voia să o omoare. Dar era uluit, ba chiar și fericit în clipa aceea, așa cum nu mai fusese de mult timp.

Lisle nu se grăbi să plece nici măcar atunci când o pală rece de vânt îl lovi ca o palmă peste față.

Dar Olivia se cutremură.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse el.

Ea încuviință din cap, cu privirea ațintită asupra monumentului.

– În mod sigur le-am lăsat pe doamne suficient de mult timp ca speculeze pe marginea a ce am făcut aici mai exact.

– Ele două... comentă el. Cum naiba de ai reușit să-ți convingi părinții că cele două doamne vor fi niște însoțitoare potrivite? Și că tot veni vorba de asta, nu-mi dau seama cum i-ai convins pe toți...

– Lisle, știi foarte bine că este împotriva codului DeLucey să-ți explic păcăleala.

El îi studie profilul zâmbitor.

– Prin urmare, i-ai păcălit, spuse el.

Olivia se întoarse ca să-l privească direct, iar ochii ei albaștri, aparent nevinovați, păreau să nu ascundă nimic.

– În toate felurile posibile pe care ți le poți închipui. Încă mai ești supărat pe mine?

– Furios, o corectă el.

– Și eu sunt furioasă pe tine, i-o întoarse ea. Dar o să o las asta deoparte pentru moment, pentru că mi-ai arătat piatra ta în loc să mă supui unei prelegeri obositoare despre morală și etică și chestii de genul ăsta.

– Eu nu țin prelegeri! protestă el.

– Tot timpul, replică ea. De obicei mi se pare destul de drăguț, dar astăzi nu aveam starea de spirit necesară. Și cum te-ai abținut, sunt pregătită să ne sărutăm de împăcare. Metaforic vorbind. Pentru moment.

Lisle își dădu seama că privirea îi coborî pe buzele ei. Își îndreptă cu grijă atenția spre urechea ei dreaptă, care părea un loc sigur. Dar nu. Era mică și avea o formă frumoasă. De lobul urechii atârna un cercel de aur cu o piatră de jad decorată cu filigran. Își dădu seama că se apleacă spre ea.

Se forță să privească în altă parte – la Piatra Balonului, la poiență, oriunde numai nu la ea. Olivia emana prea multă feminitate – și unde naiba era vântul acela? Se potolise la fel de brusc precum se iscase, iar acum îi putea simți și parfumul.

Lisle se întoarse să-i spună că e timpul să plece.

Olivia își întoarse capul și se aplecă spre el în același moment.

Gura ei îi atinse buzele.

Trupul lui fu străbătut de un fior.

Pentru o secundă plină de freamăt rămaseră locului, uitându-se unul la celălalt.

Apoi se îndepărtară unul de celălalt cu un salt, de parcă balustrada ar fi fost lovită de fulger.

Ea își frecă gura cu putere, de parcă i-ar fi aterizat o insectă pe buze.

El făcu la fel, cu inima bubuindu-i în piept.

Nu avea nici un rost să-și frece gura. Olivia știa că nu avea să alunge niciodată senzația aceea: buzele lui ferme și calde, ideea ademenitoare a gustului pe care îl avea gura lui.

– Nu trebuia să-ți pui gura în drum, îl mustră ea.

– M-am întors să vorbesc cu tine, explică el. Gura ta nu ar fi trebuit să fie atât de aproape.

Ea se ridică peste balustradă.

– Am spus că vreau să te sărut și să ne împăcăm în sens metaforic, continuă ea.

– Tu m-ai sărutat!

– Trebuia să fie un sărut frățesc pe obraz.

Olivia spera că la asta se referise. Spera că asta însemna ceva. Spera că nu-și pierduse mințile.

– Tu nu ești sora mea, spuse el pe tonul lui obișnuit, pedant, în timp ce o urma afară din îngrăditura monumentului. Nu suntem deloc rude. Tatăl tău vitreg a fost la un moment dat însurat cu sora tatălui meu.

– Mulțumesc pentru lecția de genealogie, glumi ea.

– Ideea este că...

– N-o voi mai face, i-o tăie ea. Poți fi sigur de asta.

– Ideea este, continuă el cu încăpățânare, că bărbații nu fac nici un fel de distincție când vine vorba de astfel de chestiuni. Când o femeie atractivă se află în apropierea lor și ea se pare că pregătește terenul pentru o...

– Nu am pregătit nici un teren!

– Se pare, sublinie el. *Se pare.* Nu asculți niciodată?

– În momentul de față aș prefera să fiu surdă.

– Femeile sunt subtile, comentă Lisle. Ele fac distincții fine. Nu și bărbații. Bărbații sunt ca niște câini și... Dumnezeule, de ce îți explic lucrul acesta? Știi foarte bine cum sunt bărbații.

Olivia avusese impresia că știe.

Ajunseră la calul lui. Olivia se uită la animal, apoi la el.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem înainte ca doamnele să moară de curiozitate, spuse ea. Îți poți continua prelegerea în drum spre trăsură.

– Nu mă mai urc pe animalul ăsta cu tine, i-o tăie el.

Nici ea nu voia să mai călărească împreună cu el. Mușchii lui, căldura și mirosul lui bărbătesc erau ca o otravă pentru creierul unei femei. Și nu suporta ideea că s-ar putea comporta prostește cu un bărbat, în special dacă era vorba de el.

Lisle făcu o scărițăcu mâinile.

– Sus cu tine.

Era cu adevărat singurul lucru inteligent pe care îl putea face. Dar chiar și așa...

– Drumul e desfundat, îi aminti ea. Îți vei distruge cizmele.

– Am alte cizme, spuse el. Sus.

Olivia își ascunse suspinul de ușurare în spatele unui pufnet de iritare și își puse piciorul în palmele lui împletite. Își luă puțin avânt și urcă în șa.

Cu agerime și spirit practic, Lisle îi ajustă scările, apoi îi trase fustele în jos.

– O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea.

– Oamenii pot vedea totul, spuse el.

– Cât de puritan ai devenit!

– Tu ești îngrozitor de neglijentă, o mustră el, și-ți etalezi toată... toată feminitatea la vederea oricui se nimerește.

A, bine atunci, se părea că îl deranjează, nu?

Bine. Pentru că și el o deranja pe ea.

Olivia zâmbi și scoase un sunet care făcu iapa să pornească.

Doamnele dormeau când Olivia se întoarse și nu se treziră nici măcar atunci când trăsura porni iarăși la drum.

În timp ce ele sforăiau, Olivia deschise ghidul *Paterson's Roads* și, ca să treacă mai ușor timpul, îi citi lui Bailey informații despre orașele și satele prin care trecuseră, numele personalităților importante care locuiau în apropiere și descrierile caselor acestora.

Un urcuș lent îi duse la halta de la Buntingford. Drumul continuă în sus pe deal până la următoarea haltă de la Royston. După aceea, ritmul cailor se înteți pentru că traversau o întindere de pământ uscat. Traversară râul Cam și își continuară drumul până la Arrington. Aici se opriră la Hardwicke Arms, unde fură întâmpinați, deloc surprinzător, de hangița în persoană.

Femeia recunoscuse trăsura de călătorii a bătrânei contese și, ca orice alt cârciumar de pe drumul principal al regelui, știa că blazonul de pe trăsură însemna un singur lucru: Bani, Găleți de Bani Cheltuiți după Bunul Plac.

La această oprire, doamnele se treziră de-a binelea. Se declarară înfometate și însetate și țâșniră jos din trăsură în clipa în care lacheul coborî treptele.

Olivia era pe punctul de-a coborî și ea când Lisle, de data asta fără cal, veni să deschidă portiera trăsurii.

– Știu, ai spus că vei prelua conducerea acestei expediții, dar trebuie să ne oprim să mâncăm, începu ea. Suntem toți înfometați.

Din pricina nebuniei de la Falcon Inn, nu apucase să ia acolo micul dejun. La Ware fusese prea nervoasă ca să se gândească la mâncare.

– Nu aveam de gând să te las să mori de foame, o liniști el.

Îi oferi mâna, și ea o luă cu un aer obișnuit, ignorând complet fluturii care i se zbăteau degeaba în stomac, și coborî vioaie pe treptele înguste. Imediat ce ajunse cu picioarele pe pământ, îi dădu drumul și porni spre han.

Cu toate acestea, nu ajunse acolo înaintea lui. Cu pașii lui mari, o prinse imediat din urmă.

– Ar fi trebuit să ne oprim mai devreme, asta dacă mi-ai fi amintit că nu ai avut timp să iei micul dejun, îi reproșă el. Ai face bine să nu te bazezi pe mine să acord atenție acestor lucruri. Dacă nu mi s-ar fi făcut foame, nici nu m-aș fi gândit la mâncare. În Egipt, când călătorim, nu mă gândesc la mese pentru că o fac servitorii în locul meu. Mai mult decât atât, de obicei călătorim într-o *dahabeeya*[1], cu un bucătar, provizii și ustensile de gătit. Nu ne oprim la hanuri ca să luăm masa – nu că ar exista hanuri în afara orașului Cairo. Să navighezi într-o *dahabeeya* este ca și cum ai călători într-o casă.

Olivia vedea cu ochii minții imagini suficient de vii cât să uite de sentimentele incomode care nu-i dăduseră pace.

– Cât de minunat trebuie să fie! rosti ea fermecată. Barca grațioasă plutind în sus pe apele Nilului, echipajul purtând haine albe și turbane. Complet diferit de asta, adăugă și flutură cu mâna spre curtea hanului. Aluneci de-a lungul râului. Lângă tine, de fiecare parte, se întind priveliști uimitoare. Oaze verzi, bogate în vegetație. Și unde se termină verdele, încep munții și deșertul, iar acolo, printre ei, apar templele și mormintele, fantomele unei lumi străvechi.

Se aflau deja înăuntrul hanului când ea termină de descris imaginea. Îl descoperi studiind-o de parcă ar fi fost o mâzgăliturăă necunoscută sau o bucată de piatră.

– Ce?! întrebă ea. Ce s-a mai întâmplat acum? Mi-am expus prea mult gâtul?

– Cât de ușor e pentru tine să-și imaginezi, comentă el.

Îi venea la fel de ușor ca respiratul.

– În cazul ăsta, e ca și cum mi-aș aminti, răspunse ea. Mi-ai trimis desene și acuarele și avem și noi o grămadă de cărți. Pe cele mai multe dintre ele și le cumpărase chiar ea, pentru a urmări călătoriile

[1] Ambarcațiune asemănătoare cu o felucă (barcă utilizată în apele din nordul coastei Africii și pe Nil), dar mai mare ca dimensiune, cu pânze triunghiulare (n.tr.)

despre care îi povestea el, pe scurt, în scrisorile sale. Nu-l pot vedea ca tine, dar pot înțelege cât de dor ți-e de tărâmul ăla.

– Atunci de ce... Glasul îi pieri și scutură din cap. Dar mai bine nu. Am declarat armistițiu.

Olivia știa ce voia să o întrebe. Dacă înțelegea cât de mult tânjea după Egipt, de ce îl forțase să vină în călătoria asta groaznică spre unul din locurile pe care le aprecia cel mai puțin pe pământ, ca să le facă pe plac părinților săi care nu țineau la fericirea lui și nu-l înțelegeau deloc?

Olivia înțelegea mai bine decât oricine ce însemna să tânjească după un alt fel de viață, după îndeplinirea unui vis. Voia ca el să aibă parte de viața aceea. Dar voia să aibă și ea o viață asemănătoare, iar asta, după cum își dăduse seama cu mult timp în urmă, era aproape imposibil pentru o femeie.

Nu renunțase complet la speranță și nu încetase să găsească o cale de-a face posibil acest lucru. *Aproape imposibil* nu însemna *imposibil.*

Dar până găsea răspunsul – dacă avea să îl găsească vreodată –, trebuia să trăiască aventura prin altcineva. Dacă Lisle rămânea blocat în Anglia... dar nu, nu suporta să se gândească la asta. Probabil că s-ar spânzura și ea odată cu el, din empatie – dacă nu murea de plictiseală mai întâi.

Lisle ar fi trebuit să știe asta, dar era bărbat și destul de greu de cap.

Și, ca bărbat greu de cap, mai mult ca sigur nu putea să înțeleagă cât de strălucit era planul ei.

Probabil că ar fi fugit urlând îngrozit dacă ar fi știut ce făcuse.

Nu, ar fi bătut-o.

Dar asta numai pentru că nu avea nici un pic de *imaginație.*

Hanul George, Stamford, Lincolnshire, la puțin peste
o sută patruzeci de kilometri de Londra, puțin înainte de miezul nopții

Strigătul îl făcu pe Lisle să se trezească brusc din somnul adânc de care avea atâta nevoie.

– Chefliii, mormăi el. Nu vor decât să chefuiască.

A avea grijă de trei doamne buclucașe, pe un drum de peste șase sute de kilometri, nu era o sarcină pentru cei slabi de inimă. Precum caii, trebuiau hrănite și adăpate. Spre deosebire de cai, nu puteau fi schimbate pentru o pereche nouă.

Spre deosebire de cai, nu li se puteau pune hățuri. Asta însemna că trebuia să fie atent atunci când făceau opriri. Femeile nu trebuiau lăsate să tragă mâța de coadă, altfel ar fi rătăcit aiurea pentru totdeauna, și cu cât rămâneau mai mult într-un loc, cu atât creștea probabilitatea de a intra în necazuri.

Din fericire, în seara aceea ajunseseră la hanul George până la nouă și jumătate, fără alte întâmplări neplăcute. Aici li se alăturaseră și celelalte două trăsuri. Cum aveau toți servitori și bagaje, ocupaseră majoritatea camerelor de pe un etaj. Spre marea lui ușurare, toate cele trei doamne se duseseră imediat în camerele lor – după ce Olivia îi spusese că are nevoie de baie.

– Doamnele mi-au spus că miros ca o fermă, îi mărturisise ea.

Fără îndoială, cele două femei slobode la gură folosiseră alte cuvinte: sugestii îndrăznețe despre cai și femei care călăresc crăcănate și, în general, tot ceea ce își imaginase și el și dorea să-și alunge din minte.

Iar el nu avea nevoie în mintea lui, în afară de restul, de imagini cu Olivia în cada de baie.

Se întoarse pe cealaltă parte și își puse o pernă peste cap. Încă mai auzea strigătele, deși nu putea înțelege cuvintele.

Somnul îi făcu frumușel cu mâna și fugi departe.

Vocile, acompaniate de pași furioși, se apropiau.

– Te-am văzut cu ochii mei!

– E numai imaginația ta!

– Îi făceai ochi dulci!

– Dar tu? Te-am văzut flirtând cu el.

– Ești beată.

– Nu sunt beată și nu sunt oarbă.

Lisle renunță, aruncă perna și ciuli urechile – așa cum probabil făcea toată lumea de pe coridor, indiferent de voința lor.

– Ești dezgustător! strigă femeia. Ce făceați în spatele trăsurii?

– Mă ușuram, femeie neroadă!

– Nu sunt neroadă și nu sunt nici oarbă. V-am văzut pe amândoi în curtea grajdului.

– Atunci suferi de închipuiri. La naiba, Elspeth, nu mă face să te iau la goană.

– Așa e, Elspeth, murmură Lisle. Fă-l să te ia la goană *iarăși*.

– Mie îmi zici *la naiba?* țipă femeia. Brută dezgustătoare, grosolană, vicleană și mincinoasă!

Alt țipăt.

– Ia-ți mâinile de pe mine!

– Ești soția mea, blestemato!

– O, da, mă blestemi! Tu mă trădezi – și tot tu *mă blestemi?* Te urăsc! De ce nu l-oi fi ascultat pe tata?

Apoi cineva lovi într-o ușă. La ușa lui Lisle?

– Domnule?

Lisle se ridică în șezut. O umbră subțire, silueta lui Nichols, ieși din dormitorul alăturat.

– Să deschid ușa? întrebă valetul încet.

– Dumnezeule, nu, răspunse Lisle. Ne ținem departe de certurile îndrăgostiților. Nu avem de unde știi că...

– Du-te de lângă mine sau țip!

Mai multe lovituri, de data asta la ușa alăturată.

– Domnule? întrebă Nichols.

– Nu, pe tot ce ai mai scump în viață! i-o tăie Lisle.

– Te urăsc! strigă femeia.

– Elspeth, m-am săturat!

– Eu m-am săturat de tine!

– Nu mă face să te trag înapoi.

– Ca o brută ce ești? Urmă un râset batjocoritor.

Mai multe lovituri în ușă, mai departe pe coridor.

– Femeie proastă! Nimeni nu va deschide ușa unui străin la ora asta...

O tăcere bruscă.

Apoi altă voce. Deși era prea departe ca să înțeleagă cuvintele, Lisle nu avu nici o problemă să identifice persoana care vorbise: Olivia.

– Fir-ar să fie! exclamă el.

Aruncă deoparte așternuturile și fugi la ușă.

Capitolul 7

Cu un suspin de plâns, femeia se aruncă spre Olivia, iar aceasta o strânse instinctiv în brațe și o trase în cameră.

Olivia o duse pe femeia care plângea în hohote la Bailey.

– Hei! spuse omul. Este soția mea!

Înghițindu-și un oftat, Olivia reveni în pragul ușii. Nu o deranjau certurile, dar neînțelegerile dintre soți nu erau certuri obișnuite. Din câte știa ea, existau șanse mari ca femeia să fie nedreptățită.

Așa erau aranjate căsătoriile, ca puterea să îi aparțină cu totul bărbatului.

Totuși, asta nu însemna că o soție nu se putea comporta ca o toantă. Iar ea bănuia că era cazul în situația de față. Cu toate acestea, nu-i putea întoarce spatele unei doamne aflate în necaz.

Olivia *ura* certurile conjugale.

Îi aruncă bărbatului un zâmbet sclipitor. Acesta făcu un pas înapoi.

– Soția dumitale pare să fie supărată, spuse ea.

– Mai degrabă amețită, replică el. A spus...

– Am auzit, zise ea. Cred că a auzit tot orașul. Sincer vorbind, cred că ai fi putut rezolva mai inteligent problema. Dacă aș fi în locul dumitale, aș pleca și aș pune la cale o strategie mai bună. Un început bun ar fi să aștepți să treacă efectul băuturii.

– Nu sunt beat, se apără el. Și n-o să-mi dea mie ordine niște femei.

– Nu-mi faci o impresie prea bună, spuse ea veselă.

– Nu-mi pasă! Dă-mi-o înapoi!

Se aplecă amenințător spre Olivia.

Deși nu era înalt, era voinic, avea umeri pătrățoși și brațe ca de fier. Dacă dorea, ar fi putut cu ușurință s-o ia pe Olivia pe sus și să o arunce din calea lui. Și cum se afla într-o stare avansată de ebrietate, chiar era posibil s-o facă.

Olivia se îndreptă de umeri, își încrucișă brațele și încercă să uite că era îmbrăcată de culcare, adică purta doar cămașa de noapte. Bailey nu reușise să-i găsească halatul în întuneric, în scurtul timp cât durase ca Olivia să răspundă la ușă.

Olivia nu se prefăcea doar că este complet îmbrăcată, ci și marmată.

– Fii rezonabil, începu ea. Nu pot să ți-o dau înapoi, dacă ea nu dorește. De ce nu încerci s-o convingi?

– Elspeth! strigă el. Ieși de acolo!

Așa încerca el să o convingă. *Bărbații!*

– Brută! îi strigă Elspeth. Trădător! Afemeiat! Libertin!

– Libertin? La naiba, Elspeth, n-am făcut altceva decât să mă duc în curtea grajdului. Te porți prostește. Ieșiți de acolo sau voi veni

după tine! Se uită la Olivia. Domnișoară, dacă aș fi în locul dumitale, aș da-o înapoi. Asta nu e problema dumitale.

Făcu un pas înainte. Apoi, brusc, un pas înapoi, în timp ce un braț îmbrăcat în alb îl prinse și îl întoarse.

– Nici măcar să nu te gândești! îl avertiză Lisle.

– Mi-a luat soția!

– Așa e. Dar nu poți intra după ea.

Bărbatul se uită în jos la mâna de pe brațul lui, apoi își ridică ochii spre chipul lui Lisle.

Lisle avea expresia calmă care o afișa de obicei înainte să facă un gest violent. Majoritatea oamenilor nu aveau nici o problemă în a-i citi intențiile.

Probabil că și soțul indignat înțelese, pentru că în loc să încerce să-i rupă falca lui Lisle, se întoarse să se încrunte la Olivia.

– Femeile!

– Te înțeleg, crede-mă, spuse Lisle. Dar nu poți face nimic aici. Se spune că absența intensifică sentimentele de iubire. Ce-ar fi să te duci jos și să aștepți ca soția ta să revină la sentimente mai blânde?

– Femeie toantă și nebună, comentă bărbatul cu jumătate de gură.

Comportamentul periculos de calm al lui Lisle îi vlăguise dorința de-a se lua la harță.

Lisle îi eliberă brațul și omul plecă mormăind ceva despre *femei*.

Lisle îl urmări cu privirea până când nu-l mai văzu. Apoi se întoarse spre Olivia.

Ochii lui argintii o cercetă din cap până-n picioare, de la coafura ciufulită ca un cuib de șobolani din părul ei, la cămașa de noapte din muselină și până jos la tălpile goale. Trupul ei reacționă la privirea lui scrutătoare.

Și-i întoarse privirea, lăsându-și ochii să îl studieze pe îndelete, de la părul încurcat și ochiul vânăt până la cămașa de noapte care nu-l acoperea decât până la genunchi și apoi în jos, pe picioarele lui goale și musculoase.

Apoi își dori să se fi uitat mai degrabă la peretele din spatele lui. Își aminti de mirosul trupului și de căldura atingerii sale.

Undeva în pântecul ei se trezi o senzație interzisă.

– Cunoscându-te, ar fi trebuit să bănuiesc, o mustră Lisle. Chiar și așa, tot mă îngrozesc. E miezul nopții. Ai venit la ușă – purtând aproape nimic – și ai deschis în fața unor străini.

– Nu port nimic! izbucni ea. Sau dacă așa e, atunci la fel și tu.

De parcă ar fi vrut să o contrazică, Nichols alunecă lângă stăpânul său și îl ajută să se îmbrace cu un halat superb din mătase verde cu bordură vișinie.

Fără să-și ia privirea de la Olivia, Lisle acceptă absent ajutorul servitorului, după care îi făcu semn să se îndepărteze. Nichols dispăru la fel de discret pe cum apăruse. Cum de putea un bărbat ca Lisle să îl țină pe acest majordom sofisticat și elegant era un mister pentru Olivia, la fel ca micuțele imagini și mâzgăleli pe care Lisle le desena în scrisorile sale, pentru a sublinia o idee sau alta.

Mai mult ca sigur se îmbrăcase cu halatul acela elegant la insistențele majordomului. Lisle nu era genul de bărbat căruia să-i pese de îmbrăcăminte. Olivia presupusese întotdeauna că îmbrăcatul lui Lisle trebuie că era o sarcină ingrată. Cu toate acestea, valetul rămăsese alături de el și înfruntaseră împreună greutățile din Egipt.

Simți un val de invidie pe care și-l potoli repede. Ce era așa de invidiat la un om care ducea o viață invizibilă?

Între timp, cum Bailey se ocupa de soția isterică, Olivia rămase singura îmbrăcată sumar.

A fost o urgență, spuse ea. Nu poți aștepta să te îmbraci cum se cuvine atunci când un om aflat în pericol caută ajutor. Făcu semn către femeia care își sufla nasul în ceea ce părea a fi una din batistele Oliviei. O domniță la ananghie, continuă ea. Ce ai fi vrut să fac?

Lisle clătină din cap. Lumina sfeșnicului din spatele lui îi făcea părul să strălucească auriu, precum un halo, de parcă aspectul lui angelic ar mai fi avut nevoie de îmbunătățiri.

Olivia își coborî privirea ca să poată rezista tentației de a-și trece degetele prin părul lui ciufulit de somn. În schimb, privi lung la cordonul halatului lui, dar asta îi aminti de talia lui fermă, de care se agățase cu câteva ore mai devreme. Nu mai știa în ce direcție să privească.

Aș fi vrut *să gândești*, spuse el.

Nu, n-ai fi vrut, i-o întoarse ea. Ai fi vrut să stau liniștită, așteptând să vină un bărbat care să gândească în locul meu, continuă Olivia.

Până și eu știu că nu am de ce să m-aștept să stai liniștită, comentă Lisle. Credeam că știi mai bine decât să te amesteci într-o dispută conjugală. Nu-ți asculți niciodată tatăl vitreg? Nu e asta una din regulile lui Rathbourne?

Ajunsese la disperare, știind că picioarele lui goale se aflau la numai câțiva centimetri distanță de ale ei.

– Cred că te-a învățat și o regulă legată de discuțiile în contradictoriu cu femeile.

– Mulțumesc că mi-ai amintit, rosti el. Ești și ai fost întotdeauna prea impulsivă pentru binele tău. Este o risipă de aer să mă cert cu tine oricând, mai ales pe un coridor răcoros, la miezul nopții.

– Tu ești cel îmbrăcat confortabil, în halat, replică ea. Eu nu simt frigul.

Ochii lui alunecă în jos, spre sânii ei. Olivia nu-i urmări privirea. Nu avea nevoie. Era perfect conștientă de faptul că i se vedeau sfârcurile.

– *O parte* din tine simte frigul, comentă el. Dar o să mă contrazici și în privința asta, iar mie mi-a ajuns pe ziua de azi.

Se întoarse și porni cu pași mari în jos pe coridor.

Olivia rămase locului o clipă, privindu-l cum pleca de lângă ea.

Întotdeauna pleca de lângă ea... ori se îndepărta călare... ori pe calea apei – în aventurile lui, la iubita lui, țara Egiptului. Se întorcea doar cât să strice echilibrul lucrurilor. Pentru o vreme își recăpăta prietenul și aliatul, dar după ce pleca iarăși, devenea și mai neliniștită și nemulțumită. Îi aștepta scrisorile ca să-i împărtășească viața, iar el – of, el ar fi uitat complet de existența ei dacă ea nu i-ar mai fi scris.

Își încleștă pumnii și porni după el.

Lisle intră în camera lui, închise ușa în spatele lui și se rezemă de ea cu ochii închiși.

Doamne, Dumnezeule! Olivia, pe jumătate goală.

Și stând în pragul unei camere aflate într-o pensiune publică, în văzul tuturor. Cu siguranță soțul lui Elspeth văzuse tot ce era de văzut: sfârcurile întărite ale Oliviei, vizibile pe sub cămașa subțire de noapte.

Și mădularul lui Lisle era acum întărit, de parcă nu și-ar fi risipit deja destulă energie în felul acela.

– Du-te jos și adu-mi un pahar de coniac, îi spuse lui Nichols. Nu, mai bine adu-mi o sticlă. Ba trei sticle!

– Vă pot prepara eu o băutură cu lapte și vin, domnule, se oferi Nichols. E foarte liniștitoare după atât de multă agitație.

– Nu vreau să mă liniștesc, se răsti Lisle. Vreau să uit. Femeile astea blestemate!

– Da, domnule.

Valetul plecă.

Ușa de-abia se închise în spatele lui, când cineva începu să bată.

Pleacă, spuse Lisle. Oricine ai fi.

Nu plec. Cum îndrăznești să-mi întorci spatele? Cum îndrăznești să mă certi și să-mi dai ordine și...

Lisle deschise brusc ușa.

Ea stătea acolo, la fel de neadecvat îmbrăcată ca înainte, cu brațul ridicat ca să bată din nou la ușă.

Du-te înapoi în camera ta, o sfătui el. Ce naiba e în neregulă cu tine?

Tu! exclamă ea. Nu ai mai fost în Anglia de ani de zile. Ne faci o scurtă vizită, apoi pleci iarăși. Făcea cu brațele gesturi ample, care îi întindeau foarte mult materialul peste sâni. Nu ai nici un drept să mi dai ordine sau să te amesteci. După cum te-ai chinuit atâta să-mi explici, nu ești fratele meu. Nu-mi ești rudă în nici un fel. N-ai nici un drept asupra mea.

Și mai multe gesturi teatrale. Părul îi cădea în jurul umerilor într-o claie dezordonată. Una dintre panglicile corsajului începea să se desfacă.

Dacă doresc să las zece femei în camera mea, n-ai dreptul să mă oprești, continuă ea. Dacă vreau să las zece *bărbați* în camera mea, nu mă poți opri. Nu sunt proprietatea ta și nu voi permite să mi se dea ordine. Nu voi fi dojenită pentru că am făcut ceea ce am considerat corect. Nu voi fi...

Se opri cu un strigăt în clipa în care el o prinse de unul din brațele pe care le flutura prin aer, o trase în camera lui și închise ușa.

Olivia se eliberă din strânsoarea lui. El îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

Asta este foarte enervant, începu el.

În privința asta suntem de acord, admise ea. Uitasem complet cât de enervant poți fi.

Iar eu uitasem complet că îți pierzi simțul măsurii – precum și orice simț legat de locul în care te afli – atunci când pune stăpânire pe tine una dintre toanele tale.

Nu e o toană, prostule!

Nu-mi pasă cum îi spui, spuse el. Nu poți să te plimbi pe aici îmbrăcată sumar și să faci scene în public. Dacă omul ăla sărman n-ar fi fost îndrăgostit de soția lui temperamentală – sau dacă ar fi fost alt fel de bărbat – sau nu un singur bărbat –, atunci când ai deschis ușa, consecințele... Nu, refuz să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla. Fir-ai tu să fii, tu *gândești* vreodată înainte de a acționa? Nu stai

niciodată o clipă – o secundă măcar – să te gândești la ce s-ar putea întâmpla?

– Știu cum să mă păzesc, spuse ea, ridicându-și bărbia. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi asta.

– O, zici că știi? Atunci păzește-te, Olivia.

O cuprinse cu brațul și o trase aproape.

– O, nu, tu...

O apucă de bărbie și o sărută.

Olivia chiar știa cum să se păzească. Își ridică mâinile, gata să-și înfigă unghiile în încheieturile mâinilor care o țineau captivă. Genunchiul ei era gata să-l lovească în părți moi.

Dar ceva merse prost.

Nu putea să-și miște fața, pentru că el îi ținea bărbia ușor, dar cu fermitate. Și asta nu-i permitea să scape de senzația electrizantă a buzelor lui și de apăsarea hotărâtă, intensă și insistentă a gurii sale. Era încăpățânat până în măduva oaselor și, indiferent ce făcea, oferea acelui lucru toată atenția și concentrarea lui, lăsând-o acum incapabilă să scape sau să îl ignore. Olivia nu putea să *nu* răspundă. Nu putea să nu îi savureze textura buzelor și gustul.

Apoi parfumul lui incitant de masculin îi umplu nările și i se urcă la cap, invadându-i gândurile cu visuri și dorințe și un val de pasiune. Simți că îi fuge pământul de sub picioare, de parcă s-ar fi ridicat într-un balon cu aer cald.

Își ridică mâinile pe umerii lui. Apoi brațele ei îi înconjurară gâtul și se prinse de el de parcă altfel ar fi căzut de la o înălțime de cincisprezece kilometri, direct pe pământul rece.

Ar fi trebuit să-l lovească în fluierul piciorului. În schimb, piciorul ei gol alunecă pe lângă piciorul lui. Mâna care nu-i ținea bărbia alunecă în jos pe spatele ei și îi cuprinse posteriorul, apoi o lipi de el, de vintrele lui.

Îi despărțeau doar câțiva centimetri de muselină și mătase. Material care nu ascundea nimic nu proteja nimic. Mădularul lui excitat, fierbinte și dur era lipit de pântecul ei.

Olivia nu era vreo mironosiță inocentă. Simțise și altă dată organul excitat al unui bărbat, dar atunci trupul nu îi fusese străbătut și adus la viață de o asemenea fierbințeală.

Simțise și altă dată o senzație de excitație, dar nu tânjise după o împlinire trupească, așa cum se întâmpla acum. Nu mai simțise niciodată această neliniște sălbatică.

El se rezemă înapoi de ușă, și Olivia uită tot ce știa. Toate cunoștințele și capacitatea ei de a se descurca în orice situație cu viclenie se topiseră în neant. Nu simțea decât că îl dorește, și nu era un sentiment plin de romantism, ci o curată nebunie. Se frecă de el și aprofundă sărutul. Deși fusese inițial menit ca o pedeapsă, sărutul devenise acum pasional și de-a dreptul indecent, o bătălie aproape instinctivă a simțurilor și trupurilor.

Olivia auzi un sunet, dar acesta nu însemna nimic pentru ea. Era un sunet vag, care putea fi orice.

Undeva, ceva bătea. Nu știa unde. Putea fi inima ei, pulsând aproape exploziv din pricina trupului masculin lipit de al ei. Putea fi dorința care îi pulsa în corp și care părea să nu se mai oprească niciodată.

Se auzi o lovitură în ușă, dar și inima ei se lovi de coastele care o încercuiau ca o colivie, fierbinte și plină de dorință... și cu teamă pentru că ceea ce se întâmpla era în afara controlului ei.

Altă lovitură. O voce.

Domnule?

O voce masculină. Cunoscută. De cealaltă parte a ușii.

Instinctele de supraviețuire ale familiei deLucey, rafinate de-a lungul generațiilor, o scoaseră din universul nebun în care o aruncaseră sentimentele. Se întoarse înapoi în realitate: brusc, devenit un loc rece.

Îl simți pe Lisle încordându-se și începând să se îndepărteze de ea.

Se dezlipi de el.

Îndrăzni să arunce o privire spre chipul lui. Era perfect în control. Nu exista pericolul ca picioarele *lui* să părăsească terenul solid.

Îi aranjă liniștit cămașa de noapte la locul ei.

Ca să nu se simtă învinsă, îi îndreptă și ea halatul.

Și ca să încheie în forță, îi bătu pieptul într-un mod prietenos.

Ei bine, sper că asta a fost o lecție pentru tine, comentă ea.

Deschise ușa larg, îl salută pe Nichols cu o înclinare a capului și se îndepărtă cu capul învârtindu-i-se și picioarele tremurându-i și sperând că nu se va lovi de vreun perete sau că nu va cădea în nas.

Duminică, 9 octombrie
Ora șase și jumătate dimineața

În vis, Olivia purta o piesă foarte subțire de lenjerie. Stătea la capătul unor trepte și îi făcea semn. În spatele ei era întuneric beznă.

– Vino să-mi vezi comoara ascunsă, spuse ea.

Lisle porni în jos pe scări.

Ea se uită în sus la el și-i zâmbi. Apoi alunecă printr-o ușă care se închise cu zgomot în spatele ei.

– Olivia!

El bătu în ușă. Drept răspuns se auzi un tunet. Dar nu, nu era un tunet. Cunoștea acel sunet. Era zgomotul făcut de niște pietre care se rostogolesc. O capcană. Se uită înapoi. Întuneric. Doar zgomotul pietrelor mari care se rostogoleau la intrare.

Bum. Bum. Lovindu-se de lemn.

Ce făcea zgomotul ăla?

Nu erau pietre. O ușă.

Cineva lovea cu putere în ușă.

Lisle se trezi complet, așa cum se obișnuise să facă în Egipt cu ani în urmă, când capacitatea de a te trezi complet în câteva secunde putea face diferența între viață și moarte.

Se ridică în șezut. Lumina slabă care pătrundea prin perdelele de fereastră îi spunea că soarele era pe punctul de a se ridica pe cer.

Unde naiba era Nichols? La ora asta, cel mai probabil era pe punctul de-a se ridica din patul vreunei servitoare – sau își găsise drumul spre una dintre odăile călătoarelor din han?

Blestemându-și în gând valetul, Lisle se aruncă jos din pat, își trase halatul pe el, își băgă picioarele în papuci și porni împleticit spre ușă.

O deschise larg.

Olivia se opri cu mâna ridicată în aer.

El clătină din cap. Încă visa.

Dar nu. Coridorul din spatele ei era inundat de aceeași lumină cenușie ca dormitorul lui.

Era complet îmbrăcată. Mintea lui încă amețită de somn o analiză alene: boneta mult prea decorată... gulerul înalt al rochiei de călătorie, cu mânecile umflate, după cum era moda... ghetele subțiri. Haine de călătorie, îl informă mintea lui încă adormită. Dar asta nu avea nici un sens.

– Poftim? întrebă el. Ce ai spus?

Suntem gata de plecare, repetă ea. Trăsurile servitorilor au plecat mainte. Doamnele sunt în trăsură.

Lisle n-avea nici o idee despre ce trăncănea Olivia. Mintea lui rămasese perplexă din cauza imaginilor din noaptea precedentă: ea, aproape goală... el, pierzându-și simțul rațiunii. O greșeală. O greșeală enormă, uriașă, aproape fatală.

Dar stătuse acolo, în fața lui, îmbrăcată în nimic altceva decât o cămașă de noapte care și aceea se desfăcuse, cu părul căzându-i liber în jurul umerilor în timp ce gesticula cu brațele și alte părți ale trupului ei mișcându-se odată cu ele.

Le văzuse pe dansatoarele din Cairo. Chiar și în public, complet îmbrăcate, se mișcau lasciv. La petrecerile private le văzuse mergând mult mai departe, descoperindu-și uneori sânii și pântecul sau dansând îmbrăcate cu nimic altceva decât o eșarfă. În ciuda a ceea ce puteau face trupurile alea uimitor de suple, el își păstrase cumpătul.

Olivia stătuse înaintea lui furioasă, fără să încerce să-l atragă în vreun fel. Tehnic, trupul ei fusese complet acoperit – și el își pierduse mințile.

Dacă Nichols nu ar fi venit la ușă...

Cât e ceasul? întrebă el.

Ce zi era? Încă mai visa?

E șase și jumătate, răspunse ea.

Dimineața?

Zâmbetul ei era orbitor, periculos.

Dacă plecăm acum, putem ajunge la York până la apusul soarelui.

Să plecăm? spuse el. Acum?

Vom întrece cu ușurință trăsura poștei până la York, continuă ea.

Am dormit doar două ore, comentă el. Ce e în neregulă cu tine?

Aș vrea să ajung la Gorewood cât mai curând posibil, explică ea. Cu cât ajungem mai repede acolo, cu atât mai repede ne vom îndeplini misiunea și cu atât mai repede te vei putea întoarce în Egipt. Îl privi din cap până-n picioare. Nu pari să fii gata de drum.

Sigur că nu sunt gata!

Un alt zâmbet uluitor.

Ei bine, atunci îndrăznesc să spun că vei ajunge la York în ritmul tău.

Se întoarse și plecă.

Lisle rămase în pragul ușii, privind-o uimit cum se îndepărta pe coridor cu pași mari și legănându-și șoldurile.

Se întoarse în cameră și închise ușa. Un moment mai târziu, ușa se deschise.

– Știu ce înseamnă asta! exclamă el. E răzbunare.

– Domnule? Nichols intră, ținând o tavă. Am observat că doamnele se pregăteau de plecare, spuse el. M-am gândit că o să vreți cafeaua.

Capitolul 8

York
În seara aceleiași zile

Pe când era doar un băiat, Lisle văzuse odată cum plecase poștalionul la apus, de la York Tavern din St. Helen's Square.

Se îndoia că Olivia văzuse în acea zi poștalionul plecând. Ea și alaiul ei de vrăjitoare probabil că ajunseseră la timp, dar nu aveau să călătorească mai departe de taverna George, aflată pe Coney Street. Aceasta era o pensiune mare și veche, a cărei fațadă neobișnuită, decorată cu siluete bizare, data din secolul al șaisprezecelea.

Se lăsase deja noaptea când sosise Lisle, iar poștalionul era plecat de mult. Parcursese mai mult de 150 de kilometri în acea zi. Călărise cu viteză, încercând să nu se gândească la noaptea trecută și, din același motiv, făcuse doar pauze scurte. Acum ar fi trebuit să fie prea obosit și înfometat ca să gândească, dar avea o conștiință, iar aceasta nu voia să stea liniștită în mintea lui.

Își târî picioarele în sus pe scări și de-a lungul coridorului. Auzi zgomot de pași grăbiți, dar păreau undeva în depărtare.

Olivia apăru atât de repede și pe neașteptate de după colț, încât Lisle abia avu timp să se pregătească de impact înainte ca ea să se izbească de el. Astfel reuși să se clatine doar puțin la impact, dar își ridică imediat mâinile și o cuprinse în brațe ca să nu o lase să cadă.

– Știam eu că-ți va fi dor de mine, comentă el.

Nu era cea mai înțeleaptă replică și, în lumina a ceea ce se întâmplase noaptea trecută, nici să o țină în brațe atât de mult timp nu era cel mai înțelept lucru. Dar el era mai întâi bărbat și abia apoi un om înțelept, așa că reacționă ca un bărbat atunci când îi cade în brațe un exemplar de feminitate acoperită de volane și volănașe.

Olivia era îmbrăcată în kilometri întregi de mătase grea și catifelată, dantelă și volane – cu cel puțin zece metri de material atârnându-i în mânecile mari, ca niște baloane. Prin urmare, era îmbrăcată, mai puțin în locul în care ar fi trebuit în mod special: pe întinderea albă a umerilor și pe ridicăturile sânilor, care erau afișate cu generozitate. Trupul ei era cald, voluptuos și moale, și pentru o clipă plină de exaltare Lisle nu mai reuși să-și mai amintească de ce trebuia să-i dea drumul din brațe.

Ea se uită în sus la el, cu privirea ei profund albastră.

Ți-am dus dorul teribil, spuse ea cu o ezitare în glas. Orele au trecut ca erele. Nu știu cum am suportat să stau departe de tine, dar se pare că m-a secat de ultimele puteri.

Se lăsă moale în brațele lui. Lisle era destul de obosit, iar exemplarul de feminitate nestăpânită din brațele lui îl prosti suficient de mult cât să creadă, pentru fix trei secunde, că leșinase.

Apoi își aminti că aceasta era Olivia.

Am călărit de la răsăritul soarelui, spuse el. Mă dor brațele, la fel tot corpul, așa că sunt șanse mari să te scap. *Foarte* mari.

Ea se îndreptă și îl împinse ușor. El îi dădu drumul și făcu doi pași în spate.

Mi se pare mie, continuă el, sau nu mai porți la fel de multe haine cum obișnuiai?

Este o rochie de *cină,* se apără ea.

Dar tu nu ești la cină, îi atrase el atenția. Fugi ca nebuna printr-o pensiune publică.

Pentru că au scăpat, explică ea. Doamnele. S-au făcut nevăzute când nu eram atentă.

Nu sunt surprins, având în vedere drumul greu pe care l-au suportat ca pe o pedeapsă, astăzi, spuse el. Sincer acum, Olivia, știi că antichitățile trebuie manevrate cu blândețe.

Nu sunt antichități! protestă ea. Sunt două femei viclene care nu sunt nici pe departe atât de bătrâne pe cât le credem noi și care au plecat să colinde prin noapte.

Își flutură brațele prin aer, așa cum obișnuia uneori, făcând carnea moale aflată la vedere să se ridice într-o manieră foarte provocatoare.

El încercă să se uite în altă parte, dar era obosit, iar curajul și voința nu îl mai ajutau.

Le a intrat în cap că trebuie să viziteze biserica, zise ea, pentru că nu au mai fost acolo de la incendiu și voiau să vadă cripta.

Lisle își îndepărtă mintea de poftele trupești. Își aminti că un nebun dăduse foc bisericii din York în urmă cu doi ani. Dărâmăturile scoseseră la iveală existența unei cripte de mari dimensiuni, sub zona corului.

– Voiau să se târască prin pivnițele unei catedrale arse, își dădu el seama. Noaptea. Asta e o nebunie chiar și după standardele tale.

– Nu *să se târască,* îl corectă ea. Nu sunt cum ești tu cu mormintele tale. Vor doar să le înghețe un pic sângele în vene. O ruină arsă, pe timpul nopții, este irezistibilă. Și este la îndemână – se află la câteva minute de mers pe jos de aici. Ar fi trebuit să se întoarcă acum câteva ore.

– Mă duc să le aduc înapoi, decise el.

Blestemate femei! Era lihnit de foame. Aproape delira din cauza lipsei de somn. Și acum trebuia să iasă pe străzile din York, să vâneze două hoaște nebune.

– Mă duc eu, îl opri ea. Sunt problema mea și asta s-a întâmplat din vina mea, pentru că le-am lăsat să mă păcălească. „O baie caldă și un pui de somn, asta-i tot ce vreau", mimă ea expresia pe care o făcuse Lady Cooper. Femei viclene! Știau că asta îmi doream și eu. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Au dormit tot timpul călătoriei, până la micul dejun. Și apoi din nou, după-amiaza. Erau odihnite, pline de energie. Ar fi trebuit să-mi dau seama că pun ceva la cale. Sunt singura vinovată. Voi lua doi servitori și le voi găsi.

– Nu intri într-o biserică arsă, în mijlocul nopții, fără mine, zise el pe un ton care nu admitea refuz. Sunt obișnuit să mă târăsc prin morminte și temple pe întuneric. Tu nu ești.

– Ai nevoie de o baie, spuse ea. Miroși ca un grajd.

– Vreau să mă spăl liniștit, replică el. Vreau să-mi mănânc cina liniștit. Mi-ar plăcea să dorm toată noaptea fără să fiu deranjat. Nu pot să fac nici unul din aceste lucruri cât timp cele două sunt pe afară, în libertate.

– Sunt perfect capabilă...

– Știu, știu, o opri el. Vom merge împreună – dar trebuie să te schimbi în haine potrivite.

– Nu avem timp!

– Dacă sunt moarte, vor fi moarte și când vom ajunge noi acolo, spuse el. Dacă au dat doar de necazuri...

– Doar?!

... ori s-au afundat până la gât în probleme, situație mult mai probabilă, cred că vor supraviețui încă un sfert de oră. Sunt delicate ca un mistreț.

Lisle!

Nu te poți târî prin moloz ars, căutând cadavre, îmbrăcată în rochia aia, i-o tăie el. Las-o pe Bailey să te îmbrace în ceva mai puțin... mai puțin... Făcu un gest spre pieptul ei aflat la vedere. Dezgolit. Dar grăbește-te. Îți dau un sfert de oră, nu mai mult. Dacă nu ești gata, voi pleca fără tine.

Cincisprezece minute și jumătate mai târziu

Pantaloni, observă Lisle pe un ton sumbru.

Olivia dăduse buzna afară tocmai la timp. El era deja pe caldarâm, pregătit să plece – fără ea. Exact cum bănuise.

Mi-ai spus să port ceva potrivit ocaziei, explică ea fără suflare din cauza grabei în care se pregătise. Nu voi reuși niciodată să intru într un spațiu îngust purtând rochie.

N o să intri într-un spațiu îngust, spuse el.

Pentru femei, cele mai multe spații sunt înguste în zilele noastre, replică ea. În caz că nu ai observat, moda noastră impune rochii mult mai largi decât înainte. Cele mai multe mâneci au mărimea ulcelelor cu smântână. Sunt sigură că până și străbunica intra mai ușor într crinolina cu cercuri.

Dacă ai sta locului și m-ai lăsa doar pe mine să le caut, n-ar fi trebuit să te chinui să intri în haine care nu au fost concepute niciodată pentru silueta feminină.

Înțeleg, spuse ea. Crezi că am fundul prea mare.

Nu asta am spus, zise el. Tu nu ai siluetă de bărbat. Nimeni nu te ar putea confunda vreodată cu un bărbat. Dumnezeule, n-am timp pentru prostiile astea.

Lisle se întoarse și începu să meargă.

Olivia porni după el.

Avea o dispoziție îngrozitoare și asta, știa și ea prea bine, i se datora cel puțin parțial ei. Îl trezise la o oră îngrozitoare, după o zi lungă și obositoare... după o scenă extrem de istovitoare din punct de vedere emoțional... la care ea nu voia să se gândească. Fusese supărata pe el în feluri pe care nu și le putea explica nici măcar ei însăși.

De dimineață putea la fel de bine să îl fi plesnit peste față și să fi fugit. Foarte matur din partea ei. Dar nu mai înțelegea nimic – o stare pe care o experimenta rareori – și pe care o ura.

– Nu e important să trec drept un bărbat, zise ea. M-am îmbrăcat astfel pentru că e comod și se potrivește ocaziei. Ai spus să port ceva adecvat, iar hainele femeilor pur și simplu nu sunt adecvate. Devin mai inadecvate cu fiecare an ce trece. Mai mult, un om rezonabil ar fi înțeles că este *imposibil* pentru o femeie să se schimbe dintr-o rochie într-alta în doar un sfert de oră. Ai fi meritat să cobor în cămășuță.

– Nu e ca și cum nu te-aș fi văzut deja în cămășuță, comentă el.

– Dacă te referi la noaptea trecută, află că aceea era cămașa mea de noapte, îl corectă ea. „Și să nu mai vorbim despre noaptea trecută, că nu sunt pregătită", adăugă în sinea ei.

– Pentru mine arăta ca o cămășuță.

– Dacă nu-ți dai seama de diferență, înseamnă că nu ai văzut prea multe.

– Sunt bărbat, spuse el. Noi nu observăm detaliile fine ale rochiilor purtate de femei. Observăm doar cât de mult sunt sau nu acoperite. Și am observat că tu pari să fii foarte puțin acoperită.

– Comparativ cu ce? întrebă ea. Cu femeile din Egipt? Ele par să tindă spre extreme. Fie sunt acoperite în totalitate, cu excepția ochilor, fie dansează aproape dezbrăcate. Ideea este că...

– Pe aici, i-o tăie el și coti spre St. Helen's Square.

Piața, care era mai largă decât Coney Street, nu avea un aer la fel de sumbru.

Când treceau pe lângă taverna York, Olivia privi în sus. Siluetele întunecate ale clădirilor se profilau pe cerul luminat de o puzderie de stele.

Apoi traversară piața. O luară pe Blake Street, apoi pe Stonegate, o altă străduță îngustă din York.

– Ideea este că femeilor ar trebui să li se permită să poarte pantaloni în situații ca astea, își continuă ea firul gândurilor.

– Ideea este că femeile n-ar trebui să se bage în situații în care e necesar să poarte pantaloni, comentă el.

– Nu fi îngust la minte. Mătușa Daphne poartă pantaloni.

– În Egipt, îi aminti el. Acolo unde femeile chiar poartă o piesă vestimentară asemănătoare cu pantalonii. Doar că nu sunt la fel de strâmți pe corp și mai poartă și alte haine deasupra. Dacă ai purta pantalonii ăștia în Cairo, ai fi arestată pentru comportament obscen în public și biciuită.

– Sunt un pic cam strâmți, trebuie să recunosc, admise ea. Nu știu cum îi suportă bărbații. Plus că mă deranjează într-o zonă sensibilă.

– *Nu* aminti de zonele tale sensibile, o opri el.

– Dar trebuie să vorbesc despre ceva, replică ea. Unul din noi trebuie să încerce să risipească aerul mohorât pe care îl are tovarășul de drum.

– Da, bine... Lisle se opri din mers. Of, la naiba. Olivia... legat de seara trecută... când ai venit la ușa mea...

Se opri și ea, cu inima bătându-i nebunește în piept.

– A fost o greșeală, continuă el. O greșeală îngrozitoare din aproape o sută de puncte de vedere. Îmi pare rău.

Avea dreptate, își spuse ea. Fusese o greșeală teribilă din atât de multe puncte de vedere.

– Da, spuse și ea. Da, a fost. Și n-a fost doar vina ta. Și mie îmi pare rău.

Lisle părea ușurat. Își spuse în gând că și ea se simțea ușurată, de asemenea.

El înclină din cap.

– Bun. Deci am rezolvat problema.

– Da.

– Totuși, doar ca să fie clar: tot ești enervantă și nu-mi cer scuze pentru că te-am certat, adăugă el.

– Am înțeles, fu ea de acord. Nici eu nu-mi cer scuze pentru nimic din ceea ce am *spus*.

– Foarte bine atunci.

Începură din nou să meargă.

Era ciudat. Iar Lisle nu se mai simțise niciodată ciudat în compania ei. Asta se întâmpla atunci când se încălcau limite care ar fi trebuit respectate. El îi ceruse scuze, dar nu fusese în stare să-i ceară scuze și lui Rathbourne, și nu putea scăpa de senzația că îl trădase. Nu putea să scape de senzația că făcuse ceva irevocabil. Deschisese Cutia Pandorei și acum...

Vocea ei întrerupse tăcerea prelungită.

– Cincisprezece minute, spuse ea. Numai un bărbat ar putea crede că asta e o perioadă suficientă de timp.

– Știi foarte bine că speram că nu vei reuși, zise el.

– Și tu știi foarte bine că fie aș reuși, fie aș muri încercând, îl contră ea. La început ne-am panicat puțin. Bailey nu-mi găsea pantalonii și am crezut că va trebui să-i iau pe ai lui Nichols.

Lisle o privi. Nu semăna *absolut deloc* cu un băiat. Sau semăna? Îi imita cumva mersul?

– Chiar ești ridicolă, comentă el.

– O, am înțeles cât de greu ar fi fost, continuă ea, dar a fost primul lucru care mi-a venit în minte când nu puteam găsi hainele astea. Apoi, în timp ce Bailey mă dezbrăca rapid de rochie și jupoane și îmi punea pantalonii, mi-am închipuit ce s-ar fi putut întâmpla.

Lisle și-o imagina pe servitoarea ei dezbrăcând-o și îmbrăcând-o cu niște pantaloni strâmți.

Cutia Pandorei.

Cu toate astea, nu făcea nimic rău dacă doar se gândea. Era bărbat. Bărbații aveau întotdeauna gânduri desfrânate. Era perfect natural și normal.

– Ar face tam-tam, continuă Olivia, și eu ar fi trebuit să-i distrag atenția, în timp ce Bailey îi trăgea una să-l lase inconștient. Apoi am fi luat pantalonii. Apoi, după ce am fi plecat, Bailey i-ar fi îngrijit rănile și i-ar fi spus cât de rău îi pare și că nu a avut încotro.

– De ce n-ai putut rămâne liniștită în Londra să scrii piese de teatru? o întrebă el.

– Lisle, folosește-ți capul! îl îndemnă ea. Dacă aș fi avut și cea mai mică înclinație spre a fi liniștită, aș fi rămas liniștită cu primul gentleman cu care m-am logodit, m-aș fi măritat și aș fi avut copii, și apoi m-aș fi pierdut în acea viață insipidă în care dispar celelalte femei. Începu să-și agite brațele în aer. De ce femeile trebuie să rămână undeva liniștite? De ce trebuie să fim ca niște luni micuțe, blocate pe orbitele noastre, rotindu-ne în jurul vreunei planete reprezentate de un bărbat? De ce nu putem fi și noi alte planete? De ce trebuie să fim luni?

– Astronomic vorbind, începu el să explice, toate celelalte planete orbitează în jurul Soarelui.

– Trebuie să fii mereu atât de exact? replică ea exasperată.

– Da, răspunse el. Sunt îngrozitor de exact, iar tu ai îngrozitor de multă imaginație. De exemplu, eu întrezăresc o catedrală în spatele clădirilor din față. Tu ce vezi?

Olivia se uită spre capătul Stonegate și văzu un turn întunecat profilându-se pe cerul nopții.

– Eu văd o ruină fantomatică ridicându-se pe o alee îngustă, o matahală neagră care urcă spre cerul înstelat.

– Nu sunt sigur că este o ruină, spuse el. Dar vom vedea noi în curând.

După câțiva pași ajunseră la capătul Stonegate. Traversară High Petergate, o luară pe o alee și intrară pe proprietatea cufundată în întuneric a ruinei fantomatice – sau, în funcție de punctul de vedere al cuiva – clădirea ușor arsă a catedralei York.

Lisle presupuse că lumina slabă care pâlpâia în spatele unei ferestre cu vitralii se potrivea cu descrierea fantomatică a Oliviei. Însă pentru el nu era decât un semn de viață.

– Se pare că este cineva acasă, spuse el. Tocmai bine, aș prefera să nu mă împiedic atunci când îi trec pragul.

Scoase o cutie cu iască și o lumânare scurtă din buzunarul hainei.

– Am chibrituri, se oferi ea.

El scutură din cap.

– Nu vreau chestiile alea dezgustătoare și urât mirositoare! o refuză el.

Așteptă o clipă să deschidă cutia cu iască și să-și aprindă lumânarea butucănoasă.

– Da, sunt dezgustătoare, admise ea. Dar nu se știe niciodată când se pot dovedi folositoare.

– Sunt folositoare pentru cei obișnuiți să le aprindă servitorul focul în vatră, comentă el. Orice om capabil poate aprinde o scânteie cu aceeași ușurință și rapiditate – în siguranță – cu ajutorul unei cutii cu iască.

– Majoritatea oamenilor nu repetă de zece mii de ori, înadins, doar ca să dovedească faptul că pot face un lucru, spuse ea.

– Eu n-am repetat de zece... Dumnezeule, de ce mă întărâți? E prea mult dacă-ți cer să stai aproape de mine? Nu știm cât de mult au curățat molozul pe aici.

– Doar pentru că mi-am îndesat fundul uriaș în pantaloni bărbătești, nu trebuie să presupui și că mi s-a redus creierul la dimensiunea tipică unui bărbat, replică ea. Sunt perfect conștientă de faptul că tu ții în mână singura lumânare pe care o avem, iar eu nu țin morțiș să mă împiedic de dărâmăturile catedralei. Este uimitor de întuneric și liniște, nu-i așa? Pe timp de noapte, în Londra e la fel de multă forfotă ca în timpul zilei. Și mai bine luminată. Dar totul arată perfect: o biserică medievală, întuneric medieval și o tăcere mormântală.

Se dovedi că aleea era curățată. Dar ei nu ajunseră prea departe. Traversau partea de sud a naosului când un om cu un felinar se apropie în grabă de ei.

– Îmi pare rău, domnilor, începu el. Nu primim vizitatori după lăsarea întunericului. Știu că unora le place atmosfera sumbră sau vor să tragă spaima vieții lor...

– Nu am venit să vizităm, îl întrerupse Lisle. Am venit doar ca să...

– Trebuie să vă întoarceți pe timpul zilei. E foarte aglomerat, recunosc, din cauza muncitorilor, dar ei trebuie să curețe pe aici înainte să putem aranja lucrurile. Și acum mai este și istoria asta cu cripta și toată lumea insistă să arunce o privire.

– Nu ăsta e motivul pentru care...

– Nu pot să vă povestesc cât de mulți oameni de știință au venit, au făcut măsurători și s-au luat la harță. Ultima dată am auzit că va costa o sută de mii de lire ca să reparăm stricăciunile, dar asta nu include și cripta, pentru că ei nu s-au hotărât ce să facă în privința ei. Cel puțin jumătate din ei spun că trebuie scoasă la iveală, iar cealaltă jumătate spune că trebuie lăsată așa cum este.

– Nu am venit pentru...

– Vă întoarceți mâine, domnilor, și cineva va fi fericit să vă conducă prin preajmă și să vă răspundă la întrebări și să vă spună de ce se ceartă pentru un mizilic, spuse omul și îi împinse ușor spre ușă.

Ajungând la ipoteza că paznicul era cam tare de urechi și guraliv, Lisle vorbi mai tare:

– Căutăm două doamne.

Omul încetă să mai miște felinarul spre ușă.

– Doamne?

– Mătușile mele, explică Olivia cu o voce stranie de adolescent.

Îi era atât de ușor să imite.

Lisle o săgetă cu privirea. Trebuia ea mereu să intervină și să înflorească lucrurile.

– Una e cam atât de înaltă, spuse Lisle, ținând mâna la nivelul urechii ei. Cealaltă e un pic mai scundă. Au vrut să vadă biserica și în special cripta.

– O, da, așa este, spuse bărbatul. Le-am spus să se întoarcă mâine. Le-am avertizat că nu este deloc sigur, dar ele nici n-au vrut să audă. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, începusem să le conduc pe aici și să le răspund la întrebări. Dar eu nu sunt angajat, domnule, ca să fac turul bisericii pe timpul nopții și nu voi mai face nici o excepție.

– Sigur că nu, îl liniști Lisle. Dar poate ne-ați putea spune când au plecat?

– Păi, aș zice că au trecut cam zece minute. Poate un sfert de oră. Nu-mi amintesc exact. Dar au plecat în grabă. Au spus că au pierdut noțiunea timpului.

– Au spus, din întâmplare, unde se duc? întrebă Lisle.

– Au zis că la taverna George din Coney Street. Au întrebat care e drumul cel mai scurt înapoi. Au spus că au întârziat la cină.

– Dacă au plecat acum zece minute, ar fi trebui să ne întâlnim cu ele, comentă Lisle.

– Poate au luat-o pe alt drum, zise paznicul. Ați venit prin Stonegate?

– Da, recunoscu Lisle. Cumva și ele...

– După cum le-am explicat, numele se referă la piatra adusă pentru a construi biserica, explică omul. A fost adusă din carierele de piatră pe calea apei, transportată pe uscat la Stayne Gate, sub Guildhall.

– Credeți că...

– Li s-a părut interesant să afle că scriitorul Lawrence Sterne a trăit în Stonegate pe când era burlac.

– Credeți că au luat-o pe alt drum? întrebă Lisle în grabă.

– Poate că au luat o cotitură greșită și au intrat în Little Stonegate, spuse paznicul. Sper că nu s-au rătăcit. Le-am condus în siguranță afară din biserică, vă asigur. Drumul este slab luminat, într-adevăr, și cu tot molozul ăsta e foarte ușor să...

Vorba îi fu întreruptă de un țipăt.

Lisle se întoarse în direcția sunetului. Nu văzu nimic. Apoi își dădu seama că nu se afla nimeni acolo unde ar fi trebuit să fie Olivia.

– Olivia! strigă el.

– Au, au, au, se văita Olivia. Apoi, amintindu-și că trebuia să fie un bărbat, adaugă: Fir-ar să fie!

Îi tremura vocea. Într-adevăr, durerea o făcu să lăcrimeze și chiar îi venea să plângă, deși în mare parte doar din frustrare. Nu văzu nici o posibilitate de-a ieși cu eleganță din situația în care se afla.

– Sunt aici.

– Unde anume?

Lumina lumânării și a felinarului se mișcă peste mai multe mormane de moloz.

– Aici, zise ea.

În cele din urmă, lumina se opri asupra posturii umilitoare în care se afla.

Zăcea cu posteriorul în sus, pe jumătate căzută peste un morman de lemne, piatră și moloz. Era un morman mic, observă ea în timp ce se apropiau bărbații. Dar suficient cât să-i vină de hac, la fel cum o mică împunsătură de pumnal îl omorâse pe Mercutio. Se lovise la genunchi – și asta o durea – și aterizase într-un cot, care acum îi trimitea săgeți de durere în sus pe braț. Dar asta nu era nimic în comparație cu ce simți în momentul în care încercă să se ridice.

Lisle îi dădu lumânarea paznicului și se ghemui lângă ea.

– De asta le spun să nu vină noaptea, spuse paznicul. Un om se poate împiedica și își poate sparge țeasta. Chiar și în timpul zilei trebuie să avem grijă pe unde mergem.

– Stai un pic înapoi, îl îndemnă Lisle. Ține felinarul mai sus.

Paznicul se retrase și făcu întocmai.

Înghițindu-și un geamăt, Olivia reuși să se întoarcă puțin. Nu-i păsa ce vedea Lisle, ci mai degrabă să nu ajungă paznicul să se holbeze la posteriorul ei.

– Unde ți-e pălăria? întrebă Lisle cu voce scăzută.

– Nu știu.

Lisle își trecu ușor degetele peste părul ei bine prins cu agrafe.

– Se pare că nu sângerezi.

– Am căzut pe braț.

– Dacă n-ai fi căzut astfel, ți-ai fi putut sparge capul.

– Nu e nimic în neregulă cu capul meu, zise ea.

– Asta e părerea ta.

– E vorba de piciorul meu. Nu mă pot ridica.

– O să te strâng de gât, mormăi el. Ți-am spus...

– Să stau aproape de tine, știu. Dar m-am îndepărtat doar puțin. Încercam să arunc repede o privire pe aici înainte să ne dea afară. Și apoi...

– Te-ai împiedicat.

– N-am căzut rău, dar nu mai pot sta pe picior. Cred că mi-am sucit glezna. Te rog, mă ajuți să mă ridic?

– Ai ceva rupt, fir-ar să fie?

– Nu cred. E doar piciorul. Nu vrea să mă asculte – și mă doare ca naiba dacă încerc să-l forțez.

El mormăi ceva în arabă. Olivia presupuse că nu exista nici un blestem suficient de puternic în limba engleză pentru a-și exprima sentimentele. Apoi o apucă de piciorul drept și ea aproape sări în aer. Îi studie piciorul, centimetru cu centimetru, întorcându-l ușor într-o parte sau cealaltă. Olivia făcea tot ce-i stătea în putere

ca să nu geamă – și nu era sigură dacă ar fi fost din cauza durerii sau a senzațiilor pe care le simțea pentru că o atingea el.

Mâna lui se mișcă cu blândețe de la picior în sus, până la genunchi.

– Nu cred că ți-ai rupt ceva, spuse el.

– Asta e ceea ce am zis...

Nu apucă să termine ce avea de zis pentru că Lisle o trase în picioare.

Înainte să-și poată căpăta răsuflarea, el o prinse de subsuori și o ridică în poziție verticală. Olivia se strâmbă când atinse pământul cu talpa.

– Nu-ți lăsa greutatea pe picior, o sfătui el. Va trebui să te sprijini de mine. Din fericire, nu avem prea mult de mers.

În timp ce vorbea, își strecură brațul pe sub haina ei și îi cuprinse talia. Era conștientă de atingerea mâinii sale sub unul dintre sâni. Și sânul ei știa, pentru că i se făcu pielea de găină și o tachina cu senzații care amenințau să anihileze orice simț moral. În timp ce o ridica, scoase câteva monede din buzunar și i le întinse paznicului.

– Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Sper că domnișorul se va însănătoși curând, comentă bărbatul.

– Mulțumesc, răspunse Olivia cu vocea ei de adolescent.

Lisle nu spuse nimic. O trecu prin ușă, apoi merse încet prin curtea bisericii.

Înaintară în tăcere prin coridorul îngust din High Petergate.

Lisle nu avea suficientă încredere în el însuși ca să vorbească. Olivia îl speriase de moarte. Și-ar fi putut rupe gâtul sau sparge capul.

Deși știa că era mai mult sau mai puțin întreagă, el tot își făcea griji – din pricina oaselor rupte, fisurate, a unei contuzii.

Se părea că își scrântise glezna doar. Problema era că îi luase prea mult timp ca să ajungă la concluzia asta.

Îi pipăise capul, talpa, gambele. O examinase cu prea multă atenție și pentru prea mult timp. Nu fusese o mișcare inteligentă. Fusese chiar mai puțin inteligent când o ridicase în poziție verticală: își trecu brațul pe sub haina ei, în loc să îl lase deasupra.

În loc să găsească stratul protector a unei veste, nu simți decât materialul subțire al cămășii pe care o purta și talia pantalonilor. Când se rezemă el, partea de jos a sânului ei se sprijini pe mâna lui. Trupul ei moale se simțea cald pe sub cămașă.

Ar fi pus la încercare autocontrolul unui sfânt dacă ar fi continuat să meargă în poziția aceasta intimă: sânul ei săltând pe mâna lui, șoldul ei lipit de al lui în timp ce înaintau încet afară din biserică, în jos pe trepte, afară în curte și așa mai departe. Îi simțea parfumul părului și al pielii când o ținea atât de aproape...

„Continuă să mergi", își spuse el. „Un picior în fața celuilalt. E fiica vitregă a lui Rathbourne. Ține minte asta."

– Lisle, începu ea.

– Nu, i-o tăie el.

– Știu că ești supărat, dar ne aflam acolo și cine știe când mă voi mai întoarce, așa că m-am îndepărtat un pic...

– Un pic, repetă el. Un pic asta. Un pic ailaltă. Și dacă ți-ai fi rupt gâtul, ce ar fi trebuit să le spun mamei tale și tatălui tău vitreg? „Olivia e un pic moartă."

Nu putea și nu voia să se gândească la asta.

Nu avea de ce. Ea era în viață. Dar el o atinsese, și cu fiecare atingere trupul lui își amintea de sărutul lung și sălbatic de noaptea trecută și de felul în care piciorul ei gol alunecase pe lângă el. Îi simțea parfumul în nări, sânul ei era lipit de mâna lui și fiecare instinct din ființa lui voia să dovedească, în modul cel mai primar – acolo, lipiți de peretele acestei alei înguste – că erau amândoi în viață.

„Olivia șchioapătă, porcule!"

– Da, dar nu mi-am rupt gâtul, spuse ea. Nu-ți stă în fire să insiști asupra lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla.

– Nu-mi stă în fire? repetă el uimit. Nu știi ce-mi stă sau nu în fire. Tu doar mă vezi aici, într-o stare continuă de tensiune, pregătindu-mă sufletește pentru următorul dezastru. Și, adăugă în sinea lui: „Și încercând să nu fac ceva nebunesc și de neiertat și din care nu ar mai exista nici o cale de întoarcere".

El era un om al rațiunii și al principiilor. El avea conștiință. Știa diferența dintre comportamentul onorabil și cel dezonorant. Dar depășise o limită, iar acum lumea lui atent ordonată se destrăma.

– Sincer, Lisle, te agiți prea mult din cauza...

– De fiecare dată când vin acasă se întâmplă același lucru! izbucni el. E de mirare că nu vreau să trăiesc în Anglia? În Egipt sunt binemersi doar cu șerpi, scorpioni, furtuni de nisip, hoți și criminali. Aici am parte de scene teatrale și probleme care apar acolo unde n-ar trebui. Dacă nu sunt părinții mei care țipă și plâng în hohote, atunci ești tu, care te revolți și intri în necazuri care te-ar putea omorî.

– Nu cred asta, zise ea și încercă să se tragă deoparte.

– Nu fi proastă, o mustră el. O să cazi în nas.

– Mă pot sprijini de clădiri în timp ce mergem, spuse ea. N-am nevoie de tine.

El o trase mai ferm alături.

– Te porți ca un copil.

– Eu!

– Da, tu! Totul este dramatic pentru tine. Emoția primează acum și întotdeauna.

– Nu m-am născut cu un scarabeu de piatră în loc de inimă!

– Poate ți-ai putea folosi capul din când în când în loc de inimă, spuse el. Poate te-ai putea gândi bine înainte de-a hotărî să hoinărești printre ruine, pe timp de noapte. Sau poate – uite o idee nouă pentru tine – mi-ai fi putut spune ce ai de gând.

– M-ai fi oprit.

– Și pe bună dreptate.

– Tu asculți ce spui? îl întrebă ea. Tu ești cel care se strecoară prin morminte și coridoare sepulcrale.

Lisle o trase în Stonegate. Își încordă mâna cu care o ținea de braț, pentru că altfel ar fi scuturat-o.

– Știu ce fac, spuse el și fu nevoie de toată voința pentru a-și păstra calmul în glas. Nu acționez fără să mă gândesc înainte. Nu dau buzna orbește în orice îmi captează imaginația pe moment.

– Nu s-a întâmplat asta! Răstălmăcești totul!

– Și tu nu vezi cum te comporți! zise el. Nu vezi ce faci. La fel faci cu bărbații. Ești plictisită și te folosești de ei ca să te distrezi, fără să conteze cine suferă apoi. Ești plictisită și dai buzna în viața mea, îmi păcălești familia și pe ai tăi și perturbi cine știe și ce alte familii...

– Într-adevăr, îmi pare rău că am făcut-o, spuse ea. Niciodată în viața mea nu mi-a părut atât de rău.

Lisle ar fi trebuit să se oprească atunci. Într-un cotlon mic din mintea lui știa că în primul rând nici nu ar fi trebuit să înceapă cearta asta. Dar acest mic act de conștientizare nu reuși să treacă de furia care pusese stăpânire pe el.

– Și mie îmi pare rău, rosti el. Îmi pare rău că am venit acasă. Îmi pare rău că m-am apropiat la mai puțin de un kilometru de tine. Trebuia să rămân acolo unde eram. Da, aș prefera să orbesc descifrând hieroglife. Prefer să fierb în deșert și să-mi încerc norocul cu furtunile de nisip și scorpionii, șerpii și hoții. Aș face orice altceva, să fiu oriunde altundeva, numai departe de tine și de părinții mei.

– Și eu îmi doresc să nu te fi întors acasă, strigă ea. Îmi doresc să te întorci acolo. Ți-aș plăti bucuroasă drumul înapoi și cazarea, doar ca să rămâi acolo. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine. Du-te în Egipt! Du-te dracului! Numai du-te!

– Aș vrea eu să mă pot duce la dracu, comentă el. Ar fi ca în paradis, după două zile cu tine.

Olivia îl împinse cu putere.

El nu fu pregătit pentru acest atac. Își pierdu echilibrul, căzu în spate lovindu-se de ușa unei prăvălii și o eliberă din strânsoare. Fusese doar pentru o clipă, dar suficient pentru ea. Se desprinse din mâna lui.

– Te urăsc! strigă ea.

Olivia șchiopătă câțiva pași până ajunse în cealaltă parte a străzii, apoi începu să înainteze încet, sprijinindu-se cu mâna de zidurile clădirilor.

El rămase locului un moment, urmărind-o cu privirea, cu inima bubuindu-i în piept.

Nu traversă strada. Nu avea încredere în el însuși.

Începu să meargă încet, el pe partea lui și ea pe a ei. Și încet, în tăcere și cu lumi întregi despărțindu-i, ajunseră amândoi înapoi la han.

Capitolul 9

Luni, 10 octombrie

„Măgar."

„Bestie."

Călătoria de mai mult de 150 de kilometri din York până în Alnwick, Northumberland, semănase mai degrabă cu o pedeapsă. Lisle pornise la drum încă furios pe Olivia și ajunsese la destinație furios pe el însuși.

Pe cuvintele pe care le rostise noaptea trecută.

Ea era prietena lui. O prietenă nebună și periculoasă, într-adevăr, dar nici el nu era perfect.

Temperamentul lui, de exemplu. Se enerva prea repede, știa asta, dar când se mai întâmplase vreodată să se dezlănțuie cu atâta cruzime asupra unei femei?

Iar aceasta era femeia care îi scrisese fără întrerupere, săptămână după săptămână. Aceasta era femeia care înțelesese dintotdeauna ce însemna Egiptul pentru el.

„Măgar. Bestie." Și acesta a fost doar începutul. Până când ajunseră la taverna White Swan din Alnwick, la câteva ore după apusul soarelui, rostise în gând toate epitetele pe care le știa, într-o jumătate de duzină de limbi.

Conștient de faptul că ziua petrecută călare, fără să facă baie sau să ia cina jucase un rol important în evenimentele de noaptea trecută – deși nici una din aceste circumstanțe nu îi scuzau comportamentul –, se îmbăie, se îmbrăcă și luă cina înainte să pornească spre camera Oliviei.

Ciocăni o dată, de două ori. Bailey deschise ușa.

– Trebuie să vorbesc cu domnișoara Carsington, anunță el.

– Nu sunt disponibilă, strigă Olivia. Am ieșit la plimbare. Am ieșit să-mi vând sufletul păcătos lui Lucifer.

Lisle îi făcu semn lui Bailey să se dea deoparte. Servitoarea se uită la stăpâna ei, apoi la el. În cele din urmă se dădu la o parte.

– Chiar așa, Bailey? exclamă Olivia. Nu pot să cred că l-ai lăsat să te intimideze.

– Da, domnișoară, spuse Bailey. Îmi pare rău, domnișoară.

Și cu asta dispăru în camera alăturată, lăsând ușa pe jumătate deschisă.

Lisle merse într-acolo și o închise. Apoi se întoarse spre Olivia. Când aruncase o privire fugară prin încăpere, i se păruse că stă în fața șemineului. Acum descoperi motivul pentru care nu sărise în sus ca să-l dea afară pe ușă, să-l bată cu vătraiul sau să-i înfigă un cuțit de desfăcut scrisorile în gât.

Îmbrăcată într-un halat și, după toate aparențele, cu un alt articol de îmbrăcăminte cu volănașe pe dedesubt, Olivia stătea cu poalele ridicate și cu piciorul într-un lighean mare cu apă. Glezna rănită. Lisle își aminti și rușinea îl învălui ca un val de fierbințeală. Nu avea nici un efect dacă își spunea că se rănise din pricina propriei nechibzuințe.

Se rănise, avea dureri, și el îi spusese lucruri îngrozitoare.

Traversă încăperea și ajunse în fața Oliviei, cu ligheanul de apă între ei.

– Nu trebuie să mă urăști, începu el.

Nu erau cuvintele potrivite. Știa asta dinainte ca ea să-i arunce o privire albastră, plină de furie. Dar nu-i spuse nimic, ci își întoarse privirea spre picior.

Tăcerea asta părea că îl lovește în cap, în inimă.

„Nu mă urî, nu mă urî, nu mă urî."

Se uită la picioarele ei atât de subțiri, albe și vulnerabile. Știa ce să spună. Cuvintele se aflau acolo, undeva în mintea lui.

„Iartă-mă."

Dintr-o singură suflare. Dar o greutate părea că îi apasă pe piept și îl făcea să reacționeze încet, așa să ea fu prima care rupse tăcerea.

– Te detest, spuse Olivia cu o voce joasă și tremurândă. Mi-ai frânt inima. Cu cruzime.

Lisle se holbă la ea.

– Ți-am frânt inima?

– Da.

Într-adevăr, fusese crud și îi spusese cuvinte dure, dar... să-i frângă inima?

– Ei, haide, rosti el. Știi că n-am făcut asta.

Privirea ei albastră și ucigătoare îl fulgeră din nou.

– Să mă compari cu părinții tăi, dintre toți oamenii – părinții tăi! – când știi cât de des m-am luptat cu ei pentru tine, când nu erai aici ca să te aperi singur. Și să spui că ai stat departe tot acest timp din... din cauza mea...

Olivia își mută privirea.

Era adevărat. Era prietena lui, dar era precum un simun: o furtună uriașă care apare ca din neant în deșert, ridică nisipul în aer ca un val imens și îi face pe toți să fugă la adăpost. Furtuna de nisip distrugea corturile, împrăștia obiectele și trântea oamenii și animalele ici-colo de parcă ar fi fost jucării. Era frumoasă și dramatică și rareori ucidea pe cineva, dar lăsa foarte multe pagube în urma sa.

Ea era o furtună de nisip cu formă umană, iar el nu putea nega faptul că din cauza ei se ținuse departe de Anglia atâta vreme. Însă mai degrabă și-ar fi tăiat limba decât să-i spună iarăși acest adevăr.

Se aplecă și o privi în ochi.

– Nu plângi cu adevărat, nu-i așa?

Ea își întoarse și mai mult capul spre foc. Lumina acestuia dansa în părul ei, făcându-i buclele rebele să strălucească în nuanțe de arămiu.

Dacă ar fi fost cu adevărat sora lui, poate ar fi mângâiat-o pe păr. Dacă ar fi fost iubita lui... dar ei nu puteau fi iubiți. Niciodată. Nu putea s-o dezonoreze și nu se putea căsători cu o furtună de nisip, iar lucrurile erau pur și simplu atât de simple și de neclintit.

– De ce ar trebui să-mi irosesc lacrimile pentru o brută lipsită de inimă ca tine? spuse ea. De ce ar trebui să mă las rănită de nedreptatea diabolică a cuvintelor tale?

Nedreptate diabolică.

Teatru. Era bine. Și adevărat în același timp. Greutatea din piept începu i să se ridice nițel. Dacă Olivia încerca tehnica vinovăției, însemna că avea să urmeze și iertarea – deși avea să dureze ceva timp și avea să implice cuvinte foarte urâte pe care, de altfel, el le merita pe deplin.

– Ai dreptate, într-adevăr, îi ținu el isonul. Niciodată n-am vorbit pe ocolite cu tine, și mi-ar părea rău să încep acum. Deși o voi face, dacă asta vrei. Am destul exercițiu în acest sens. Dar trebuie să-ți spun că va fi mai deprimant pentru starea mea de spirit decât clima oribilă din Scoția, părinții mei infernali și castelul lor blestemat la un loc. Dacă vom fi împreună pentru cine știe cât timp, pe meleagurile alea sălbatice, cu nebunele alea două și nu voi putea vorbi tu tine...

– Nu încerca tactica asta cu mine, i-o tăie ea. Nu te preface că îți sunt confidentă, când ai făcut și ai spus totul ca să mă asiguri că nu sunt. Dacă ideea ta de a fi sincer și de a spune ce ai pe suflet înseamnă să abuzezi de mine în maniera aceea detestabilă...

– Detestabil? Excelent. Și destul de aproape de adevăr, în același timp.

– Nu sunt un câine pe care îl poți lovi atunci când ești într-o dispoziție proastă, continuă ea.

– Ai putea să mă lovești și tu înapoi, interveni el. De obicei o faci.

– Aș vrea să pot, replică ea. Dar, după cum vezi, momentan sunt incapabilă.

Lisle se uită la piciorul ei gol în apă. Își aduse aminte de cum se simțise piciorul ei gol lipit de al lui. Cutia Pandorei. Închise capacul cu putere.

– Încă te mai doare rău? întrebă el.

– Nu, răspunse ea. Mi-am sucit doar glezna. Dar lui Bailey i s-a părut că se umflă și m-a pus să-l bag în apă. Trebuie să fac cum spune sau mă va părăsi, și dacă pleacă de lângă mine, știi că îmi va face inima bucăți.

– Nu te va părăsi, o liniști el. Și nici eu, până când nu vom îndeplini această Nobilă Călătorie stupidă. M-ai târât în situația asta și acum trebuie să trăiești cu consecințele. Fie că-ți convine, fie că nu, Olivia. Ai intrat singură în situația asta.

Își spuse că era o replică de final la fel de bună ca oricare alta. Își spuse că era o decizie inteligentă să încheie discuția în acest punct. Îl iertase, mai mult sau mai puțin, și el nu mai voia intre în alte situații dificile.

Dar piciorul ei...

Bailey credea că se umflă.

Nu era un semn bun. Știa destul de multe despre astfel de răni. Învățase de la Daphne Carsington cum să vindece bolile sau rănile de care sufereau deseori servitorii și membrii echipajului.

Poate că Olivia nu-și scrântise doar glezna. Poate că și-o rupsese ori își fracturase unul din oasele acelea mici.

Lisle îngenunche în fața ligheanului. Îndepărtă din minte volanele feminine ale halatului, șuvițele ondulate și luminate de foc, precum și celelalte atribute feminine și își concentră atenția pe piciorul ei drept de parcă ar fi fost un obiect care nu avea nici o legătură cu ea.

– Nu mi se pare umflat, declară el. Dar e greu să fim siguri cât timp e sub apă.

Îi prinse ușor piciorul și îl ridică din lighean.

O auzi cum trase aer în piept.

Ceva tremura, fie mâna lui, fie piciorul ei.

– Te doare? o întrebă.

– Nu, răspunse ea.

– Arată bine, zise el.

Îi întoarse piciorul pe toate părțile cu foarte mare grijă. Un picior subțire, cu proporții elegante, cu degete grațioase, la fel ca picioarele statuilor egiptene. Pielea umedă era atât de netedă sub atingerea lui.

– Cred că te-ai uitat destul la el, spuse ea într-un final pe un ton sufocat. Mi se face frig.

Da. Destul de mult. Prea mult.

– Oricum, e timpul să-l scoți din apă, zise el brusc. Auzi inflexiunea din propria voce. Spera că ea nu observase nimic. Ți se zbârcește pielea. Se întinse spre prosopul împăturit, așezat în apropierea ligheanului, îl așeză pe coapsa lui și puse piciorul deasupra. I-l masă ușor cu prosopul, trecând de la gleznă spre degete. Și înapoi. Și în sus pe gambă, spre genunchi. Și înapoi în jos.

Olivia rămase perfect nemișcată.

El îi puse piciorul rănit jos pe alt prosop și se ocupă de celălalt picior în același mod.

Avea grijă să țină prosopul între degetele lui și pielea ei. Chiar și așa, simțea fiecare contur grațios al piciorului ei: oasele fine, arcuirea gleznei, linia delicată a degetelor de la picioare.

– Dacă îngenunchezi la picioarele mele, spuse ea neliniștită, înseamnă că îmi ceri scuze.

– Da, poate, admise el.

Acum se ocupa exact de piciorul cu care îl atinsese noaptea trecută.

Lisle îl ridică de parcă ar fi vrut să îl pună pe prosop, așa cum făcuse și cu celălalt. Ezită. Fu doar pentru o clipă, dar păru că durează o viață întreagă. Un val de dorință goni prin străfundurile ființei lui, făcând totul insuportabil.

Se aplecă și îi sărută partea de deasupra a tălpii.

O auzi cum trase brusc aer în piept. Și el de abia mai putea să respire din cauza bătăilor nebunești cu care i se zbătea inima în piept.

Puse cu grijă piciorul jos și se ridică grăbit.

Era greșit. Greșit. Atât de greșit. Nu era drept față de el, față de ea, față de toată lumea. Dar o făcuse și se oprise, iar acum halatul ascundea efectul pe care îl avea Olivia asupra lui – efect pe care îl provocase singur.

– Sau poate că mă răzbun, încheie el.

Ieși cu pași mari din încăpere, cu un mers calm și egal, în timp ce simunul făcea ravagii în sufletul lui.

De îndată ce ușa se închise în spatele lui Lisle, se căscă larg ușa camerei învecinate, iar Bailey își făcu apariția.

– Domnișoară, îmi pare rău, spuse ea, dar nu credeam că trebuie să...

Olivia ridică mâna.

– Nu contează, spuse ea cu o voce pe care abia și-o recunoscu. Parcă avea sufletul la gură. Deoarece inima încă îi bătea atât de dureros de puternic, de repede. El..., începu ea, dar glasul i se stinse.

Ce naiba era în mintea lui? Doar căzuseră de acord, nu-i așa, că episodul de la Stamford fusese o greșeală teribilă. Că depășiseră o limită... iar el era bărbat, și odată ce unui bărbat îi intră astfel de idei în cap... o, ce nebunie! Bărbați aveau *întotdeauna* idei de genul acela. Dar el trebuia să păstreze distanța.

Nu trebuia să o seducă, ca un idiot mare ce era!

Indiferent dacă gestul lui fusese menit ca o scuză ori ca o răzbunare, Lisle își asumă un risc mortal – cu viitorul ei! Cu al lui!

– *Bărbații,* comentă ea.

– Da, domnișoară, spuse Bailey.

– A fost vina mea, presupun.

– Nu știu, domnișoară.

– Am fost furioasă, știi.

– Da, domnișoară.

– Lucrurile pe care le-a spus... Încă suferea când și le amintea.

– Da, domnișoară.

– Ar fi trebuit să-mi acopăr picioarele când a intrat sau cel puțin să-mi trag în jos poalele halatului.

– Da, domnișoară, aș fi putut face eu asta, dar v-am abandonat.

– Nu e vina ta, Bailey. Sunt o DeLucey. Nu contează că îndeplinesc și alte roluri. Faptul că sunt o DeLucey are întotdeauna întâietate. El mi-a rănit sentimentele, iar eu a trebuit să mă răzbun fiind provocatoare. Puteam fi mai nebună de atât? Nu l-am cântărit din cap până-n picioare la petrecerea străbunicii? Nu era destul de clar semnul invizibil de deasupra capului său? Pericol. Nu te juca cu acest foc. Orice DeLucey l-ar fi văzut. Problema este că orice DeLucey ar fi făcut oricum ca mine.

– Da, domnișoară.

– Este atât de greu să rezist în fața unui risc...

– Da, domnișoară.

– Dar el e *prea* riscant.

Mâinile lui erau mult prea iscusite și atingerea lor insuportabil de intimă. Gesturile lui atât de răbdătoare și meticuloase. Dacă își punea în cap să seducă o femeie, exact așa ar face-o. Cu răbdare. Meticulos. Felul în care o sărutase noaptea: cu o atenție absolută. Fără să își piardă concentrarea.

Dacă orice alt bărbat ar fi atins-o sau ar fi sărutat-o în felul acela, simțul ei moral s-ar fi dezintegrat și ea ar fi lăsat lucrurile să evolueze, fericită.

– Ești blestemat dacă o faci, blestemat și dacă nu o faci, izbucni ea. Dacă cineva este căsătorit, poate avea aventuri. Dar căsnicia este un joc cu final foarte prost pentru o femeie. Dacă joci cartea greșită și te măriți cu bărbatul nepotrivit, îți petreci restul vieții în toate tipurile de iad posibile, unele mai rele decât altele, dar toate – sau aproape toate – tot iaduri.

– E adevărat, domnișoară, admise Bailey, care nu avea o părere prea bună despre bărbați. Să vezi cum se comportau bărbații în jurul Oliviei putea distruge iluziile oricărei tinere femei. Totuși, Excelența Sa, mama dumitale...

– Te rog, nu mi-o da pe mama drept exemplu, o opri Olivia. Ea și-a găsit dragostea vieții ei. De două ori. Nu este deloc același lucru. Ea e *bună*.

Marți, 11 octombrie

Olivia încercase să se trezească înainte de răsăritul soarelui, așa cum făcuse în ultimele două zile.

Astăzi însă, perspectiva de-a le trage pe acele doamne obraznice din paturile lor, pe întuneric – din nou – și de a-l antrena pe Lisle într-o urmărire veselă nu mai părea la fel de amuzantă.

Soarele era deja sus pe cer și își arunca razele prin fereastră când Olivia fu, în sfârșit, pregătită să înceapă ziua.

Bailey îi aduse tava cu micul dejun. Pe ea se afla o scrisoare.

Pe exterior citi „Domnișoarei Carsington". Scrisul frumos și înclinat îi era foarte cunoscut.

Olivia rupse sigiliul, desfăcu hârtia și citi:

Alnwick

Marți, ora 11

Dragă Olivia,

Când vei citi această scrisoare, eu voi fi deja plecat, pentru că sunt hotărât să ajung la Gorewood cât mai am suficientă lumină ca să recunosc proprietatea. Mi-am dat seama prea târziu – și având în vedere că sunt bărbat, nu te vei mira de ce a fost așa târziu – că nu am nici o idee ce mobilier vom găsi în monstruozitatea aia de castel. Foarte puțin, bănuiesc. Se pare că trebuie să apelez ~~la sufletul tău bun~~ și să te rog să faci niște cumpărături în Edinburgh pentru mine. Nichols a făcut o listă estimativă, pe care o anexez.

Va face un inventar după ce sosim și ți-l voi trimite în Edinburgh.

Fiind obișnuit cu paturile de campanie sau cu păturile întinse pe podelele mormintelor, eu cu siguranță nu voi face mofturi privind culorile sau stilul. Procedează cum crezi de cuviință – și dacă

te gândești că am mai avea nevoie de ceva, te rog nu ezita să adaugi pe lista de cumpărături. În orice caz, nu am nici o îndoială că ai gusturi mult superioare mie în astfel de chestiuni.

Am trimis o scrisoare lui Mains, agentul tatălui meu din Edinburgh, prin care l-am informat de sarcina pe care ți-am încredințat-o. Toate facturile trebuie trimise la el. Știu că și el, ca orice alt bărbat rațional, va fi fericit să te ajute în orice fel dorești. Îi vei găsi numele și adresa pe lista lui Nichols.

Aștept cu nerăbdare să te văd într-o săptămână sau două, la Castelul Groazei.

Al tău,

L.

– O, zău așa, Lisle! exclamă Olivia. Ultima parte este atât de copilărească. Cu toate astea... Olivia căzu pe gânduri. Da, nu ești complet imbecil. Fără îndoială ți-ai dat seama că ai avut un comportament greșit. Ochii care nu se văd se uită.

– Domnișoară?

Olivia flutură scrisoarea spre servitoare.

– O amânare, Bailey, spuse ea. El a plecat, iar noi vom merge la cumpărături.

Edinburgh

12 octombrie

Dragă Lisle,

În loc să le Supun pe Doamne la o altă ***Zi Lungă*** *de călătorie cu Trăsura, am decis să mergem mai departe spre Edinburgh făcând multe popasuri. Am sosit astăzi, după-amiaza târziu – și o, ce Priveliște am avut, exact așa cum a descris-o Scott*[1]*:*

Mărețul întuneric îmbrăca înaltul,
Deasupra marelui castel,
Și toată panta abruptă,
Cu crestele-i spre cer,
Adăpostea casele mici, înghesuite sau înalte,
Din dragul meu oraș natal.

[1] Versuri din *Marmion, poveste despre bătălia de la Flodden,* scrisă de Sir Walter Scott în 1808 (n.tr.)

Dacă îți mai amintești, l-am vizitat în Copilărie, dar Amintirile mele sunt neclare și credeam că ***l-am visat****: Castelul din vârful Great Rock, ridicându-se prin Fum și Ceață, cu Acoperișurile sale înalte și Turlele înțepând atmosfera sumbră, Vechiul Oraș cu Clădirile sale* ***înalte,*** *cocoțate pe creasta muntelui. Dar acolo era,* ***Cel Mai Uimitor Oraş Din Lume*** *– și da, aș sfida chiar și Sfinxul să concureze cu el la Atmosferă.*

Dar știu că Logoreea mea ***te plictiseşte.*** *Prin urmare, trec direct la Afaceri.*

Vechiul Oraș Pitoresc este împânzit de Prăvălii de toate Felurile.

Mai sunt încă multe de găsit în Noul Oraș ***mult mai puțin romantic*** *din Edinburgh, aflat pe o câmpie, înspre nord-vest. (Aici a trăit vărul tău, apropo, într-o Casă Elegantă burdușită într-un mod* ***uluitor,*** *cu Scrieri și Cărți vechi.) Nu am nici o îndoială că vom putea achiziționa cele mai necesare obiecte în câteva zile de cumpărături.*

Voi trimite înaintea noastră toate bagajele și servitorii, mai puțin pe cei de care ***nu ne putem lipsi.***

Edwards, care urmează să îndeplinească rolul de majordom al nostru, va dori să facă tot ce poate pentru ca vechiul castel să devină locuibil înaintea Sosirii noastre. Între timp, voi merge la Biroul de Înregistrare a Servitorilor[1] *și voi face cunoscute nevoile noastre. Având în vedere TEAMA pe care o au localnicii față de ACEST LOC, va trebui să ne bazăm pe Micul Nostru Grup de Servitori, cel puțin pentru un Timp. Sunt* ***pe deplin încrezătoare*** *totuși că vom Descurca rapid Ițele acestei povești cu FANTOMA și că vom aduna un personal complet de scoțieni – pentru că, după cum știi, slujitorii noștri din Londra sunt* ***luați cu împrumut*** *și* ***trebuie returnați*** *în curând, de preferință înainte ca Mama să afle că i-am Furat.*

A ta,

Olivia Carsington

Miercuri, Roy și Jock Rankin se întoarseră din Edinburgh cu buzunarele zdrăngănind de banii adunați de pe urma vânzării

[1] Instituție care s-a dezvoltat foarte mult în perioada victoriană, asemănătoare cu forțele de muncă de astăzi, rezervată doar celor care voiau să se angajeze ca servitori (n.tr.)

obiectelor care nu le aparțineau. Taverna din Gorewood fremăta de noutăți: fiul marchizei de Atherton, contele de Lisle, se mută în castelul Gorewood cu o suită întreagă de servitori aduși din Londra. Deja sosise o trăsură plină de cutii, cufere și câțiva servitori și aveau să sosească mai multe în câteva zile.

Roy și Jock se uită unul la celălalt.

– Nu prea cred, comentă Roy. Probabil sunt niște londonezi care au venit să se holbeze la vechiul castel, așa cum fac uneori. Și toți cei de aici își fac idei prostești. Își închipuie mereu că se mută cineva la castel. Nimeni nu s-a mai mutat aici de când a plecat bătrânul – cât să fie? – acum zece ani?

Dar oamenii din jurul lor erau entuziasmați, mult mai mult decât fuseseră vreodată când mai apăreau vizitatori din Anglia care voiau să exploreze castelul.

După un timp, frații părăsiră taverna și ieșiră în ploaie pentru a vedea cu ochii lor.

Descoperiră că, cel puțin de data asta, vecinii lor avuseseră dreptate. Văzură de pe drum, prin ploaia mocănească, luminile aprinse la cel puțin trei ferestre. Când se strecurară mai aproape, văzură trăsura și caii priponiți în grajd.

– Nu ne pică bine, spuse Roy.

– Va trebui să oprim tărășenia asta, replică Jock.

Joi, 13 octombrie

Majordomul Edwards nu era atât de beat pe cât ar fi vrut să fie. Plouase fără oprire de când ajunsese la castelul Gorewood. O grămadă urâtă de pietre, un loc rece și umed, duhnind a stătut. Aduseseră cu ei așternuturi, dar nu existau paturi. Deloc grav pentru stăpân, care era obișnuit să doarmă pe podele din piatră sau pe pământ, dar Edwards nu era obișnuit cu așa ceva.

Munciseră de la răsăritul soarelui și mult după apus ca să transforme uriașul castel într-un loc cât de cât primitor pentru doamne. Sătenii nu erau cooperanți. Refuzau cu încăpățânare să înțeleagă cuvinte simple din engleză și chiar stăpânul, cu toate cunoștințele lui despre limbile păgâne, nu putea să priceapă o iotă din balivernele care le ieșeau pe gură.

Servitorii din Londra erau tratați ca o armată invadatoare. Ai putea crede că vânzătorii și-ar dori clienți, dar dacă le cereai una-alta,

nu te pricopseai decât cu priviri lipsite de expresie. Și când, în cele din urmă, se sinchiseau să te recunoască drept client, nu îți nimereau comanda.

Cel puțin o nimeriseră la taverna Crooked Crook – după ce îl făcuseră să repete de o duzină de ori, pentru ca în cele din urmă să o scrie. Se oprise acolo ca să-și încălzească oasele înainte să se întoarcă prin ploaie, înapoi la castelul acela blestemat.

Drumul era pustiu, nu se zărea nici un felinar aprins. Pe o parte distinse contururile neregulate ale bisericii care luase foc secolul trecut. Putea vedea curtea bisericii, cu pietrele de mormânt odihnindu-se în unghiuri dezordonate, de parcă ploaia, întunericul și frigul le-ar fi afundat în pământ.

Se uita tremurând într-acolo, când auzi foșnetul. Apoi în fața lui se ivi brusc o siluetă albă, cu ochi strălucitori.

Țipă, se întoarse și o luă la fugă.

Și fugi, fugi, fugi.

Castelul Gorewood

Vineri, 14 octombrie

Dragă Olivia,

Ar fi bine să găsești alt majordom. Edwards a dispărut.
Al tău,

L.

Capitolul 10

Gorewood
Luni, 17 octombrie

Olivia stătea în drum, privind în sus la monolitul care se zărea în vârful dealului.

Lisle plecase din sat și ajunse la timp să vadă trăsura Oliviei oprindu-se lângă cimitir și biserica în ruine. O urmări coborând și oprindu-se pe o parte a drumului. Acolo, cu mâinile strânse

în dreptul pieptului, rămase să privească lung, în mod evident fermecată, spre castelul Gorewood.

O paradă întreagă de mijloace de transport – în principal căruțe și cărucioare pline vârf cu cine-știe-ce – trecuseră înaintea ei. Urmară altele. Toți sătenii se opriră din ceea ce făceau și ieșiră să caște gura.

Și el căsca gura. Nu văzuse un șir atât de lung de vehicule de la încoronarea regelui George al IV-lea, în urmă cu un deceniu.

Nu era deloc atentă la caii, căruțele și cărucioarele care treceau pe lângă ea. Era oarbă la tot, mai puțin la orice ar fi văzut în mormanul acela rectangular, uriaș și mohorât de pietre.

Lisle știa că vedea mai mult decât el. El nu o vedea decât pe Olivia, într-o ipostază atât de caracteristică ei. Rămase locului o clipă, pur și simplu privind cât de nemișcată stătea, într-atât încât o persoană cu multă imaginație ar fi crezut că se afla sub efectul unei vrăji.

Cum era vorba de Olivia, fără îndoială că era vrăjită. Nu trebuia să ai imaginație ca să știi asta. Trebuia doar să o cunoști.

„Oare ce ar zice Olivia despre piramide?“ se întrebă el.

Ce întrebare prostească! Ar fi încântată. Nu ar deranja-o lipsurile.

Crescuse pe străzile din Dublin și Londra. Ar fi fericită și entuziasmată... până când n-ar mai fi fost o noutate și s-ar fi plictisit.

Viața lui nu era întotdeauna pe cât de interesantă și-o imagina ea. Munca în sine era repetitivă și plictisitoare. Găsirea unui mormânt putea presupune zile, săptămâni, luni sau ani de căutare. Zi după zi petrecute în căldură, supraveghind cum muncitorii cern cu grijă nisipul... munca înceată și meticuloasă de a copia imaginile de pe pereții mormântului și al templelor, de a schița monumentele, pentru că ar putea dispărea cu ușurință.

Pereți întregi, cu tot cu tavane, fuseseră tăiați și luați ca să decoreze muzee sau colecții private. Unele temple fuseseră demontate, iar pietrele lor folosite în fabrici.

Lui îi lipsea munca aceea repetitivă și plictisitoare. Îi era dor să găsească, să măsoare, să sorteze, să impună ordinea.

Ea îi înțelegea pasiunea pentru Egipt, dar nu ar fi înțeles niciodată pasiunea pentru o muncă ce necesita atât de mult timp. În realitate, viața pe care o ducea Lisle acolo ar fi plictisit-o de moarte, și el știa ce se întâmpla în situația asta.

Nu se îndoia că Olivia urma să vadă piramidele într-o zi. Avea să le viziteze așa cum o făceau și alții, aristocrații care navigau până

în Egipt pe iahturile lor, apoi o luau în sus pe Nil și se întorceau acasă peste câteva luni, cu ambarcațiunile ticsite cu antichități.

Olivia se întoarse în clipa aceea, în timp ce mintea lui era încă departe, pe alt continent. Îl luase pe nepregătite și simți că îi fuge lumea de sub picioare. Nu mai rămăsese nimic în afară de chipul ei frumos, ochii imposibil de albaștri și pielea sidefie, cu obrajii îmbujorându-i-se ca un răsărit de soare.

Și simți iarăși junghiuri în inimă, ca niște mici pumnale.

– A, iată-l și pe stăpânul castelului, spuse ea cu un puternic accent scoțian pe care probabil și-l însușise în Edinburgh.

Sunetul îl zdruncină din visare. Spera că nu învățase și să cânte la cimpoi.

Porni înspre ea.

– Spune-le asta localnicilor, strigă el. Ei par să creadă că sunt un colector de taxe ori vreun călău.

Ea scoase un râset încet, catifelat. Lisle se simțea atras de ea, complet captivat, ca o muscă nătângă care se aventurează pe marginea unei pânze de păianjen.

„Fapte reale. Concentrează-te asupra faptelor reale." Îi studie hainele de parcă ar fi fost niște artefacte străvechi.

Peste claia de bucle roșcate purta o pălărie aiurită, în stilul obișnuit al modistelor: o creație cu borul de dimensiunea unei prore, cu pene și panglici care țâșneau din vârful capului. Purta o rochie aiurită, în stilul obișnuit al croitorilor – mâneci de dimensiunea unor butoaie de vin și fuste umflate care îi făceau talia să pară suficient de îngustă cât s-o poată înconjura un braț de bărbat.

Să pară nu era un fapt real. *Să pară* era o fantezie. Lepădă acel gând de parcă ar fi fost o bucată nefolositoare de gunoi.

Își scoase pălăria și apoi făcu o plecăciune, pentru a face un gest rațional.

– Bine ai venit la Castelul Groazei, rosti el ceremonios. Sper că e îndeajuns de groaznic și mohorât pentru tine.

– Este minunat, spuse ea. Dincolo de orice așteptare aș fi avut.

Olivia era de-a dreptul încântată. Entuziasmul i se citea, fără nici o urmă de îndoială, în obrajii îmbujorați de emoție și în lumina din ochii ei.

Dacă ar fi fost copii, ar fi alergat spre el, și-ar fi aruncat brațele în jurul gâtului său și ar fi strigat: „Mă bucur atât de mult că am venit!"

Pentru o clipă îi păru rău, simți că a pierdut ceva – dar nimeni nu rămânea copil pentru totdeauna și nici nu trebuia.

Își puse pălăria înapoi pe cap și își îndreptă atenția spre castelul Gorewood și realitatea acestuia.

– Construit pe un deal și înconjurat de un zid de apărare, spuse el. În formă de U. Clădirea principală are un subsol și trei etaje. De pe fațada vestică se desprind două aripi cu trei etaje deasupra subsolului. Înălțimea este de aproape 50 de metri de la nivelul solului până în vârful parapetului. Pereții au, în medie, o grosime de 4,5 metri. Recunosc, este departe de-a avea o structură obișnuită și este cu siguranță extraordinar că a rezistat atât timp într-o stare relativ intactă.

– Mulțumesc pentru lecția de arhitectură. Scutură ușor din cap și buclele îi săriră în jurul feței. Nu te schimbi niciodată, nu-i așa? Eu m-am referit la *atmosferă*. Atât de sumbră și de amenințătoare. Și lumina, în acest moment al zilei – soarele care coboară spre apus străpungând norii pentru a întinde umbre lungi peste peisajul sumbru, ca și cum castelul Gorewood și-ar întinde aerul sumbru peste toată valea din jur. În timp ce vorbea, un stol de ciori, probabil tulburate de ceva, își luă zborul din turnul de nord, croncănind. Iată și fantomele tale întunecate! adăugă ea.

– Atmosfera este departamentul tău, rosti el. Am avut parte de atâta atmosferă, că mi-a ajuns. N-a făcut altceva decât să plouă.

Prea multe zile scurte, întunecate și ploioase, urmate de nopți lungi, întunecate și ploioase. Și în tot acest timp, se întrebase ce anume făcuse în viața lui de meritase să fie trimis în exil aici. Dorind să aibă pe cineva cu care să vorbească și spunându-și că nu se referea la *ea*, ci la o persoană rezonabilă. Dar ea era aici, strălucind ca o dimineață egipteană, făcându-l să sufere și să zâmbească în același timp.

– Atunci declar că atmosfera a fost potrivită! se pronunță ea. Cadrul perfect pentru o poveste oribilă ca *Frankenstein* sau *Călugărul.*

– Dacă asta e ideea ta de perfecțiune, atunci vei fi în extaz când vei vedea interiorul, zise el. Este umezeală, frig și întuneric. Unele ferestre sunt sparte și mortarul e crăpat pe alocuri. Prin urmare, avem parte de șuierături și vuiete când bate vântul.

Atunci Olivia se apropie de el și îl privi de sub borul uriaș al bonetei.

– Nu mai am răbdare, spuse ea. Arată-mi acum – cât încă mai avem la dispoziție lumina zilei.

*

Da, Olivia fusese fascinată, dar asta nu o împiedicase să observe că arcada de la intrare, prin care trecuse șirul ei de căruțe, cărucioare și trăsuri, era dărăpănată. Se așteptase să-l vadă pe Lisle apărând de acolo. Și-l imaginase stând în picioare lângă casa portarului rotundă, pitorească, dar la fel de dărăpănată, urmărind cum trec vehiculele și căutând-o din priviri. Apoi ar fi observat-o și ar fi ieșit afară și... ei bine, nu și-ar fi deschis brațele ca să fugă spre el. Dar se așteptase să apară de acolo, să o întâmpine, așa cum ar face stăpânul unui conac.

În schimb, el apăruse din neant, exact în dreptul soarelui care apunea, astfel că lumina acestuia îi înconjurase părul atunci când își scosese pălăria și făcu plecăciunea.

Soarele îi lumina părul în șuvițe strălucitoare, iar paiele căruțelor și praful pluteau ca niște fulgi aurii în jurul lui.

Era foarte enervant din partea lui că apăruse brusc, parcă strălucind într-o armură ca un erou într-o poveste medievală. Pentru o clipă și-l imaginase că o ridică pe armăsarul lui alb și fuge cu ea în lume...

Încotro? În Egipt. Unde altundeva? Unde ar arunca-o în nisip și ar uita de existența ei îndată ce i-ar atrage privirea o mumie putrezită și urât mirositoare.

Dar asta era firea lui, la fel cum și ea avea un temperament aparte.

El era prietenul ei.

Iar prietenul ei, după cum descoperise la o privire mai atentă, avea cearcăne sub ochi. Ochiul vânăt de-abia dacă mai era vizibil de sub umbra pălăriei, dar cearcănele îi subliniau oboseala întipărită pe chip.

În plus, era nefericit. Părea curajos, dar ea sesizase tristețea din glasul lui și o vedea în felul hotărât, dar fără chef, în care se mișca.

Cu toate astea, Olivia nu spuse nimic, ci doar ascultase explicațiile lui meticuloase în timp ce trecură pe sub arcada de la intrare și pătrunseră în curtea năpădită de buruieni.

Văzu că zidurile fortificate începuseră să se năruie, dar grajdurile de la capătul îndepărtat al curții erau doar puțin dărăpănate. Per ansamblu, nu era o situație atât de prăpăstioasă pe cât o descriseseră cei din familia Atherton. Nu era deloc surprinzător. Atât ea, cât și Lisle înțeleseseră că problema castelului era doar mijlocul prin care doreau să-și atingă scopul.

Se apropiară de un șir de scări care urcau – probabil vreo zece metri – la o ușă din castel.

–Așa ajungem la primul etaj, anunță el. De obicei se trecea pe un pod rabatabil și pe sub o hersă[1], dar s-au năruit cu mult timp în urmă. Secolul trecut, când s-au făcut reparații majore, mai mult ca sigur strămoșul meu a hotărât că scările sunt mai practice. O decizie înțeleaptă, cred. Un pod rabatabil și o hersă nu mai au nici o utilitate în ziua de astăzi și sunt al naibii de greu de întreținut.

Olivia putea să-și imagineze podul și hersa. Putea să-și imagineze castelul așa cum fusese cu mult timp în urmă, când zidurile dimprejurul lui erau rezistente, iar bărbații stăteau de pază la turnuri, porți și parapete.

Înainte să pornească pe scări, el îi atinse încheietura mâinii ca să o oprească. Dacă ar fi fost personajul romantic pe care și-l imaginase ea, Lisle ar fi tras-o în brațele lui și i-ar fi spus cât de mult i-a dus dorul.

Ea, spre propria supărare, îi simțise lipsa. Își dorea să fi explorat împreună Edinburghul. Chiar și el ar fi fost dezarmat de frumusețea orașului. Chiar și el ar fi apreciat cât de diferit era de Londra, o cu totul altă lume.

Dar mâna lui înmănușată de-abia dacă o atinse pe a ei înainte să și-o retragă ca să-i arate intrarea ascunsă de buruieni de la nivelul solului.

–Acolo, spuse el. Avem un subsol format din trei camere în clădirea principală. Tavane cu arcade. O cameră bună în aripa de sud. Am stabilit ca voi, femeile, să locuiți în turnul sudic. E un pic mai cald și mai multă lumină acolo. Harpiile se vor afla la nivelul inferior, pentru că le-ar ucide urcatul scărilor.

Ea se uită în sus, sus, tot mai sus, spre vârful castelului. Scările interioare aveau să fie înguste și abrupte. Și întunecate. În vremurile străvechi, toți dușmanii care reușeau să intre în interior puteau fi prinși cu ușurință și uciși înainte de a ajunge mai departe.

–Un pod rabatabil și o hersă ar fi fost mai romantice, comentă ea și porni în sus pe scările lipsite de romantism.

–O temniță ar fi suficientă ca să te împace? întrebă el. Pentru că avem una plină de umezeală în aripa de nord a subsolului.

–Desigur, contează, răspunse ea.

–Nu este funcțională în momentul ăsta, continuă el. În afară de încăperea cu fântâna, cele de la subsol sunt într-o stare deplorabilă.

---

[1] Grătar metalic de la intrarea în cetățile medievale, care se cobora sau ridica și servea ca barieră auxiliară a porții (n.tr.)

Una dintre scările care duceau la primul etaj a fost vandalizată. Totuși, aceasta și zidul fortificat par să fie cele mai grav afectate.

Olivia ajunse în vârful scărilor. Ușa se deschise și trecu de servitorul care o ținea deschisă, intrând într-un coridor îngust. Apoi rămase pur și simplu nemișcată, holbându-se ca o prostovană.

– Și eu am avut aceeași reacție, se auzi vocea lui Lisle din spatele ei. După cum au descris părinții mei locul ăsta, ai fi zis că ne creșteau copaci din vatră și că păsările și-au făcut cuiburi în galeria menestrelilor.

Ea știuse că părinții lui exageraseră. Așa făceau întotdeauna. Cu toate astea, nimic nu o pregătise pentru această priveliște.

În fața ochilor ei se întindea o sală uriașă de bal și da, fusese în foarte multe.

Dar acelea erau bogat mobilate, oferind tot confortul modern. Nu-și arătau originea la fel de clar ca aceasta.

Deasupra ei se ridica o boltă enormă. La stânga, la capătul coridorului lung, focul ardea într-o vatră imensă cu hotă conică din piatră.

De fiecare parte cineva așezase lumânări.

Camera era splendidă. Deși aproape complet nemobilată, arăta în mare parte așa cum fusese cu secole în urmă, când o vizitase Maria, regina Scoției.

Asta, își zise Olivia în gând, trebuie să fie într-o oarecare măsură ceea ce simțea Lisle atunci când descoperea un templu antic: senzația că pășește în altă lume, o lume străveche.

Era vag conștientă de servitorii care ieșeau pe coridor, aliniindu-se și așteptând, iar ea știa că trebuie să le dea ordine, dar pentru moment nu putea face altceva decât să privească în jur.

– Șaptesprezece metri lungime și opt metri lățime, se auzi vocea lui Lisle lângă ea. Nouă metri de la podea până la vârful bolții. Galeria menestrelilor pare să fi fost înlocuită secolul trecut. Sub ea se afla un coridor cu ferestre. Nu sunt sigur că și acela trebuie înlocuit.

Olivia se întoarse spre el.

– Este splendid.

– Mă bucur că simți așa, spuse el. Sper că le vei transmite atitudinea asta și servitorilor. Se pare că ei au dubii.

– Voi face întocmai! rosti ea cu hotărâre.

Știa exact ce să facă. Pentru asta venise. Să transforme o ruină în ceva uimitor și să readucă satul la viață. Să facă ceva *util*.

Își îndreptă atenția spre șirul de servitori, iar aceștia nu păreau deloc bucuroși. În mod ciudat, cei care se aflau aici de câteva zile

nu păreau să fie mai deprimați decât cei care veniseră cu ea. Presupuse că Lisle făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a menține moralul ridicat. Dar toți erau servitori din Londra, la urma urmei. Probabil simțeau că s-au întors în Evul Mediu.

Nu își îndreptă umerii vizibil, ci doar în sinea ei. Partea asta o putea face cu ușurință. Cu cât mai repede termina, cu atât mai repede avea să ia sfârșit treaba lor aici.

Apoi el se putea întoarce la dragostea lui adevărată, și ea...

Of, pentru numele lui Dumnezeu, avea doar douăzeci și doi de ani. Încă mai avea timp să-și găsească și ea dragostea adevărată.

Șansele nu erau mari, dar mai câștigase și altă dată când sorții îi erau potrivnici.

Iată, de exemplu, cât de departe ajunsese din ziua în care îl întâlnise. Și acum avea un castel – nu pentru totdeauna, însă ea nu era genul de fată care să vrea ceva pentru totdeauna.

O oră mai târziu

Lisle știa că Olivia era un cameleon. Putea imita nu numai accentul și dialectul, ci și postura și manierele. O văzuse integrându-se în rândul vagabonzilor de pe stradă, a cămătarilor și a hoților de buzunare. De ce nu și-ar asuma cu aceeași ușurință și rolul de stăpână a castelului?

Cu toate astea, fu surprins când, la scurt timp după ce intrară, Olivia își scoase pălăria aceea absurdă și se transformă în bunica ei, Lady Hargate. Olivia cea romantică și rămasă fără grai din pricina frumuseții sălbatice a castelului, pe care o văzuse pe drum, deveni o ființă rece și controlată în timp ce dădea ordine servitorilor.

Prima prioritate era să facă din sala cea mare o zonă confortabilă, deoarece aici aveau să-și petreacă cea mai mare parte a timpului. Nichols pusese primul grup de servitori să curețe încăperea. După ce le inspectă munca, Olivia începu să ordone plasarea mobilierului și a altor obiecte casnice.

Când Lisle își dădu seama că o studiază ca pe bandajele unei mumii, își adună gândurile și părăsi sala.

Se duse în camera lui și își recită o prelegere lungă și logică despre femeile fermecătoare care se transformau în furtuni de nisip. Apoi își adună planurile și desenele și se întoarse la ea.

I le întinse și îi vorbi pe un ton foarte relaxat și logic:

– Mi-am zis că îți va fi mai ușor să înțelegi planul castelului dacă ai avea astea.

Olivia scoase foile de hârtie și le întinse pe masa mare pe care servitorii o aduseseră în mijlocul încăperii. Le studie pentru o vreme, iar lumina focului și a lumânărilor dansa în aranjamentul straniu în care servitoarea ei îi strânse buclele în vârful capului.

– O, Lisle, asta e minunat! exclamă ea.

Ce ar simți dacă și-ar înfășura una din acele bucle în jurul degetului?

– Am câteva cărți și documente ale vărului tău, Frederick Dalmay, zise ea. Conțin desene și planuri, dar nimic atât de detaliat precum acestea.

– Asta fac de obicei atunci când întâlnesc o structură necunoscută, explică el. Aveam nevoie să fac ceva productiv. Ploaia torențială mi-a limitat activitățile încă din prima zi.

– A plouat și în Edinburgh, câte puțin în fiecare zi, spuse Olivia fără să-și ridice privirea.

Încă mai studia desenele, planurile și notițele.

– Aici a plouat mai serios, zise el. Ploile reci au început de la Coldstream, prima noastră oprire după ce eu și Nichols am părăsit Alnwick. Presupun că asta e ideea Scoției de-a ne juca o festă. A plouat tot drumul până aici. Și nu s-a oprit până noaptea trecută. N-am făcut altceva decât să supraveghez casa.

Asta trebuia să-i țină la distanță și gândurile care îl tulburau. Însă partea asta nu funcționase atât de bine.

– Asta faci și în Egipt? întrebă ea.

– Da, după ce îndepărtăm nisipul.

– Desenele tale sunt frumoase, conchise ea, ridicându-și în sfârșit privirea.

El se uită la desenele întinse pe masă, apoi la chipul ei.

Avea o culoare frumoasă în obraji. Părea să vină din interior, dar poate că lumina lumânărilor o amplifica. Chiar și în timpul zilei nu intra prea multă lumină prin ferestrele înguste și pereții înalți de aproape cinci metri.

– Nu glumesc și nu vreau să-ți gâdil orgoliul, spuse ea. Ești foarte talentat la desen.

Făcură schimb de priviri zâmbitoare și asta spunea totul, zise el în sinea lui.

Se gândeau la același lucru: în prima zi în care o întâlnise, Olivia îi spusese că desenele lui erau îngrozitoare.

– Mi-a luat doar un deceniu să progresez de la „execrabil“ la „excelent“, comentă el.

Ea se întoarse la desen. Lisle privi cum degetul ei subțire urmărește conturul dormitorului mare de la primul etaj.

– Asta simplifică totul, rosti ea.

Oare? Sau, cumva, totul devenea imposibil de complicat: degetul ei subțire și grațios, mâna ei fină și felul în care pielea ei strălucea în lumina semiobscură a acestei săli străvechi și zâmbetul provocat de o amintire comună.

Făcu un pas mai departe de ea, înainte să fie tentat s-o atingă.

– Este mai ușor să stabilim prioritățile când vine vorba de reparații, explică el. Când și dacă vom avea vreodată muncitori, o să știu exact unde trebuie să înceapă și ce trebuie să facă.

– De aceea ai fost astăzi în sat, zise ea.

– Dar n-a servit la nimic, spuse el.

– Nu-mi vine să cred că n-ai avut noroc cu sătenii, interveni ea. Tu te descurci cu o mulțime de muncitori în Egipt.

– Acolo este altfel, rosti el. Știu destul de multe dialecte pentru a comunica și le știu obiceiurile. Cultura din Scoția este cu totul diferită. Dar bănuiesc că locuitorii din Gorewood se prefac proști înadins, pentru că nu vor să mă înțeleagă. Și pun rămășag că vorbesc cu accent puternic înadins, pentru că *nu vor* să-i înțeleg.

– Sunt nerăbdătoare să aflu misterul acestui comportament, zise ea. Tu ești fiul stăpânului. Iar ei au o problemă cu castelul tău. Ar trebui să simtă că-ți pot încredința grijile lor.

– Poate că nu mă consideră genul de om în care să aibă încredere.

Ea alungă ideea cu o fluturare a mâinii.

– Nu fi prostuț! Nu trebuie decât să stai și să inspiri încredere, spre deosebire de noi, ceilalți. Dar trebuie să mă ocup de un singur lucru o dată. Mai întâi, servitorii noștri.

– Da, îmi pare rău pentru asta, se scuză el. N-am vrut să-l pierd pe majordom.

Olivia întoarse spatele desenelor și îi oferi atenția ei deplină.

– Edwards, spuse ea. Am vrut să te întreb – dar vederea castelului mi-a smuls absolut totul din minte. Apoi am văzut servitorii cu fețele alea atât de... de...

– Deprimate, o ajută el. Nu-i poți învinui. Au fost nevoiți să doarmă în sala cea mare, la fel cum ar fi făcut și predecesorii lor, cu secole în urmă. Mă mir că nu au dat toți bir cu fugiții.

Ochii ei albaștri se aprinseră de curiozitate.

– Crezi că Edwards a șters-o?

– Așa s-ar părea...

Un urlet și o bufnitură îngrozitoare îi opri cuvintele.

Ușa coridorului dinspre bucătărie se deschise larg, iar personalul din bucătărie dădu buzna în sala mare.

Urletul – uman – continuă în rafale.

Olivia se uită la ajutoarele din bucătărie, care se înghesuiseră sub galeria menestrelului, apoi la ușa care ducea spre bucătărie, apoi la Lisle.

– Trebuie să fie Aillier, zise el, referindu-se la bucătarul din Londra pe care îl trimisese ea. În ultima vreme a fost un pic cam posac.

– Un *pic* posac? întrebă ea.

– Am trăit doar cu brânză și carne rece, explică Lisle. Nu vrea să coacă nimic. Despre cuptorul din bucătărie a spus că este îngrozitor. Am vrut să-l arunc pe fereastră, dar probabil că n-ar încăpea – și chiar dacă ar intra, am rămâne și fără bucătar, și fără majordom.

Olivia ridică bărbia.

– Te-aș putea ajuta eu să-l dai afară pe fereastră, se oferi ea, folosind același ton glacial și indignat cu care ar fi vorbit Lady Hargate. Nu vrea să coacă pâine, ce tupeu! Nu-i de mirare că servitorii sunt atât de deprimați.

Și porni spre bucătărie cu capul sus și privirea înflăcărată.

Nichols, care vorbea cu unul dintre servitorii speriați din bucătărie, se grăbi să-i taie calea și să blocheze ușa.

– Vă rog să mă iertați că vă stau în cale, domnișoară Carsington, dar nu sunteți în siguranță. Mi s-a spus că amenință cu satârul. Recomand să-mi îngăduiți mie să-l dezarmez mai întâi.

Olivia îl privi pe Nichols din cap până-n picioare. Chiar dacă purta armură, tot nu cântărea mai mult de șaizeci de kilograme.

– E mai puternic decât pare, încercă Lisle să o liniștească, citându-i gândurile. Și mai puternic, adăugă pe o voce joasă. Cu o rezistență remarcabilă – sau cel puțin asta e reputația lui printre femeile din Egipt.

Vocea era prea joasă și gura prea aproape de urechea ei. Respirația îi era caldă și îi gâdila urechea și un loc sensibil din spatele ei.

Ea nu avea timp pentru asta.

Bărbații!

– Mulțumesc, Nichols, spuse ea, dar nu-ți putem permite să o iei înainte. Se întoarse spre Lisle și adăugă, cu o voce la fel de scăzută

ca a lui: Nu putem lăsa să se creadă că suntem intimidați de un bucătar francez cu toane. Sătenii vor auzi despre asta și vor râde în hohote.

– Îmi pare rău, Nichols, spuse Lisle mai tare. Nu te putem lăsa pe tine să ai parte de toată distracția. Eu și domnișoara Carsington vom rezolva problema.

Olivia îi făcu un semn autoritar cu mâna. Nichols se dădu la o parte din calea ei.

Din spatele ușii se auziră mai multe răcnete.

Olivia se uită lung la Nichols. Acesta îi deschise ușa.

Intră valvârtej în bârlogul dragonului.

Olivia încercă să i-o ia înainte în coridorul scurt, dar Lisle o apucă de talie, o ridică și o lăsă în urma lui. Ultima parte – când o lăsase pe pământ – nu fusese la fel de simplă pe cât ar fi trebuit. Era mai ușoară decât arăta; mormanele de îmbrăcăminte păcăleau ochiul. Hainele ei foșneau mult prea ademenitor, asemenea lenjeriei de pat aruncată de ici-colo. Îi aminti de grația și delicatețea picioarelor ei, de subțirimea degetelor, de senzația mătăsoasă a pielii sub atingerea lui.

Toate visele și fanteziile pe care le ținuse în frâu cu atâta asprime ieșiră la iveală ca niște fantome. Le alungă din nou.

– Poți să vorbești tu, rosti el. Dar eu intru primul, în caz că ne va ataca.

– Nu fi absurd! i-o tăie ea. Crezi că nu mă pot ocupa de servitori?

Îl lovi brusc în coaste și intră pe lângă el, în bucătărie.

Lisle o urmă îndeaproape, blestemând în surdină.

Peste umărul ei îl văzu pe Aillier, roșu la față, ridicând satârul.

Cum avea aproape un metru și optzeci înălțime și un metru lățime și era înconjurat de lame extrem de ascuțite, nu trebuia să te chinui prea mult să înțelegi motivul pentru care servitorii din bucătărie o luaseră la goană.

Lisle auzi tirada în timp ce intra în bucătărie. Vorbea în trei limbi, dar se rezuma la:

– Bucătăria asta... să-i zici primitivă ar însemna o laudă! Este ca o peșteră, este pentru animale. Nimeni nu se poate aștepta să gătesc într-un astfel de loc!

Când își făcu apariția Olivia, bucătarul se opri cu gura căscată și cu satârul ridicat în aer.

– Nu te opri din cauza mea, zise ea. Ce spuneai?

Aillier își reveni repede din surpriză.

– E insuportabil, domnișoară! strigă el. Ăsta e un loc pentru sălbatici. Țăranii de aici sunt niște sălbatici de cea mai ignorantă speță. Cum să le spun ce ne trebuie? Ei nu vorbesc nici engleză, nici franceză. Nici o formă de germană sau italiană. Limba lor este pentru animale, numai mormăieli, bâlbâieli și gâlgâituri.

– El vorbește, șopti Lisle.

– Înțeleg, spuse Olivia. Țăranii sunt inferiori. Altceva?

Aillier își flutură satârul, mai întâi în direcția cuptorului, apoi spre vatra uriașă – pe lângă care părea și el mic –, bazinul de piatră și chiuveta, tigăile și ustensilele de gătit adunate laolaltă pe masă.

– Să vă așteptați ca eu – Aillier – să gătesc într-un astfel de loc este o tortură! urlă el, deși cu o oarecare nehotărâre față de momentul anterior. Este inuman să supui un artist unei asemenea... asemenea peșteri. Nu voi suporta așa ceva!

Olivia se uită în jurul ei, încet și înadins.

Bucătăria ocupa parterul aripii nordice a castelului. Chiar și cu pereții groși și dimensiunile uriașe ale vetrei, tot oferea un spațiu generos. Una din cele trei ferestre mari fusese transformată în cuptor. Cu toate astea, până și în zilele ploioase, era o bucătărie care beneficia de mai multă lumină decât cele pe care le văzuse Lisle. În unele case mari din Anglia bucătăriile erau sub nivelul solului.

– Mie mi se pare de-a dreptul impresionantă, mormăi Lisle.

Nimeni nu-l ascultă.

– Nu este vorba de tortură, îi spuse ea lui Aillier. Tortura va trebui să aștepte până când donjonul va fi amenajat corespunzător. Ceea ce avem aici sunt doar niște condiții mai dificile. Un bucătar excelent poate găti oriunde. Îți amintești de provocarea pe care prințul Talleyrand i-a propus-o marelui bucătar-șef Carême? Un an în care să nu repete niciodată vreun fel de mâncare, să folosească numai ingrediente din sezoanele respective și doar cultivate pe proprietatea sa. Dar dacă nu poți face față acestei provocări, n-avem ce să facem. N-are rost să te plângi că ai talente superioare sau încredere în sine. Dacă ești nepotrivit pentru sarcina asta...

– Nepotrivit!

– Amintește-ți că omul are un satâr uriaș, ascuțit, în mână, murmură Lisle.

– Dacă te-ai hotărât să renunți, domnule Aillier, continuă ea, încetează cu pedanteriile și gata. Până când voi putea trimite după un bucătar potrivit din Londra, de mesele noastre se poate ocupa

o femeie din sat. De data asta voi cere un bucătar de origine romană. Mi s-a spus că sunt *neînfricați* în fața greutăților.

După ce își încheie tirada, Olivia se întoarse și ieși afară la fel de calmă ca întotdeauna.

Lisle nu mișcă. Pentru un moment, nu făcu altceva decât să rămână locului și să se holbeze. Îl văzu pe Aillier privind-o cum pleacă, cu gura căscată și o umbră sinistră și maronie peste chip.

Lisle se pregăti pentru ce era mai rău. Dar bucătarul coborî încet mâna în care ținea satârul.

Lisle se întoarse spre coridor. Nu zburau cuțite prin bucătărie, dar tăcerea de acolo nu părea să aducă nimic bun.

Apoi auzi vocea lui Aillier, mormăind ceva despre romani blestemați și sosurile lor necomestibile. Apoi se auzi zdrăngănit de tigăi.

Lisle ajunsese la jumătatea drumului spre ușă, unde îl aștepta Olivia. Apoi își repetă scena în minte, cu o claritate uimitoare: Aillier amenințând cu un satâr uriaș – și Olivia, mult mai mică decât el, cu mânecile ei gigantice, fustele largi și buclele coafate în spirale ridicole. Olivia, cu bărbia ridicată în aer, punându-l la locul lui pe bucătarul uriaș. Și expresia de pe fața lui Aillier...

Expresia de pe chipul ei.

Vai, Doamne. Vai, Doamne. Olivia.

Olivia se opri când auzi gălăgia – la început își zise că era strangulat cineva. Aillier. Oare sărise pe coridor? Îl atacase pe Lisle? Se întoarse pe călcâie cu inima bătându-i nebunește.

În spațiul sumbru al coridorului îl văzu pe Lisle, sprijinit de un zid, aplecându-se și ținându-se de stomac.

Râzând.

Olivia se duse la el cu pași mari.

– Nu aici, idiotule, spuse ea cu voce joasă. O să te audă!

Aillier continua să vorbească cu el însuși, lovind tigăile și oalele între ele, dar ei se aflau la numai câțiva metri de bucătărie.

Lisle se uită la ea cu buzele strâns lipite, dar îi scăpă un râset.

Ea îl prinse de braț și îl trase spre ușă. El o urmă, dar după câțiva pași, se rezemă din nou de perete și își acoperi gura cu mâna.

– Lisle, spuse ea.

– Tu... începu el.

Atât reuși să rostească înainte să izbucnească iarăși în râs.

– Lisle, insistă ea.

– Atât de amuzant. Tu. El.

– O să te rănești.

– Tu, spuse el. Doar tu. Și râse din nou.

Olivia nu putea decât să stea acolo și să-l privească mirată. Când sosise la castel, Lisle fusese atât de obosit și curajos și acum...

El își scoase batista și își șterse ochii.

– Îmi pare rău, se scuză el.

– Ești foarte obosit, spuse ea.

– Da, zise el. Probabil.

Se îndepărtă de perete. Apoi izbucni iarăși în râs. Olivia îl privea fascinată, zâmbind neputincioasă în timp ce în sufletul ei simțea că plutește la nesfârșit precum particulele de praf care dansau în jurul lui. Simțea cum cade, iar și iar, pentru că el râdea, iar sunetul râsetului emana un aer strengar și de bucurie pe care îi era imposibil să-l țină departe de inima ei.

Apoi se opri și își șterse iarăși ochii.

– Îmi pare rău, se scuză el. Nu știu ce... Serios, Olivia, ești fenomenală.

O luă de mână și ea presupuse că urma să o conducă la ușă.

Apoi se trezi lipită de perete, în colțul ușii, iar mâinile lui îi cuprindeau chipul și apucă să îi guste râsul în clipa în care gura lui îi acoperi buzele.

Capitolul 11

Olivia era minunată. Intenționase doar să-i spună asta.

Lisle credea că asta făcuse, că asta făcea.

Însă mâinile lui își găsiră drum în sus, apoi îi cuprinseră chipul frumos și îi venea să spună: „Am uitat. Am uitat de latura asta a personalității tale".

Uitase ce minune de fată fusese, mereu pregătită să încerce orice, să se confrunte cu orice. Frumusețea ei devenise un obstacol din pricina căruia nu o putea vedea corect pe Olivia.

Dar era atât fata de odinioară, cât și femeia de acum, o minune și o frumusețe. Se uita în jos la ochii ei mari și albaștri, a căror culoare nu o putea vedea foarte bine în coridorul întunecat – dar nici nu trebuia să o vadă, pentru că îi era întipărită adânc în amintire, albastrul intens care îl surprinsese atât de mult în ziua în care o cunoscuse.

Și mai era și gura ei, plină și moale, cu buzele ușor întredeschise de uimire, la numai câțiva centimetri de a lui. Nu mai reuși să silabisească nimic. Și apoi o sărută.

O simți cum se încordează. Își ridică mâinile pe pieptul lui.

„Da, îndepărtează-mă, așa e cel mai bine. Dar nu, încă nu."

Buzele moi, mirosul pielii ei, căldura și apropierea: nu, nu era pregătit să renunțe la toate astea. *Nu încă.*

Nu îl împinse. Încordarea se topi și se lipi de el, topindu-se aproape în el în timp ce mâinile ei își găsiră drum spre umerii lui. Îi răspunse la sărut imediat, rapid și fervoare. Și iată-l, gustul pe care încercase să-l uite. Era ca și cum ar fi mușcat dintr-o cireașă coaptă. Făcea un bărbat să uite toate celelalte arome din primul moment în care gusta ambrozia acelor buze. Probabil că Eva îi dăruise o cireașă lui Adam. Ce alt fruct are un gust la fel de păcătos?

Uită și de celelalte lucruri: hotărârile sale, și conștiința, și înțelepciunea.

Dacă se descotorosea de ele ce mai rămânea?

Îi fusese dor de ea.

Acum era în brațele lui, fata căreia îi dusese dorul atât de mult, și femeia, de asemenea, cameleonul uman pe care o cunoștea de atât timp. Atât de neînfricată și încrezătoare cu o clipă în urmă, atât de caldă și fără să opună rezistență acum. Și el capitulase în fața păcatului dulce ca o cireașă, a mirosului pielii ei, a urmei ușoare de parfum floral din păr și de pe haine. Izul acela i se strecură în creier ca fumul de opiu.

Acolo mai pândea și altceva. O umbră. O voce care îl avertiză: „Destul! Încetează! Amintește-ți!"

Nu încă.

Degetele Oliviei alunecară în părul lui, iar atingerea aceea atât de tandră îl emoționă profund. Atinse locul gol din inima lui, cel pe care se străduise cu atâta grijă să-l ascundă, locul în care alungase toate dorințele și dorurile imposibile. Nu știa nici el prea bine după ce tânjea, dar nu era o simplă nevoie trupească, așa cum părea la prima vedere. Și-ar fi dat seama. Ce simțea acum îi era complet necunoscut.

Avea nevoie de ceva *mai mult;* era singurul lucru pe care îl înțelegea.

Mâinile îi alunecară pe umerii și pe brațele ei. O lipi cu putere de trupul lui și aprofundă sărutul, în căutarea acelui *mai mult* necunoscut.

Ea i se oferi așa cum cedează nisipul, alunecând din ce în ce mai mult spre el. Era la fel de îndrăzneață ca întotdeauna, răspunzând pasiunii lui cu aceeași fervoare.

Nici ea nu știa ce anume căuta. Lisle simțea că și pentru ea erau stranii aceste sentimente. Erau doi necunoscători, deși nici unul din ei nu era inocent.

În tot acest timp, zidurile pe care le construiseră cu atenție pentru a-și proteja prietenia se transformară în nisip și se năruiră.

Își întinse mâinile în jos ca să-i cuprindă posteriorul și o lipi de vintrele lui. Ea se mișcă provocator, ridicând îmbrățișarea la cote insuportabile. Încercă să-i mângâie sânii, dar între ei erau prea multe straturi de îmbrăcăminte. Enervant.

Prinse un pumn din materialul fustei, dar erau mai multe volane – metri întregi de fuste și jupe. Continuă să tragă de ele, ridicându-le din ce în ce mai mult, în timp ce materialul foșnea tare, aproape în semn de protest.

Dar Olivia nu protesta. Îl ademenea în tăcere, invitându-l și provocându-l să facă mai mult, mulându-și formele pe trupul lui, fără să întrerupă sărutul care începuse să mimeze sexul.

În sfârșit, degetele lui își croiră drum prin munții de fuste și atinseră marginea ciorapilor. Apoi îi atinse pielea atât de feminină și catifelată cu vârful degetelor. Porni în sus, spre locul moale dintre coapse. Ea icni și el tresări, ca un elev care fusese prins făcând o trăsnaie.

Apoi Olivia își strecură mâna în partea din față a pantalonilor lui.

Lisle icni. În același moment, deveni conștient de o bufnitură.

Metal pe metal. Nu departe. Aproape.

Bucătăria. Aillier, lovind oalele.

Ar fi fost mai eficient dacă oala aceea l-ar fi lovit pe Lisle în cap, dar zgomotul fu suficient ca să-l aducă înapoi la realitate, să își dea seama unde se aflau și ce era pe cale să facă. Își adună mințile – o parte din ele. Încheie sărutul, își ridică privirea și se retrase un pic.

Olivia se uită în sus la el, cu capul ușor lăsat pe spate, cu ochii mari și întunecați și mâna încă deasupra umflăturii din pantalonii lui.

Apoi își retrase mâna brusc.

El privi cu părere de rău, ca un prost, în locul acela. Îi eliberă fustele. Materialul căzu foșnind pe coapsele și picioarele ei.

– Lisle, șopti ea.

– Nu asta intenționasem să fac, spuse el. Vocea lui era groasă și monotonă. „Prostule!“ Am vrut să spun...

Trebuia să gândească.

Poate ar trebui să dea cu capul de perete.

– Ce ai făcut acolo, începu el. Ai fost uimitoare. Dar... pe toți zeii.

Ea făcu un pas înapoi. Hainele îi erau deranjate în ultimul hal.

Delicios. Îngrozitor. Ce făcuse.

– A fost o euforie de moment, explică ea. Ne-a luat valul. A fost iureșul datorat faptului că puteam fi uciși.

– Scuza „Nu știu ce a fost în capul meu“, rosti el cu vocea groasă.

– Da, e bună. Se potrivește.

Lisle arăta complet devastat.

Olivia înțelegea motivul. Nu era ca ea. El avea principii. Pentru el erau importante datoria, onoarea și loialitatea – toate lucrurile corecte pe care le învățase de la tatăl ei vitreg.

O, știa prea bine.

Cât despre ea – ea nu avea nevoie de principii ca să se simtă complet zdruncinată. Ajunsese *atât* de aproape să-și piardă fecioria. Cu *el*.

– A fost vina mea, spuse ea. Știi că întotdeauna mi-a lipsit caracterul moral. E blestemul celor care fac parte din Îngrozitorii DeLucey. Toți suntem așa, cu excepția mamei mele. Dar ea este o ciudățenie.

– Trebuie să plecăm de aici, o întrerupse el. *Acum.*

– Nu putem, spuse ea. Servitorii își vor da seama dintr-o singură privire că am avut parte de o întâlnire clandestină.

– Nu-și vor da seama de așa ceva, zise el. Vor crede că ne-am bătut cu bucătarul.

Olivia se uită în jos la rochia ei. Corsajul stătea răsucit.

– Asta nu arată ca după o luptă, explică ea. Îl trase înapoi la loc și își netezi fustele. Părul i se desprinsese din coafură, dar nu avea nici un rost să-i ceară lui Lisle să i-l aranjeze.

– Du-te, o îndemnă el.

Trecu pe lângă el și traversă coridorul. El nu se grăbi înaintea ei să-i deschidă ușa. Olivia presupuse că aștepta să îi treacă erecția. Fusese extrem de excitat – și nu avusese nevoie să-și pună mâna acolo pentru a-și da seama, pentru că fusese complet evident, dar...

Nu avea nici un pic de caracter moral. Dacă simțea vreo tentație se lăsa în voia ei, fără să se gândească de două ori.

El era mult prea atrăgător pentru ca o femeie lipsită de principii să reziste. Era și mai atrăgător când era binedispus decât atunci când se înfuria, cum o făcuse la Stamford. De data asta, genunchii i se topiseră complet. Dacă i-ar fi dat drumul din brațe, s-ar fi topit într-o baltă de dorințe neîmplinite, acolo în coridor.

Aceeași meticulozitate și perseverență de care dăduse dovadă pentru a învăța să deseneze mai bine o folosea și când venea vorba de arta sărutului. La fel cum învățase să aprindă focul într-o clipită, folosind o cutie cu iască.

Și când se culca cu o femeie... Dar acum nu era momentul oportun să speculeze pe subiectul acela.

Deschise ușa și intră în sala mare.

Lisle o urmă după un moment.

Acolo se aflau toți servitorii, la fel ca înainte, așteptând în ceea ce odinioară trebuie că fusese o pasarelă.

Nu mai arătau deprimați.

Toți aveau întipărită pe chip aceeași expresie de interes.

Ea se îmbărbătă și se transformă, încă o dată, în stăpâna castelului.

– Înapoi la treabă, le spuse servitorilor de la bucătărie.

Aceștia trecură pe lângă ea spre bucătărie.

Le mai oferi celorlalți câteva ultime instrucțiuni și aceștia se împrăștiară repede pentru a-și continua sarcinile.

Sala mare se goli cu excepția unei perechi de servitori aflați la capătul opus, lângă șemineu, care transportau mobilier spre încăperile Harpiilor. Ușa era deschisă și le putea auzi pe doamne certându-se în privința cui ar trebui să primească dormitorul de la primul etaj și cine să-l primească pe cel de la etajul doi.

Le va lăsa în pace, să hotărască singure.

Când se întoarse înapoi spre Lisle, văzu că îi spunea ceva lui Nichols. Valetul dădu din cap și se făcu nevăzut.

– Au auzit, spuse Lisle încet.

– Presupun că din cauza asta erau atât de atenți, zise ea.

– Nu *pe noi,* explică el. Au auzit discuția ta cu Aillier. Făcu un gest din cap spre bucătărie. Ușa e întredeschisă. Asta și faptul că zidurile sunt crăpate și ferestrele sparte înseamnă că sunetele se aud mai bine decât după ce vom termina reparațiile. L-au auzit urlând la tine. Au auzit o parte din răspunsul tău. Apoi au auzit reacția lui. Și după asta, într-un timp foarte scurt, au auzit cum lucrurile au revenit

la normal. Ai văzut cum servitorii din bucătărie nu au ezitat să se întoarcă. Și restul personalului este impresionat.

Ea zâmbi.

– Am ucis dragonul.

– Ai fost uimitoare, zise el, apoi făcu o pauză. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Amintește-ți că încă nu sunt fericit să fiu aici – dar tu ai reușit să luminezi un pic situația.

– Mulțumesc, spuse ea. Și eu te găsesc amuzant.

Lisle ridică din sprâncene.

– Amuzant.

– Cu toate astea, ceea ce s-a întâmplat în coridorul dinspre bucătărie nu trebuie să se repete, continuă ea. Știi că îmi lipsește orice trăsătură morală. Și știu că tu ai multe – tot felul de principii, și etică și chestii de genul ăsta. Flutură mâna.

– Da. Și chestii de genul ăla.

În ochii lui apăru din nou expresia aceea bântuită. Era consumat de sentimentul de vină. Fir-ar să fie, tatăl ei vitreg îl încurajase să aibă o conștiință și noțiuni legate de Datorie și Onoare.

Se aplecă spre el.

– Lisle, este perfect natural. Suntem tineri, suntem frumoși...

– Și modești, pe deasupra.

– Îți plac faptele, spuse ea. Hai să le privim în față. Iată un fapt: Rațiunii îi este mai greu să câștige o bătălie în fața dorințelor animalice. Alt fapt: Nu avem însoțitoare bune. Concluzie: Situația este propice pentru un dezastru. Voi face tot posibilul să nu mai greșesc din nou, dar...

– Minunat, o întrerupse el. Atunci depinde doar de mine să-ți protejez onoarea. Și ce treabă minunată am făcut până acum din punctul ăsta de vedere.

Olivia îl prinse de reverele hainei.

– Ascultă-mă, om căpos și cu principii! Nu putem face din nou această greșeală. Știi cât de aproape am ajuns de *irevocabil?* Îl eliberă doar ca să își ridice degetele de la mâna dreaptă la un centimetru depărtare. Atât de aproape am fost... Făcu o pauză pentru efectul dramatic. ... să cădem pradă planului părinților tăi.

Lisle își dădu capul pe spate de parcă ar fi fost pălmuit.

Cineva trebuia să o facă. Cineva trebuia să facă *ceva.* Ea nu plănuise ca lucrurile să ia întorsătura asta. Se gândise că-l va stăpâni așa cum reușea cu ceilalți bărbați. Dar nu reușise, și își dăduse seama

că se îndreptau spre o pantă alunecoasă. Dacă ar fi lăsat totul pe seama ei, ea ar fi fluturat din mâini și ar fi strigat „Da, mai repede, mai repede!"

Vocea lui întrerupse tăcerea încordată:

– *Ce* ai spus?

Acum avea toată atenția lui.

– Părinții tăi încearcă să te țină acasă legându-ți de gât castelul ăsta, ca o piatră de moară, explică ea. Speră că dacă vei sta mai mult timp acasă vei ajunge să te gândești mai puțin la Egipt și că, încetul cu încetul, vei uita de tot, te vei îndrăgosti de o englezoaică, te vei însura și te vei așeza la casa ta.

Lisle se holbă la ea.

– Eu nu... Ochii lui cenușii se întunecară când înțelese.

– Da, confirmă ea, nici măcar nu le pasă dacă ar fi vorba de *mine*.

Lisle avu nevoie de o clipă ca să absoarbă informația. Apoi îi văzu cu ochii minții: chipurile zâmbitoare ale părinților săi, privirile lor conspirative îndreptate în jos spre masă, zâmbetul și privirea indulgentă a bătrânei contese. Ca o piesă de teatru.

– Olivia, întrebă el cu blândețe și cu inima bubuindu-i în piept, tu ce le-ai spus?

– Să le spun? Nu fi absurd. Nu pot fi niciodată atât de neglijentă cât să le *spun* ceva. Eu doar i-am încurajat să se gândească la asta.

– Că ai... Aproape nu suporta să rostească cuvintele. Că te-ai mulțumi cu mine?

– E genul de prostie plină de sentimentalism pe care l-ar crede, răspunse ea. Și singura scuză pe care ar accepta-o ca să-mi permită să călătoresc alături de tine și să rămân aici cu tine.

– Ca să mă prindă în capcană, rosti el. Să mă însor.

– Da. Olivia îl privi radioasă. Știu că ești șocat.

– Asta e puțin spus.

– La urma urmei, amândoi știm că tu nu m-ai plăcut niciodată cu adevărat. Dar, după cum ți-am spus, rangul și banii pot cumpăra aproape orice, iar eu am cunoștințe sus-puse și sunt extrem de bogată.

Lisle își duse mâna la cap și se rezemă de masă. Într-adevăr, Olivia depășise orice limite. Să stea acolo atât de veselă, explicându-i această minciună monstruoasă pe care o spusese... făcând aluzii.

– Tu... tu... Mă lași fără suflare.

Ea se apropie și se rezemă de masă lângă el, cu o atitudine firească, de parcă n-ar fi făcut nimic neobișnuit. Și tocmai în coridorul dinspre bucătărie, dintre toate locurile!

– Singurul lucru la care nu m-am așteptat a fost să apară această atracție incomodă între noi, spuse ea.

– Incomodă.

– Rămâi cel mai drag și mai bun prieten pe care îl am pe lumea asta, deși ești enervat și greu de cap, continuă ea. Nu vreau să-ți distrug viața și știu că nici tu nu vrei să mi-o ruinezi pe a mea. Avem lângă noi atâtea exemple frumoase de noi de căsnicii bune. Mama a găsit dragostea adevărată de două ori. Eu voi fi fericită să o găsesc măcar o dată. Și asta îți doresc și ție. Dar noi nu ne-am potrivi niciodată în felul acela.

– Dumnezeule, nu!

Ea se uită urât la el.

– Nu trebuie să-mi dai dreptate cu atâta entuziasm.

– E un fapt, spuse el.

Știa asta. Olivia era o minune a naturii, dar la fel era și simunul. La fel și uraganele, inundațiile și cutremurele. El crescuse într-un haos. Rathbourne îi oferise o viață ordonată. Lisle avea nevoie de ordine. Își petrecuse ultimii zece ani trăind o viață ordonată, deși uneori interesantă. Fusese norocos să descopere devreme ce dorea în viață și își urmărise țelul cu răbdare și hotărâre.

Cu ea, totul scăpa de sub control. Cel mai rău era că și *el* își pierdea controlul.

Iată ce făcuse. Din nou și din nou și din nou.

– Bine, căzu ea de acord.

– Da. El se îndepărtă de masă. Acum mă îndrept spre acoperiș.

– Acoperiș! Recunosc, planurile mele au luat-o pe o cale ușor neprevăzută, dar nu există nici un motiv să nu putem stăpâni situația. Se îndepărtă de masă. Situația ne-a scăpat de sub control, dar nu este sfârșitul lumii. Nu e nevoie să facem vreun gest extrem, cum ar fi să te arunci de pe acoperiș.

Pentru o clipă, nu putea decât să se uite la ea uimit. Apoi...

– Nu mă voi arunca de pe acoperiș, spuse el cu răbdare. Mă duc să-mi termin studiul asupra casei. Din cauza ploii torențiale, nu am reușit să măsor perimetrul acoperișului sau să-i evaluez starea ori să desenez planul.

– Oh! exclamă ea. Făcu doi pași înapoi. Atunci e bine.

– Să mă arunc de pe acoperiș, murmură el. Serios?

– Arăți atât de supărat.

– Asta pentru că nu știu dacă să râd, să plâng sau să mă dau cu capul de perete, explică el. Am nevoie de liniște. Am nevoie, cu disperare, să fac ceva foarte, foarte plictisitor.

Mai târziu în aceeași seară

Deși nu fusese cea mai elaborată cină, Aillier găsise o cale să pună mâncare bună pe masă.

Lisle își dădu seama că fusese prima cină adecvată pe care o mâncase de când plecase din Londra. O cină adecvată, civilizată, la o masă normală de luat cina, cu meseni care purtau o conversație într-o oarecare măsură inteligentă. Era și prima cină pe care o prezidase într-una din casele familiei sale.

Până când el și doamnele familiei se ridicară de la masă pentru a se aduna în jurul focului, tumultul zilei se mai risipise într-o oarecare măsură. Nu cu totul. Încă mai era bântuit de faptul că își pierduse controlul cu Olivia. Și încă nu vedea cum ideea asta a ei îl va duce în Egipt până în primăvară.

Cu toate astea, era mai calm, mulțumită muncii pe care avusese bunul-simț să o facă.

Remediul lui obișnuit pentru confuzie ori supărare era orice fel de muncă. Când măsura, evalua și lua notițe se afla pe un teren cunoscut, liniștit – chiar și aici, în această structură primitivă din acest climat mizerabil.

În timp ce se concentra pe sarcina bine cunoscută, confuzia și frustrarea se reduceau în intensitate.

Și în tot acel timp, descoperi cum vârtejul supranumit Olivia schimbase peisajul. Ea, întruchiparea dezechilibrului, crease o stare de liniște.

Servitorii intraseră în rutina corespunzătoare și, în numai câteva ore, castelul începuse să semene cu o locuință în loc de o cetate pustie.

Privind în jurul lui, Lisle văzu liniște și ordine. Uitase cum era să trăiască așa. Masa reușise să-l binedispună, iar vinul, în mod firesc, făcuse ca totul să devină plăcut. Chiar și Harpiile erau mai amuzante și mai puțin enervante.

Acum se îmbătaseră, dar asta era ceva normal. Pentru moment erau liniștite, deoarece Olivia citea din poveștile vărului Frederick Dalmay despre castelul Gorewood.

Poveștile includeau și întâmplări cu fantome. Exista cadavrul descoperit în interiorul zidurilor, evident – de data asta, un trădător care fusese torturat în temniță. Bântuia subsolul. Nu lipsea nici servitoarea însărcinată care fusese ucisă. Ea își făcea apariția în coridorul dinspre bucătărie după nunți, botezuri și nașteri. Exista și o doamnă care apărea în galeria menestrelilor ori de câte ori avea chef și un cavaler care, în anumite zile de sărbătoare, bântuia capela de la al doilea nivel.

Acum, Olivia ajunse la fantomele care hoinăreau pe acoperiș.

– Șapte bărbați acuzați că au pus la cale o crimă oribilă au fost condamnați la spânzurătoare și tăiere, citi ea. Au pledat zgomotos cum că ar fi nevinovați și au cerut șansa de a-și dovedi nevinovăția printr-un proces. Spre surprinderea tuturor, Lord Dalmay a fost de acord. A cerut ca răufăcătorii să fie urcați pe acoperișul turnului de sud și i-a invitat să-și dovedească nevinovăția sărind peste hău, spre turnul de nord. Oricine reușea avea să fie declarat nevinovat. Unii dintre urmașii lui Dalmay au protestat. Era mult prea milos, spuneau ei. Nimeni nu putea face saltul. Aveau să cadă toți pe pământ și să moară imediat. Pentru ceea ce făcuseră, acești oameni meritau o moarte lentă, în chinuri. Dar cuvântul lui Dalmay era lege pe pământurile sale. Astfel, unul câte unul, oamenii s-au dus pe parapete. Unul câte unul, au sărit spre libertate. Și unul câte unul, au murit toți șase.

– Șase? întrebă Lisle.

– Un om nu a murit, citi Olivia, iar Lord Dalmay și-a respectat judecata. Omul a fost declarat nevinovat și a fost liber să plece.

Lisle râse.

– Omul a supraviețuit unei căderi de la treizeci de metri?

– Nu, a reușit să facă saltul, spuse Olivia.

– Trebuie să fi avut picioare extrem de lungi, comentă Lady Withcote.

– Dar știi ce se spune despre bărbații cu picioare lungi, adăugă Lady Cooper...

– Nu despre picioare, Agatha, o corectă Lady Withcote. E vorba de tălpi. Se spune că dacă e lungă talpa, e lungă și...

– Este imposibil din punct de vedere fizic, interveni Lisle. Omul ar fi trebuit să aibă aripi.

– Care este distanța dintre cele două turnuri? întrebă Olivia. Ești sigur că un om agil nu poate face saltul?

– Nimic nu se compară cu un bărbat agil, spuse Lady Cooper căzând pe gânduri.

– Îți amintești de lordul Ardberry?

– Cum l-aș putea uita?

Privirea lui Lisle o întâlni pe cea a Oliviei. Amândoi se străduiau din greu să nu izbucnească în râs.

– A făcut un studiu despre asta, spuse Lady Withcote. Din momentul în care se afla în India. Un fel de carte secretă, spunea el.

– Credeam că era o carte *sacră*.

– Poate că și una, și alta. În orice caz, datorită acestui lucru a învățat sanscrita.

– Nu că ar fi trebuit să citească ceva în orice limbă străină. Ai văzut colecția lui de fotografii.

– Face cât o mie de cuvinte, fiecare dintre ele.

– La fel de interesante precum gravurile Eugeniei.

Lisle văzu cu ochii minții, la fel de clar de parcă ar fi avut hârtie de scris în față: ~~Gravu~~ Unul dintre cuvintele provocatoare, tăiate, ale Oliviei.

– Ce gravuri? întrebă el.

– Nu le-ai văzut niciodată? se miră Lady Cooper. Credeam că băieții Carsington le descoperă la un moment dat. Sunt foarte educative.

– Practic, eu nu sunt un Car...

– Chiar așa, Agatha! interveni Lady Withcote. De parcă Lord Lisle ar avea nevoie de educație în sensul ăla. Tânărul are aproape douăzeci și patru de ani și trăiește într-un loc în care fetele dansează goale pe stradă și bărbații au haremuri. Poate că are și el un harem și a încercat toate cele patru sute de poziții.

– Millicent, știi foarte bine că nu sunt patru sute. Chiar și Lord Ardberry a recunoscut că pozițiile două sute șaizeci și trei și trei sute optzeci și patru erau fizic imposibile pentru un om care posedă coloană vertebrală.

Lisle se uită la Olivia.

– Ce gravuri? repetă el.

– Ale străbunicii, răspunse ea cu o voce plictisită. Puse cartea jos și se ridică de pe scaun. Mă duc sus, pe acoperiș. Am nevoie de o gură de aer curat. Și vreau să văd cât de mare este distanța dintre turnuri.

Își luă șalul și ieși cu pași mari din încăpere.

*

Era foarte nedrept.

Ea studiase gravurile străbunicii. Erau foarte educative.

Și aștepta cu nerăbdare să încerce acele activități. Sărutase câțiva bărbați și le permisese câteva mici libertăți, dar avusese parte de o experiență dezamăgitoare.

Puțin incitantă – dar asta pentru că știa că se comporta inadecvat.

Și atunci se întorsese Lisle, un bărbat în toată firea care probabil învățase să sărute de la expertele din Orient. El *s-ar duce* la o expertă. Și ar exersa.

Cu meticulozitate.

Acum înțelegea de ce doamnele vorbeau atât de mult despre asta, de ce străbunica îl iubise atât de mult pe soțul ei și de ce fusese o văduvă atât de veselă.

Nu era vorba de ceva incitant.

Ci de *pasiune*.

Nu era absolut nevoie de dragoste, spusese străbunica ei. Dar dacă amestecai și dragostea, obțineai o combinație delicioasă.

Ecuația suna foarte bine, dar pasiunea avea darul neplăcut de-a agita și neliniști omul din senin, fără nici un motiv anume. Cum Olivia fusese atât de ghinionistă cât să experimenteze pentru prima oară cu Lisle, fusese nevoită să facă față acestei pasiuni blestemate și fusese extrem de neplăcut.

Urcă din ce în ce mai sus, întrebându-se unde dispăruseră toți curenții de aer rece. Vântul vuia pe scară, dar avea același efect răcoritor asupra ei ca un vânt fierbinte din deșert.

Urcă pe scara rotundă, în sus și mai sus: trecând de etajul al doilea, apoi de al treilea, de camerele soldaților și de cele ale servitorilor.

Și continuă în sus prin ultimul etaj, apoi trecu prin ușa micuță și ieși, în sfârșit, pe acoperiș.

Păși până la zid, se rezemă cu mâinile de el, închise ochii și trase puternic aer în piept. Aerul era răcoros, minunat de răcoros, și aici era liniște, departe de toată vorbăria.

Inspiră adânc, lăsă aerul să iasă afară și deschide ochii.

Stele, stele și iarăși stele. Peste tot în jurul și deasupra ei.

Nu văzuse niciodată atât de multe stele. Și iată și luna, sus pe cer și strălucitoare, aproape plină. Era un loc atât de frumos și de minunat.

– Ce gravuri? se auzi o voce joasă din spatele ei.

Nu se întoarse.

– O, știi și tu, răspunse ea cu nepăsare. Imaginile indecente care se vând pe sub tejghea în magazinele de tipărituri. Alături de cele pe care le-a strâns străbunica în călătoriile ei prin străinătate. Totul de la Aretino până la cele mai recente ilustrații pentru *Fanny Hill.* Ea și Harpiile continuă să râdă în hohote din cauza lor.

– Am bănuit eu că era ceva de genul ăsta, spuse Lisle.

Pantofii lui de seară aproape că nu făceau nici un zgomot pe pardoseala de piatră, dar ea îl simți apropiindu-se.

Lisle se opri la aproape treizeci de centimetri de ea și își așeză mâinile pe perete.

– Dar nu mi-ai spus niciodată. Ai menționat subiectul într-o scrisoare, apoi l-ai șters din discuție în modul ăla provocator al tău.

– Nu-mi vine să cred că-ți amintești de asta.

Îi aruncă o privire pe furiș și fu o greșeală. Lumina lunii și a stelelor îi colora părul cu argint și îi transformase profilul într-o statuie de marmură lucioasă, imposibil de atrăgătoare.

– Bineînțeles că-mi amintesc, spuse el. A fost deosebit de enervant la momentul respectiv. Aveam – cât? – paisprezece sau cincisprezece ani? Firește, muream de nerăbdare să le văd și eram furios pe tine pentru că m-ai tachinat cu ele. „Ha, ha, Lisle", rosti el pe un ton melodios. „Eu am imagini indecente și tu nu ai."

– Tu nu aveai nevoie de imagini indecente. Aveai dansatoare.

Lisle se întoarse complet spre ea și se rezemă cu cotul pe parapet. Îi studie chipul pentru mult timp. Iar ea îl lăsă să o privească. Era o jucătoare foarte bună de cărți. Nimeni nu-i putea deslușI expresiile feței.

– Îți faci straniu de multe griji din cauza dansatoarelor, rosti el în cele din urmă.

– Bineînțeles că da, spuse ea. Uită-te la mine!

Făcu un gest cu mâna peste fustele ei umflate și mânecile ca niște baloane.

– Mă uit, răspunse el.

– Eu, în toate astea. Purtând corset și jupoane, înfășurată în material din toate părțile.

– Asta pare a fi moda, spuse el.

– Ele *dansează pe străzi,* exclamă ea.

Lisle își înclină capul într-o parte cu o expresie nedumerită.

– Eu aș da orice ca să dansez pe străzi, zise Olivia. Dar n-o voi face niciodată. Mă voi îndrăgosti, dacă am noroc, și mă voi căsători cu sărmanul om pentru că nu trebuie să-mi fac de rușine familia.

Voi deveni soția cuiva și mama copiilor lui și nu voi mai fi nimeni altcineva sau nu voi mai face altceva. Desigur, asta dacă nu va muri și mă va lăsa văduvă bogată, ca să trăiesc precum străbunica – dar nu, nu pot face nici asta, pentru că femeile nu mai pot trăi așa –, iar dacă o fac, trebuie să fie mult mai discrete, iar eu nu am nici o șansă de-a fi discretă.

Nu-i răspunse.

El nu înțelegea. Ce bărbat ar fi putut înțelege? Chiar și el o vedea mai întâi ca femeie și de abia apoi – mult mai târziu – ca Olivia. Sau poate nu făcea distincție între cele două.

– Tu ce vrei? întrebă el încet. Ce vrei cu adevărat? Știi măcar?

„Te vreau pe tine, tontule." Dar asta era firea ei, să vrea să sară de pe o stâncă, deși existau pajiști foarte frumoase și sigure în care se putea juca în voie.

Totuși, nici măcar ea nu era atât de nechibzuită cât să agraveze o situație deja dificilă, spunându-i că este... ce? Îndrăgostită nebunește?

Se uită la lumea care se întindea la picioarele lor.

Acesta era cel mai înalt loc pe o distanță de kilometri întregi. Putea să distingă siluetele caselor, luminile sclipitoare de la ferestrele lor, din satele așezate în văile din depărtare. La o oarecare înălțime, nu foarte departe, se afla un alt castel. Peisajul era scăldat în lumina lunii și a stelelor. Vântul răcoros îi mângâia pielea și îi flutura buclele care îi încadrau chipul atât de frumos. Era minunat să simtă briza rece.

– Pentru început, vreau ceva de genul ăsta, răspunse ea și își flutură mâna peste peisajul argintiu. Magie. Romantism. Ce am simțit prima dată când am văzut castelul ăsta, când m-am oprit în sala cea mare. Ce crezi că vreau? Mă știi doar. Cine altcineva, în afară de mama, mă cunoaște mai bine? Știi că vreau să fiu „luată pe sus".

Lisle se uită la peisajul luminat de lună, apoi în sus la astru și la puzderia strălucitoare de stele.

– Ce fată prostuță, șopti el.

Ea se întoarse de la parapet, râse și își ridică mâinile în aer.

El nu avea să se schimbe niciodată. Romantismul nu însemna *fapte reale*. Ar fi putut, la fel de bine, să fi vorbit cu luna și cu stelele. Ele ar înțelege-o mai bine decât ar fi putut el vreodată. Pentru el, ea vorbea o limbă străină – de pe Lună, probabil.

Lisle se îndepărtă de perete și-i întinse mâna.

– Haide, e rece aici sus.

Era practic, ca întotdeauna. Dar asta era firea lui, și era prietenul ei. Nu se putea abține să nu fie așa. Știa că nu voia cu adevărat.

În orice caz, ea era o nebună egoistă dacă îl mai forța să rămână aici. El nu era obișnuit cu vremea din Anglia. Și pentru că probabil îi era frig, credea că îi e frig și ei. Voia doar să o ducă înăuntru, departe de vânt.

Să o protejeze.

Îi luă mâna.

El o trase și ea își pierdu echilibrul, iar el o prinse în brațe.

În clipa următoare se trezi aplecată pe spate, susținută de un braț puternic în zona taliei și cu altul pe după umeri. Instinctiv, își ridică brațele în jurul gâtului său. Îl privi în ochi. Lisle zâmbi ușor, întorcându-i privirea. Ochii lui erau argintii în lumina lunii.

– Luată pe sus, spuse el cu aceeași voce joasă. Așa, vrei să spui?

Capitolul 12

Lumina lunii și a stelelor, argintul din ochii lui și sunetul vocii sale o fermecară complet. O luase în brațe și îi alungase orice gând rațional.

– Da, spuse ea. „Exact așa."

– Ce altceva?

– *Gândește-te și tu,* răspunse ea.

– Săruturi pasionale, presupun.

– Da, recunoscu ea.

– Periculos.

– O, da.

– Fată nechibzuită! o admonestă el în glumă. Ce nebunie, adăugă și își coborî capul ca să o sărute.

Poate părea o simplă joacă. Nu era, nu putea fi. Nu-i vorbise pe un ton amuzat și ochii lui nu o priviseră veseli, iar buzele lui nu jucau teatru. Prin urmare nu era un joc, pentru că Lisle nu se juca. Nu se prefăcea niciodată. Ei îi venea ușor să disimuleze. El nu disimula niciodată.

Gura lui nu se prefăcea. Era fermă pe buzele ei, apăsând insistent până când avea să-i cedeze și ea o făcu din prima clipă. Sărutul lui pasional și apăsător reluă scena de mai devreme. Sentimentele

se păstraseră. Toată vorbăria și logica din lume nu le putea înlătura. Doar clocotiseră în fundal, ore în șir, așteptând să fie din nou lăsate libere.

Treburi neterminate. Ar fi trebuit să le lase neterminate, dar orice îi atrăgea unul spre celălalt refuza să dispară în liniște.

Și adevărul era că nici ea nu voia să dispară. Nu voia să se oprească.

Simțea vinul pe care îl băuse el mai devreme și asta îi amplifica gustul, iar ea tânjea după gustul lui. Și așteptase o viață întreagă pentru asta, pe el.

Da, fusese luată pe sus. Era ca și cum ar fi băut din lună și din stele și din magia nopții. Era ca și cum ar fi zburat până la lună și la stele.

„Nu-mi da drumul. Să nu-mi dai drumul niciodată."

Brațele ei se strânseră pe după gâtul lui, și el o trase mai sus, lipind-o pe parapet. De data asta, mâinile i se mișcară mai repede și mai multă siguranță decât înainte. Îi scoase șalul și întrerupse sărutul doar ca să-și coboare gura de-a lungul maxilarului ei. Buzele lui lăsau o urmă caldă oriunde o atingeau. Pe gât și apoi în jos, pe pielea dezgolită a sânilor.

Simți fiorul străbătând-o până în vârfurile degetelor și nu reuși să-și reprime un geamăt. Acesta era un lucru pe care nu-l putea stăpâni sau controla. O senzație amețitoare o învăluise complet în timp ce buzele lui îi alunecau peste sâni.

Apoi mâinile lui erau acolo, cuprinzându-i sânii. Ea vru să țipe, dar buzele lui îi acoperiră gura. Sărutul sălbatic o reduse la tăcere și ea fu fericită să cedeze, să se cufunde într-o mare de senzații și să accepte cu bucurie să se înece în ele.

Îi mângâie cu nerăbdare brațele musculoase, umerii și spatele. Era cald și puternic și nu se putea sătura să-l atingă; simțea că nu e suficient de aproape de el.

Mâinile lui coborâră și foșnetul fustelor se auzi ca un tunet în liniștea nopții. Dar nu fusese decât inima ei, care bătea și bubuia de fericire și de teamă, și de o emoție atât de intensă încât aproape o durea.

De data asta îi ridică fustele mai repede decât înainte, cu mai puțină răbdare. Mâna lui, atât de caldă, alunecă în sus pe coapsele ei și găsi rapid deschizătura pantalonașilor.

Atingerea aceasta intimă veni ca un șoc, dar Olivia așteptase o viață întreagă să fie șocată în felul acesta. Căldura mâinii care

o mângâia posesiv în cel mai intim loc, felul în care se simțea, atât de indecent, delicios și înnebunitor în același timp... Se frecă de mâna lui pentru că nu avu încotro.

O obligase ceva dinăuntrul ei, din locul acela din pântec.

„Nu te opri. Nu te opri. Nu te opri."

Nu putea să rostească cuvintele, dar le putea sugera, împletindu-și limba cu a lui și unduindu-și corpul. Apoi o pătrunse cu degetul, și Olivia avu impresia că se va dezintegra. Dacă nu ar fi sărutat-o, ar fi țipat.

O mângâie acolo, în locul ale cărui secrete credea că le știe numai ea, dar se părea că le cunoștea și el. Și încă multe altele. Părea că îi vibrează trupul și sufletul la un loc. Toate senzațiile se adunară laolaltă, ca un stol de păsări, își întinseră aripile și țâșniră spre înaltul cerurilor așa cum o făcuseră păsările în ziua aceea, chiar din același turn, iar corpul ei se cutremură de parcă sufletul ei și-ar fi luat zborul în sus spre stele.

Atunci știu ce se întâmplase. Știu cu fiecare celulă din corpul ei.

Își mișcă palmele peste trupul lui, peste mușchii brațelor și ai spatelui și în jos, spre fese. Acum găsi partea din față a pantalonilor și se ocupă de nasturi. El se mută un pic pentru a-i face loc, dar continuă să o mângâie și mai insistent, iar ea aproape căzu pe spate de plăcere. Mâinile i se mișcau instinctiv acum și reuși să desprindă un nasture din butonieră.

Prima dată când auzi sunetul, crezu că fusese ea. Apoi își dădu seama că nu era glasul ei și că nu erau nici ciorile care țipau.

Altcineva țipa.

Un țipăt care îngheța sângele în vene și scula morții din cimitir.

Lisle își înălță capul, și lumea păru că se rotește în jurul lui. O lume în nuanțe de negru și argintiu. Stele, milioane de stele.

Avea o femeie caldă și moale în brațe.

Era Olivia, cu fața sclipitoare în lumina lunii și sânii ei sidefii împingându-se prin corsajul rochiei.

Ceața groasă și roșie care îi învăluise mintea se risipi, alungată parcă de un vânt rece.

Mâna lui era pe...

Nu! Nu din nou!

Își trase mâna de sub rochia ei, iar fustele căzură la locul lor.

Îi trase corsetul la loc, aranjându-i sânii înăuntru. Ce mai trebuia să facă?

Șalul... Unde era? Acolo. Îl luă de jos cu o smucitură și îl înfășură în jurul umerilor ei.

Făcu totul repede, instinctiv. Nu avea timp să se gândească înainte. Era obișnuit să procedeze astfel. Dar ce...?

Țipătul. Se auzi iarăși. Unde?

Se uită în jos peste parapet. În curtea castelului fugeau tot felul de siluete.

„Gândește!"

Nu erau cadavre pe caldarâm. Bine. Asta era bine.

Porni spre ușa care ducea la scări.

– Lisle, pantalonii tăi.

Se uită în jos.

– Fir-aș să fiu! Fir-aș să fiu! Își încheie nasturele. Ce prost, prost, prost. *Tâmpit.*

– Nu contează, spuse ea. Nu contează.

Olivia își aranja hainele. Din cauza lui. El era responsabil pentru asta. O adusese în starea asta. Ce era în neregulă cu el?

– Trebuie să mă ocup mai întâi de asta, se scuză el. Dar...

– Du-te, îl îndemnă ea. Voi fi în urma ta.

Lisle avu nevoie de ceva timp ca să treacă de valul de isterie și să înțeleagă ceva din tot ceea ce se petrecuse. Unii băteau câmpii despre asasini, alții se plângeau că fuseseră atacați de intruși, o parte țipau că văzuseră fantome și alții erau pur și simplu dezorientați.

În cele din urmă, el și Olivia reușiră să mâne pe toată lumea înapoi în castel. Asta ar fi fost mai dificil dacă servitorii ar fi fost în stare să se refugieze în altă parte. Unii fugiseră la grajduri, dar se îndoia că ar fi rămas acolo. Era prea frig, iar zona era prea expusă. Dacă ar fi avut un dram de minte, s-ar fi întors să se ascundă împreună cu ceilalți.

În scurtă vreme, până când el și Olivia le așezară pe doamne în fața focului din șemineu, cu pahare mari de whisky în mâini, toți servitorii se adunaseră în sala mare.

Erau în siguranță dacă erau mai mulți.

Observă că servitorii nu se adunaseră, ca mai devreme, sub galeria menestrelilor. În schimb, se traseră mai aproape de capătul opus al sălii, acolo unde se afla vatra uriașă.

După cum era de așteptat, cei mai mulți dintre ei nu știau ce se întâmplase.

Când începuseră țipetele, pur și simplu se panicaseră și o luaseră la fugă.

Fu nevoie de multă răbdare și de ajutorul Oliviei ca să pună toate întrebările, dar în cele din urmă ajunse la constatarea că Lady Cooper țipase prima. Ceilalți se luaseră după ea, fără să cunoască motivul.

În momentul de față, Lady Cooper se certa cu Lady Withcote în privința a ceea ce văzuse.

– A fost o fantomă, spuse Lady Cooper. L-am văzut la fel de clar ca lumina zilei Acolo sus. Mișcă paharul spre celălalt capăt al sălii. În galeria menestrelilor.

Toate capetele se întoarseră în direcția aceea și priviră în sus. Nu se vedea nimic. Galeria era cufundată în întuneric.

– Cu ce semăna? întrebă Lisle.

– Arăta ca o fantomă, toată albă și acoperită cu umbre, răspunse Lady Cooper. Și transparentă. Ca o ceață. A plutit de-a lungul galeriei.

Câțiva servitori se cutremurară.

– Ce prostie! izbucni Lady Withcote. Știu ce s-a întâmplat! Ai adormit, așa cum faci de obicei, și ai visat o fantomă.

– Știu când sunt adormită și când sunt trează. N-am visat nimic!

– Cât timp a stat acolo? întrebă Lisle.

– N-a fost niciodată acolo, comentă Lady Withcote.

Lady Cooper se uită urât la prietena ei.

– A fost acolo, rosti ea apăsat. Au văzut-o și câțiva servitori. Nu sunt sigură cât timp a rămas acolo. S-ar putea să fi plutit de ceva timp, urmărindu-ne.

Alte icnete speriate.

– Când m-am uitat în sus, continuă Lady Cooper, era acolo. Am țipat. Ce altceva ar fi trebuit să fac? Ce ar trebui să facă cineva? Am auzit de astfel de lucruri, dar n-am văzut niciodată cu ochii mei o fantomă în carne și oase.

– Sincer, Agatha, nu cred că era *în carne și oase*. Ce prostii vorbești!

– Și tu ai țipat, Millicent.

– Pentru că m-ai băgat în sperieți! Am crezut că au venit să ne omoare niște scoțieni însetați de sânge. Apoi ai fugit afară din sală, în întunericul nopții și cu jumătate dintre servitori după tine, panicați. Nu știam ce să cred. Dacă îți luaseră foc jupele?

Lisle se uită la Olivia.

Mai degrabă aruncă o privire spre locul în care se aflase ultima dată. Acum nu mai era acolo.

O căută înnebunit cu privirea prin sala mare. Deși aveau foarte multe lumânări aprinse, colțurile sălii erau cufundate în întuneric.

Cât de ușor ar fi fost pentru un intrus să se strecoare printre ceilalți, neobservat în toată confuzia asta, își zise în sinea lui. Cât de ușor ar fi fost să răpească pe cineva...

Dar nu, la ce se gândea? Oricine ar fi încercat să o răpească pe Olivia urma să aibă parte de surpriza vieții sale.

De-abia se gândi la asta, când apăru o lumină în întuneric, venind de sus, din capătul de nord al sălii. Își ridică privirea. Olivia se afla în galerie cu un sfeșnic mic cu lumânări în mână. Toți ochii se îndreptară într-acolo.

Se putea baza pe ea să-și facă o intrare dramatică!

– Indiferent ce o fi fost sau nu aici înainte, începu ea, acum nu mai este nimic.

Se mută în centrul galeriei, în fața unei bolți arcuite. Puse sfeșnicul jos pe o masă așezată acolo de cineva. Scăldată în lumina lumânărilor, cu părul strălucind în nuanțe roșii-aurii, avea postura unei regine: capul sus și umerii trași înapoi, complet neînfricată. Un om cu imaginație și-ar fi putut închipui o stăpână din Antichitate arborând această poziție autoritară în timp ce le cerea vasalilor ei să apere castelul cu orice preț.

– Nu e nimic aici, spuse ea din nou. Nu sunt urmele vreunei apariții fantomatice. Nu sunt urme de noroi. Absolut nimic.

Lady Cooper rupse vraja:

– Dar am văzut-o, dragă. Clar ca lumina zilei.

– Nu mă îndoiesc că ai văzut ceva, răspunse Olivia. Ar fi putut zbura o pasăre printr-una dintre ferestrele sparte. De asemenea, mai putea fi cineva pus pe șotii. Se opri pentru un moment, ca să înțeleagă toată lumea ce spusese. Apoi: Bailey, adu-mi o mătură și o bucată de muselină, ceru ea.

În timp ce servitoarea plecă să îndeplinească cerința stăpânei sale, Lisle își dădu seama că atmosfera din sală se schimba și că teama irațională se topea. De la tăcerea mormântală în care fuseseră împietriți, oamenii se relaxau, murmurând.

În câteva minute, apăru și Bailey în galerie, ținând o mătură și bucata de pânză.

Olivia îi dădu sfeșnicul și o trimise jos. Galeria era din nou cufundată în întuneric.

La scurt timp după aceea, Lisle auzi un foșnet moale. Apoi ceva alb pluti deasupra balustradei.

Îi auzi pe toți icnind.

– Cineva nu trebuie decât să stea în ușă cu o bucată subțire de pânză prinsă la capătul unui băț lung, se auzi vocea Oliviei din întuneric.

– Cerule! strigă Lady Cooper.

Se auziră șoaptele servitorilor. Unii râseră.

După un timp, Lady Withcote rosti cu satisfacție în glas:

– Ei bine, asta ne arată cât de ușor putem fi păcăliți.

– Dar cine ar face așa ceva? întrebă Lady Cooper.

– Oamenii cărora le place să joace feste, răspunse Lady Withcote. Lumea nu duce niciodată lipsă de astfel de exemplare.

Olivia reapăru în mijlocul lor la fel de brusc pe cât dispăruse. Veni în fața lor și se opri în lumina focului.

Deși Lisle știa că o făcuse pentru a obține un efect teatral, tot simți că i se taie răsuflarea.

Arăta aproape ca o ființă nepământeană așa cum stătea acolo, în picioare în fața șemineului uriaș, luminată din spate de flăcările care se jucau prin buclele ei roșcate, peste pielea ca smântâna și mătasea grea a rochiei.

Lisle înțelese că juca în continuare rolul de stăpână a castelului, ținându-și mâinile ușor îndoite în dreptul taliei și spatele drept.

– A fost o glumă proastă, spuse ea către mulțimea adunată. Cel mai probabil, câțiva băieți din sat au vrut să râdă pe seama londonezilor. Probabil li s-a părut că e o glumă bună să vadă pe toată lumea alergând de colo-colo, țipând de groază.

– Cine i-ar putea învinui? râse Lady Withcote. Trebuie să recunoști că a fost amuzant, Agatha. Îmi amintește de gluma pe care i-a făcut-o Lord Thorogood soției sale. Îți amintești?

– Cum aș putea uita? S-a zis că iubitul ei n-a mai putut să și-o scoale timp de o săptămână, după o astfel de spaimă.

În timp ce ele își continuară povestirile indecente, Olivia îi trimise pe servitori la treburile lor. Îi trase deoparte pe Nichols și Bailey și le spuse să verifice prin camere și coridoare. Asta ar liniști pe oricine se temea că intrușii încă se mai aflau în castel.

Când avea să vină ora de culcare, mai spuse ea, voia liniște și ordine.

– Dați-le de băut, dacă trebuie, veni ultimul ei ordin.

Apoi cei doi plecară să ducă la îndeplinire porunca stăpânei lor.

Curând după aceea, doamnele porniră împleticindu-se spre paturile lor. Doar Olivia și Lisle mai rămaseră în sala mare.

Ea privea focul. Lumina acestuia îi transforma părul în aur și conferea o strălucire rozalie obrajilor ei, iar imaginea aceasta îl făcea să-l doară inima.

„Ce trebuie să fac?“ se întrebă în sinea lui. „Ce trebuie să fac în privința ei?“

– A fost un exemplu excelent de gândire rapidă, observă el. I-ai adus pe toți cu picioarele pe pământ în numai câteva minute.

– N-a fost nevoie de prea multă gândire, răspunse ea. Am creat destul de multe fantome în copilărie. Am ținut chiar și ședințe de spiritism. Este ușor.

– N-ar fi trebuit să mă uimească reprezentația ta, adăugă el. Dar m-a fascinat.

– Doar nu ți-ai zis că eu cred în povestea asta cu fantome! îl tachină ea.

– Ești o romantică.

– Da, dar nu și credulă.

Nu, nu credulă sau naivă sau inocentă. Aceste trăsături nu o caracterizaseră niciodată. Nu fusese nici inhibată sau greu de mulțumit. Sau orice altă trăsătură care caracteriza celelalte femei pe care le cunoscuse vreodată.

Îi intrase în cap și în sânge dintr-odată: pasiunea ei care se aprindea rapid, moliciunea pielii ei, gustul și mirosul ei, formele corpului și căldura care îi ardea venele, amețindu-l.

Olivia era o forță a naturii, de neoprit, irezistibilă.

Ce naiba avea el să facă? Nu se putea baza pe ea și nu putea avea încredere în el însuși. Uite ce făcuse, la doar câteva ore după ce căzuseră de acord că nu trebuie să se întâmple din nou.

„Nu vreau să-ți distrug viața și știu că nici tu nu vrei să mi-o ruinezi pe a mea.“

– Că tot veni vorba de romantism..., începu el.

– Dacă îți ceri scuze pentru ce s-a întâmplat pe acoperiș, o să te strâng de gât, îl opri ea.

– Dacă n-am fi fost întrerupți...

– Da, știu. Se încruntă. Trebuie să mă gândesc la asta. Sunt sigură că există o soluție. Dar n-o pot găsi acum. A fost o zi lungă.

Lungă cât o viață de om, își zise el în sinea lui.

Viața lui. Se schimba într-un mod irevocabil, de neoprit. Începuse să se schimbe din momentul în care îi atinsese buzele – nu, înainte de asta. Din momentul în care o zărise în sala de bal.

– Cu siguranță, plină de evenimente, adăugă el.

– Dar miezul problemei... Se încruntă. Iată la ce mă gândesc: avem mare nevoie de un majordom. Este clar că Edwards, oriunde ar fi, nu se mai întoarce. De asemenea, avem mare nevoie de servitori scoțieni. Aici nu e un loc bun pentru servitorii din Londra. Nu le place, nu îl înțeleg și nu se pot integra. E clar că cineva dorește să ne pună bețe în roate. Trebuie să descâlcim ițele acestei povești. În plus, avem nevoie de personal pe care să ne putem baza, oameni care sunt legați de locul acesta.

Deși fusese o zi lungă, era prea neliniștit și furios pe sine ca să simtă oboseala. El trebuia să fie cel puternic. Cu toate acestea, o găsise pe acoperiș și văzuse stelele oglindite în ochii ei și făcuse exact ceea ce promisese că nu va face din nou.

În același timp, nu putea ignora cuvintele ei. Fapte reale. Analizase situația într-o manieră logică, așa cum ar fi făcut-o și el dacă nu ar fi fost atât de bulversat de sentimentele pe care le simțea.

– Ai dreptate, spuse el.

Olivia făcu ochii mari.

– Am?

– Avem o problemă, dar asta nu este singura noastră problemă, continuă el. Am venit aici pentru a reconstrui. Am venit să rezolvăm problemele castelului. Și asupra acestor lucruri trebuie să ne concentrăm mai departe. Dacă facem asta...

Colțurile gurii ei se ridicară în sus.

– Nu mai avem timp să ne comportăm inadecvat.

– Plictiseala este mama tuturor viciilor, spuse el.

– Nu mi-am dat seama că le făceam de plictiseală, rosti ea. Râse scurt și începu să se îndepărteze. Ei bine, asta înseamnă că avem un plan. Oarecum. Și că putem discuta mai mult pe seama lui, mâine.

Îi ură noapte bună și dispăru în aripa de sud.

Olivia își păstră expresia amuzată pe față până ajunse în siguranță, în spatele ușilor și pe scări în sus.

Apoi se opri și își prinse capul în palme.

Ce aveau să facă?

Dorința era un lucru groaznic, nu ceea ce-și închipuise ea înainte. Era de *nesuportat.* Să stea acolo, privindu-l și dorindu-și să-l atingă și să fie atinsă...

Ce se întâmplase pe acoperiș, acel sentiment minunat!

Ea știa ce era. La urma urmelor, citise colecția fascinantă de literatură erotică a străbunicii ei și învățase cum să-și provoace singură plăcere.

Dar senzațiile acelea erau doar o imitație palidă.

„Gândește-te la altceva", se mustră în sinea ei. Așa că se gândi la majordomi și cum să-i piardă și să-i găsească. Se gândi la fantome care nu erau fantome. Enumeră toate problemele castelului în timp ce urca pe scara circulară spre camera ei.

Se duse la culcare fără prea multă speranță că va dormi bine, dar evenimentele zilei o făcură să adoarmă imediat. Puse capul pe pernă și următorul lucru pe care îl văzu fu lumina cenușie a dimineții umplând camera și pe Bailey lângă patul ei, cu o tavă în mâini. Iar de acolo veni aroma de ciocolată până la nările Oliviei.

Castelul Gorewood, sala cea mare
Marți, 18 octombrie, dimineața

Harpiile nu se treziseră încă, și probabil că nu aveau să o facă până în preajma prânzului. Atunci era perioada, presupuse Lisle, în care nu se simțeau hărțuite de forțele naturii.

Deși era departe de-a se simți liniștit în sufletul lui, se bucurase că luase micul dejun în liniște.

Până acum, nu-și dăduse seama cât de agitate fuseseră mesele.

Auzi servitorii mișcându-se cu pași ușori, văzându-și de treburilor lor... vântul suflând prin crăpături și ferestrele sparte... focul trosnind în șemineu.

Decorul era departe de-a fi ideal, iar el se afla la mii de kilometri depărtare de locul în care ar fi vrut să fie și nici munca de aici nu-l entuziasma prea tare. Dar era înconjurat de liniște și pace. Și ordine. Și într-un astfel de moment avu timp să cugete la ironia sorții, care făcuse ca toate asta să fie opera Oliviei.

Intră și ea în sala cea mare tocmai când el își termina ceașca de cafea pe care i-o pregătise Nichols.

Lisle se ridică.

Ea rămase în picioare lângă el și se uită lung la ceșcuța mică de pe masă.

– E cafea turcească?

El confirmă. Materialul veșmintelor ei îi foșnea la ureche. Îi putea simți parfumul, izul acela slab, floral. Sau era mai degrabă

condimentat decât floral? Foarte slab. Nu era un parfum la sticlă. Cel mai probabil conferit de plantele și florile uscate pe care le strecura printre haine.

– M-am obișnuit cu ea, spuse el. Nu-mi place la nebunie, totuși. Beau orice e disponibil. Dar Nichols are păreri ferme în ceea ce privește grija acordată „domnului" pentru care lucrează. Nici n-ar visa să ne descurcăm cu orice se întâmplă să fie la îndemână. Ia cu el cafea turcească oriunde mergem. Și o pregătește în fiecare dimineață, oriunde am fi. Vrei și tu?

– Aș vrea, da. Se îndepărtă de el și se așeză. Străbunica bea deseori cafea, dar servitoarea ei este foarte geloasă și nu vrea să-i arate lui Bailey cum s-o prepare.

– Îi voi spune lui Nichols să o învețe, se oferi el, așezându-se din nou pe scaunul său. Nichols disprețuiește geloziile mărunte. „Și nu l-ar deranja să învețe o servitoare drăguță orice ar vrea să afle, inclusiv unele lucruri despre care nici ea nu știe că dorește să le învețe", adăugă el în sinea lui.

Deși Lisle nu sună, Nichols apăru ca din senin, așa cum făcea de fiecare dată când era nevoie de el.

– Domnule?

– Cafea turcească pentru domnișoara Carsington, comandă Lisle.

– Desigur, domnule.

– Și când domnișoara Bailey are un moment liber, să o înveți cum s-o prepare.

– Desigur, domnule.

Deși tonul lui Nichols nu se schimbă, Lisle observă scânteia care se aprinse în ochii lui.

Mai mult ca sigur o văzuse și Olivia. Când valetul dispăru în spatele ușii care ducea spre bucătărie, spuse:

– Să nu cumva să-i treacă prin minte să-mi seducă servitoarea.

– Am și așa destule probleme cu propriile principii morale, comentă el cu o voce joasă. Doar nu te aștepți să fiu responsabil pentru etica celorlalți. Și categoric nu-i pot spune ce să gândească. E *bărbat*.

– Eu doar te avertizez, i-o întoarse ea. Nu vreau să fiu trasă la răspundere pentru ce va face Bailey. Ea are o părere foarte proastă despre reprezentanții sexului masculin.

– Nichols poate să-și poarte singur de grijă, spuse Lisle. După cum am menționat ieri, e mai puternic decât pare. Odată l-a ridicat de la pământ un simun și l-a purtat pe o distanță scurtă, înainte

să-l arunce printre niște beduini. El i-a ajutat să înlăture nisipul și le-a făcut cafea. Ei i-au împrumutat o cămilă. Când s-a întors la mine, și-a cerut scuze pentru că a „dispărut atât de brusc".

Ea îl privi cu o expresie amuzată și sceptică în ochii ei albaștri.

– Ai inventat povestea asta?

– Nu fi absurdă! exclamă el. Eu nu am nici un pic de imaginație.

Fanteziile înflăcărate și visele lipsite de inhibiții nu aveau nimic de-a face cu imaginația, își spuse în sinea lui. Pentru un bărbat, astea făceau parte din realitate.

– Aș dori să știu cine a inventat povestea *aia,* comentă ea.

El îi urmări privirea până la galeria menestrelilor.

– Te referi la fantoma care ne-a vizitat.

– Vreau să cercetez locul din nou, la lumina zilei, spuse ea. Poate că n-a fost nimic acolo, și Lady Cooper doar și-a imaginat sau a visat. Dar asta pare puțin probabil. Cineva s-a jucat de-a fantomele pe aici în ultimii ani. De ce s-ar opri tocmai acum, când au public nou?

– În primul rând, de ce au început? întrebă el. De ce să sperii pe cineva ca să plece de aici?

– Pentru că vrei locul pentru tine sau pentru că aici se află ceva ce vrei, răspunse ea.

– E clar că nimeni nu a vrut castelul în sine, comentă el. Mains n-a reușit să atragă nici un chiriaș și am văzut semne că ar fi locuit cineva aici pe ascuns.

– Mains, repetă ea. Am vrut să vorbesc cu tine despre el.

Nichols apăru cu cafeaua. Umplu ceașca Oliviei, o reumplu pe a lui Lisle și dispăru.

Olivia se întoarse și îl privi cum se îndepărtează.

– E talentat, observă ea. Ai observat vreodată cât de puțini bărbați dau dovadă de discreție când se mișcă? De obicei cer atenție în orice fel posibil. Își întoarse privirea spre el. Nu și tu, însă. Presupun că ți se trage de la viața în Egipt, de la meseria ta.

– A te mișca ca o panteră este o abilitate importantă, spuse el.

– Mi-ar plăcea să o învăț și eu, recunoscu ea, dar nu se poate în hainele astea.

Astăzi purta o rochie cafenie. Și pentru că era o rochie de zi, îi acoperea toată pielea, până la gât. Altfel, semăna cu rochia pe care o purtase noaptea trecută: mâneci imense și un munte de fuste înfoiate, umflate de straturi întregi de jupoane...

Își struni mintea să revină la fapte.

– Ocup atât de mult spațiu, se tângui ea, și mai și fosnesc.

– Vorbeai despre Mains, o întrerupse el.

– Da. Inhală mirosul cafelei și oftă în semn de apreciere înainte să ia o înghițitură. O, este excelentă. Mai bună decât a străbunicii.

– Mains, insistă el.

– Ești un exemplu de hotărâre și concentrare, comentă ea.

– Unul din noi trebuie să fie. Tu deviezi discuția în zece direcții în același timp.

– Da, mă gândeam la mâncare.

– Îți voi umple eu farfuria. Sări în picioare și se îndreptă spre bufet, nerăbdător să se miște, să facă ceva util. Tu vorbește.

– Da, prea bine. Trebuie să recunosc, Mains era ca un puzzle. Mă așteptam, la fel ca tine fără îndoială, să descopăr că este un incompetent. Sau un bețiv. Sau amândouă. La urma urmei, oamenii doresc să muncească. Satul nu este chiar înfloritor. Una e să aibă dificultăți în a găsi un chiriaș. Nu toți oamenii găsesc primitor un castel din secolul al XV-lea, chiar și unul în stare excelentă și mobilat cu tot luxul. Dar ca un agent să fie incapabil să angajeze oameni pentru a lucra pe o proprietate care timp de secole a fost principala sursă de locuri de muncă pe o rază de kilometri întregi – asta e cu adevărat straniu.

El se întoarse la masă și puse farfuria jos.

Olivia se uită la mâncare.

– Văd că nu avem *haggis*.

– Bucătarul nostru e francez, explică el.

– Și nici somon, spuse ea. Dar observ că a reușit cumva să coacă o brioșă perfectă în cuptorul ăla îngrozitor.

– Uimitor, nu-i așa? rosti el. Se așeză din nou. Revenind la Mains... Ce spuneai?

Ea își ridică tacâmurile.

– Ești atât de axat pe un singur subiect.

– Da, stau ca pe ace. Pot să-mi dau seama, după modul în care tărăgănezi discuția, că ai ceva important să-mi spui.

– Mai multe lucruri, îl corectă ea. În primul rând, agentul tău trage puțin la măsea, este un nițel incompetent și un pic prea leneș, dar astea nu sunt o problemă cu adevărat. Își face treaba destul de bine. Dar vărul tău, Frederick Dalmay, l-a controlat până în ultimii ani de dinaintea morții sale. De atunci, acest rol i-a revenit tatălui tău.

Atunci se opri și se ocupă de micul dejun.

Lisle nu-i puse altă întrebare. Nu avea nevoie.

– Tata a stricat totul, spuse el.

– Așa s-ar putea spune, da.

– A dat ordine contradictorii, continuă el. Se răzgândea de zeci de ori.

– Așa s-ar părea.

– Am văzut ce s-a întâmplat, adăugă el. Nu e nevoie de imaginație. Sătenii sunt de aceeași părere ca mine.

– Au fost impuse reguli care fie erau nejustificat de stricte, fie le contraziceau pe altele, comentă ea. Drept urmare, ai pierdut niște meseriași. Satul nu a rămas fără locuitori, dar au plecat câteva familii. În alte cazuri, bărbații călătoresc mult ca să lucreze în altă parte, continuă să vorbească între înghițituri.

Lisle o lăsă să vorbească în propriul ei ritm. El trebuia să se gândească la multe.

– Am învățat de la tatăl meu vitreg și de la unchii mei cum trebuie să fie gestionată o proprietate, zise ea. Știi cât de în serios își ia Lord Rathbourne responsabilitățile care-i revin. Din câte am înțeles, vărul tău Frederick urma aceleași principii.

– Nu și tatăl meu, rosti Lisle. El n-ar putea respecta un principiu nici dacă i l-ar lipi cineva de nas.

– Vestea bună este că înțelegem de ce n-ai fost primit cu brațele deschise.

– Rea voință, comentă el. Nu știu ce alte probleme pot aduce asupra lor.

– Trebuie să le câștigăm din nou încrederea, propuse Olivia. Cred că de acolo trebuie să începem. Apoi ne putem ocupa de fantome.

Nichols apăru înainte ca Lisle să poată răspunde.

– Domnișoară Carsington, a venit aici un om în legătură cu o problemă, anunță valetul.

Capitolul 13

Nichols le spuse că un om pe nume Herrick voia să ocupe postul vacant de majordom.

Olivia se uită la Lisle.

– Cum s-a întâmplat asta? întrebă el. Ieri nu puteai urni pe nimeni să se apropie de locul ăsta.

– Atunci o fetișcană roșcată încă nu îi ținuse piept unui francez sălbatic, înarmat cu un satâr, răspunse ea.

– Doar nu s-a dus vestea atât de repede! se miră el.

– S-a întâmplat ieri, îi aminti ea. Când fac vreo năzbâtie la Londra, vestea face ocolul orașului până a doua zi la micul dejun. Veștile circulă chiar mai repede la țară, din câte știu eu.

– Dar cum? Cine le-ar fi spus? Nu avem nici un sătean la castel.

– Grajdurile, explică ea. Bârfa circulă din castel spre grajduri, și există întotdeauna un vagabond de prin partea locului care își pierde vremea pe la grajduri, dintr-un motiv sau altul. În fiecare sat există cel puțin o persoană care pentru care e o datorie de onoare să afle totul despre toată lumea.

Lisle se uită în sus la Nichols.

– Dacă ar fi fost un tip dubios în orice fel, știu că l-ai fi trimis pe drumul lui, comentă el.

– Are o scrisoare de la domnul Mains, Excelență, precum și una de la fostul său angajator, Lord Glaxton.

Asta ar fi de la castelul pe care îl văzuse noaptea trecută de pe acoperiș, se gândi Olivia. Își alungă din minte acoperișul și ce se întâmplase acolo.

Dacă îl ignora cu foarte multă hotărâre, poate că avea să uite.

– Îl vom primi imediat ce domnișoara Carsington își termină micul dejun, spuse Lisle.

– Am terminat, sări Olivia.

Lisle se uită la farfuria ei.

– Nu, n-ai terminat.

– Pot mânca oricând, explică ea. Nu găsim mulți majordomi prin locurile astea.

– Atunci am să iau eu brioșa, zise el. Lasă-ne un moment, Nichols, apoi adu-l aici.

Ea și Lisle plecară de la masă ca să aștepte potențialul angajat în apropierea hornului uriaș, cea mai caldă parte a camerei – aflată la o oarecare distanță de coridorul care ducea spre bucătărie și de servitorii care trăgeau cu urechea.

Datorită puterii misterioase de sincronizare pe care o poseda – poate că era suficient doar că trăise alături de Lisle atât timp –, Nichols îl aduse pe Herrick la o fracțiune de secundă după ce Olivia terminase de scuturat firimiturile de pe vesta lui Lisle. El fie nu le observase, fie nu-i păsa, însă Nichols le-ar fi văzut. Olivia era sigură că valetul ar fi murit de supărare dacă stăpânul lui apărea cu o ținută neglijentă în fața unui potențial servitor.

Herrick arăta ca un majordom, nu exista nici o îndoială în privința asta. Avea un fizic impresionant: aproape la fel de înalt ca Aillier, dar mult mai musculos. Avea părul negru, tuns îngrijit și ochi negri plini de agerime. Avea aerul liniștit al unui om care se simțea stăpân pe situație. Îi amintea Oliviei de Dudley, majordomul străbunicii.

Îi amintea și mai mult de Nichols, deși Herrick era mult mai uriaș. Dar poseda aceeași calitate de-a se mișca discret.

Deși era scoțian, vorbea o engleză aproape perfectă, fără urmă de accent.

– Ultima dată ai lucrat la castelul Glaxton, spuse Lisle după ce parcurse scrisorile de recomandare. Mă întreb de ce ai renunța la postul acela avantajos ca să vii în dărăpănătura asta.

– Ambiție, Excelență, răspunse Herrick. Acolo este majordom domnul Melvin. Eu lucram la ordinele lui. Nu ne înțelegeam foarte bine. Având în vedere faptul că era puțin probabil ca lucrurile să se schimbe sau ca el să se pensioneze în viitorul apropiat, am hotărât să-mi caut norocul în altă parte. Au trecut două săptămâni de când mi-am dat demisia. Eram la un pas de-a accepta o slujbă în Edinburgh, când am aflat de postul vacant de aici. Conversația pe care am avut-o ieri cu domnul Mains mi-a întărit convingerea că sunt mai potrivit pentru postul acesta.

Lisle nu se strădui să-și ascundă mirarea. Gesticulă spre camera pe jumătate mobilată.

– În dărăpănătura asta?

– Da, Excelență. Eu o văd ca pe o provocare.

– Din păcate, și noi la fel, comentă Lisle.

Olivia hotărî că era timpul să intervină.

– Din experiența mea, începu ea, servitorii preferă de obicei să lucreze în posturi ușoare. Provocările nu sunt, în cele mai multe cazuri, pe placul lor.

– Cu siguranță asta se aplică majorității, domnișoară Carsington, răspunse Herrick. Mie mi s-ar părea o viață plictisitoare și lipsită de satisfacție.

– Noi nu suntem plictisitori, spuse Lisle. Nici pe departe. Poate că n-ai auzit că fostul nostru majordom a dispărut în circumstanțe misterioase.

– Veștile circulă repede prin părțile astea, Excelență, zise el. Locuitorii din Edinburgh, în special servitorii, știu tot ce se petrece pe o rază de treizeci de kilometri. Gorewood se încadrează în aria asta.

– Și dispariția bruscă a fostului nostru majordom nu te sperie deloc? întrebă Olivia.

– Excelența Voastră și domnișoara Carsington îmi permit să vorbesc deschis? întrebă Herrick.

– Te rugăm, îl aprobă Lisle.

– Majordomul anterior a fost un *londonez*, spuse Herrick cu blândețe – sau cu o doză de compătimire? Eu nu sunt. Familia mea a trăit în aceste locuri de multe generații. Nu putem fi dezrădăcinați prea ușor. Sau deloc.

Olivia se uită la Lisle.

– Fără îndoială că Excelența Voastră și domnișoara Carsington doriți să discutați problema în particular, continuă Herrick. Voi ieși din cameră.

Și alunecă afară.

Olivia și Lisle îl priviră plecând.

– E cumva fratele mai mare al lui Nichols? întrebă ea încet.

– Trebuie că fac parte dintr-o specie diferită de majoritatea, comentă el. Sper că nu-i umblă și lui ochii aiurea. Dar nimeni nu poate fi perfect. E scoțian, după cum voiai tu, și e legat de zona asta. Referințele sunt impecabile. Face o impresie bună. Este discret. Liniștit. Vorbește o formă inteligibilă de engleză. Ei bine, îl vrei sau nu?

– E castelul tău, spuse ea.

– Nu mă pricep să angajez oameni, recunoscu el. Mie îmi e simpatic, dar tu vei fi responsabilă de personal. Se presupune că eu voi face treburile bărbătești. Trebuie să evaluez starea curții și a zidului fortificat. De asemenea, trebuie să inspectez mai îndeaproape parterul castelului. Vreau să aflu cum au pătruns intrușii noștri. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta și ocupă-te tu de majordom.

– Pare să fie sincer, spuse ea.

– Am încredere în instinctele tale DeLucey în privința asta, zise el.

– Nu pare intimidat la sarcina enormă care îl așteaptă, observă ea. Să angajeze personal complet – de preferință din vecinătate –, să îi facă să execute corect sarcinile, să creeze un sistem de aprovizionare și așa mai departe...

– E departe de a fi intimidat, admise el. Pare mai degrabă un câine care trage de lanț, nerăbdător s-o ia la goană.

– E înalt și arătos, comentă ea.

– Atunci rămâne stabilit.

Nichols își făcu apariția.

– Domnișoara Carsington îl place, anunță Lisle. Trimite-l înăuntru pe noul nostru majordom.

Puțin mai târziu

– Nichols te va prezenta personalului și îți va face turul castelului mai târziu, îi spuse Olivia lui Herrick. Doamnele Cooper și Withcote nu se vor trezi până la amiază, cel mai devreme. Aveau să-l privească lung și să facă remarci nepotrivite, iar el va trebui pur și simplu să se obișnuiască cu asta. Lord Lisle a elaborat un set de planuri pe care știu că vei dori să le studiezi. Mie mi s-au părut foarte utile. Castelul acesta se dovedește a fi o structură mult mai complicată decât mi se părea la început – dar îndrăznesc să spun că tu ești obișnuit cu o scară care ocolește vreun etaj sau se termină brusc sau cu etajele aflate între etaje, camerele ascunse prin ele pe ici-colo.

– La mezanin, domnișoară? Într-adevăr, aveam așa ceva la Glaxton.

– Nu le-am explorat pe toate încă, continuă ea. Dar Nichols a sugerat că mezaninul aflat direct deasupra coridorului dinspre bucătărie ar putea servi drept arhivă. Pentru moment, am cerut ca registrele casei să fie mutate acolo.

Herrick își întoarse privirea spre partea peretelui aflată direct deasupra ușii de la bucătărie.

Avea un fel neobișnuit de a-și mușca gâtul care, laolaltă cu nasul lui coroiat, îl făcea să arate ca un uliu.

– Camerele tale sunt cam la același nivel, în turnul de nord, direct sub cele ale lordului Lisle, îl informă ea.

Privirea lui întunecată se mută spre capătul de nord al sălii, la colțul galeriei menestrelilor, în spatele căreia se afla o ușă și un coridor care duceau în camera lui.

– Ar mai trebui să-ți spun că am avut o fantomă acolo, noaptea trecută, adăugă ea. În galeria menestrelilor.

Privirea lui ca de uliu se întoarse spre ea. Era perfect calm.

– O fantomă, domnișoară?

– Cineva care se prefăcea a fi o fantomă, explică ea. Foarte enervant. Excelența Sa a ieșit să găsească modul în care au pătruns înăuntru.

– Am observat niște semne de vandalism când am venit, domnișoară. E foarte neplăcut, dar castelul a stat nelocuit mult timp. A fost ca o invitație deschisă.

– Foarte tentant, știu, adăugă Olivia. Cred că Excelența Sa a spus ceva despre niște trepte lipsă la nivelurile inferioare ale scărilor. De asemenea, am văzut bucăți din parapete căzute în curte.

– Stricăciunile alea s-au petrecut acum mulți ani, spuse Herrick. Cred că au renunțat la încercarea de-a vinde castelul bucată cu bucată. Dar curtea... Clătină din cap. Păcat! N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut cu ochii mei.

– Curtea? întrebă Olivia, încercând să-și amintească ce văzuse ieri, când Lisle o luase la plimbare prin curte.

Pereții se deterioraseră și bucăți din ei se rostogoliseră la mică distanță de fundații. Evident, pământul era denivelat. I se păruse ceva straniu în privința asta? Nu-și mai amintea.

Fusese prea ocupată cu fanteziile romantice ca să se uite cu atenție în jurul ei.

– Au săpat, explică Herrick. Cineva caută din nou comoara aia.

Puțin mai târziu

– Comoară îngropată, repetă Lisle. Există în preajma noastră niște idioți care cred că aici e îngropată o comoară?

Anunțul pe care Olivia fugise afară din castel ca să-l facă fusese mai lung și mai dramatic, fluturându-și brațele în aer, așa cum făcea de obicei.

Era o situație enervantă.

– Dacă aș fi citit toate documentele și cărțile vărului Frederick, aș fi aflat, spuse ea. El a adunat tot ce se putea despre castelul Gorewood. Toate legendele, în toate variantele lor. Era clar că mai devreme sau mai târziu aveam să dau peste o comoară îngropată.

– Nu e comoara vreunor pirați, nu? întrebă el. Pentru că noi doi am săpat deja în căutarea unei comori de pirați.

Ea îi zâmbi. Nu purta bonetă, iar părul i se desfăcuse și flutura în bătaia vântului, același vânt care îi ridica și fustele din când în când. Lisle simțea cum i se topește creierul sub efectul zâmbetului ei.

Ce avea să facă în privința ei?

– Nu pirați, îl liniști Olivia. Asta s-a întâmplat în timpul războaielor civile. Cromwell a atacat castelul. În cele din urmă, familia

și servitorii au fost nevoiți să fugă. Au scăpat pe timp de noapte – dar nu au putut să-și ia și comoara cu ei.

Era atât de entuziasmată, că aproape tremura de emoție. Îi era foarte greu să reziste, să nu se lase și el luat de val.

Dar el avea nevoie de liniște. Avea nevoie de ordine. Trebuia să se ocupe de o duzină de probleme și nu era sigur că va putea să se gândească limpede la oricare dintre ele, dacă nu rezolva mai întâi problema pe care o reprezenta Olivia. Și nu o putea rezolva când ea stătea în fața lui. De abia putea gândi clar.

– Așa că au îngropat-o, zise el.

Ea încuviință.

– Îmi pare rău să-ți distrug fantezia asta frumoasă, dar dacă am auzit povestea asta nu o dată, ci de douăzeci și cinci de ori, comentă el. Vrei să-ți spun cum e mai departe? Partizanii lui Cromwell au fost mai victorioși decât se așteptau regaliștii. Familia a pierdut totul, inclusiv secretul cu privire la locul în cazul era îngropată comoara lor. Îți jur, fiecare familie regalistă din Anglia și-a îngropat bijuteriile și argintul înainte să fugă în miez de noapte din fața lui Cromwell și a hoardelor lui. Și fiecare dintre ei a uitat unde le-a îngropat.

– Bineînțeles că știu că este o legendă, dar...

– Nimeni, mai ales scoțienii ăștia vicleni, n-ar putea fi atât de naiv încât să-și închipuie că mai există vreo comoară după două sute de ani, spuse el. Nimeni care are mai mult de doisprezece ani, adică. Te rog, spune-mi că nu crezi povestea asta.

– Nu trebuie s-o cred eu, spuse ea. Dar eu cred că cineva o caută. Se uită în jurul ei. Există dovezi. Întinse mâna spre numeroasele movilițe și brazdele care umpleau curtea. Pământul a fost atât de ud că e greu de observat. Dar Herrick a văzut dovada unor săpături recente.

– Comoara îngropată este specialitatea ta, i-o tăie el. Ești liberă să sapi oriunde dorești.

– Lisle, nu despre asta e vorba. Cum poți fi atât de prost? Nu-ți dai seama că...

– Ba îmi dau seama, dar nu îmi pot pierde vremea cu cai verzi pe pereți, explică el. Sunt prea multe de făcut. Am nevoie de muncitori și am de gând să fac rost de ei.

– Desigur că trebuie să faci asta. Am vrut doar...

– Nu putem continua așa, o întrerupse el, cu ferestre sparte și cu ploaia și vântul care pătrund înăuntru, și pe deasupra și cu niște glumeți care se strecoară pe ascuns în castel. În trecut nu s-ar fi strecurat

nimeni în galeria menestrelilor. Ar fi trebuit să lupte ca să pătrundă înăuntru. Fantomele noastre ar fi putut intra prin ușa deteriorată pe care ți-am arătat-o, cea care duce la subsol. Apoi au trebuit doar să urce pe scările rupte. Ușa aia trebuie reparată și închisă.

– Sunt de acord, dar...

– Mă duc în sat să adun oameni, mai spuse el.

Întorcându-i spatele lui Lisle, Olivia se așeză cu zgomot pe o bucată din peretele fortificat care se rostogolise în curte, cândva în secolul trecut.

Dacă l-ar vedea îndepărtându-se, n-ar rezista tentației de-a arunca cu ceva după el.

Ar fi un gest care i-ar aduce satisfacție, dar nu l-ar schimba și nici circumstanțele în care se aflau.

Avea foarte multe treburi și voia să le rezolve cât mai repede posibil.

Pentru el, a desluși problema cu fantoma și misterul comorii însemna „a se ocupa de cai verzi pe pereți". Cum îl putea face pe Domnul Încăpățânat să înțeleagă că tocmai acesta era miezul problemei?

Cineva se străduise până peste puteri în ultimii ani. Trebuie că aveau motive puternice să creadă că acea comoară exista cu adevărat.

Se uită în jurul ei. Curtea era denivelată, dar asta era de așteptat după atâția ani în care fusese neîngrijită. Frederick Dalmay își concentrase atenția pe interiorul castelului, din câte se vedea.

Ce văzuse Herrick, dar le scăpase ei și lui Lisle? Lisle spusese că plouase fără întrerupere, două zile la rând, până să ajungă ea. Apoi toți caii, căruțele și oamenii călcară în picioare buruienile și răscoliră pământul. Ploaia și mișcarea ascunseră toate urmele săpăturilor – dacă existaseră urme.

Își lăsă privirea să hoinărească de-a lungul zidului dărăpănat. În colțul de sud-vest se aflau rămășițele unui turn de veghe. Acolo? Era ceva nefiresc legat de pământul din apropiere? Se duse într-acolo. Pământul forma niște movile în jurul unor gropi, lângă perete. Nu părea săpat de curând. Cu toate astea, nu arăta nici vechi.

Asta observase Herrick?

Rămase locului și îl studie pentru un timp, dar pământul zgrunțuros nu-și dezvălui secretele în fața ei.

– Atunci n-am ce face, concluzionă ea pentru sine. Va trebui să fac lucrul rațional și să-l întreb.

*

Gorewood
Câteva ore mai târziu

Lisle descoperi că starea de spirit din sat se schimbase peste noapte.

El și valetul lui intraseră în prăvălii și făcuseră niște comenzi și nimeni nu se mai prefăcea că nu-i înțelege.

După cum spusese Olivia, trebuie că ajunsese în sat vestea că o fată roșcată îl înfruntase pe nebunul bucătar francez și satârul său. Probabil că auziseră deja că Olivia se descurcase și cu o fantomă și transformase momentul acela de teroare într-un subiect de glumă.

Ei bine, fata era o minune, nu exista nici o îndoială în privința asta.

Lisle și Nichols intrară la Crooked Crook. Era cam aglomerat pentru timpul zilei, își zise Lisle în sinea lui. Dar fiind singura cârciumă din sat, era singurul loc în care putea afla bârfele care circulau.

Se duse la tejghea și ceru o halbă. Crâșmarul nu se purtă de parcă Lisle ar fi vorbit greacă sau chineză. Puse halba pe tejghea.

– Și o rundă pentru toți cei prezenți, anunță Lisle.

Asta le atrase atenția. Așteptă până când fu servită toată lumea.

Apoi le vorbi. Era obișnuit să vorbească în fața mulțimilor de străini. Așa aduna oameni care să-i muncească la săpături. Și așa îi strunea să se țină de treabă. Banii nu erau întotdeauna importanți pentru egipteni și nu erau foarte dornici să-și riște viața pentru străini. Străinii îi considerau niște lași. Lui Lisle i se părea că egiptenii sunt oameni cu capul pe umeri. Așa că făcea apel la logică și se asigura că le dădea suficiente motive să aibă încredere că va avea grijă de ei.

În privința scoțienilor nu era la fel de sigur. Dar știa că erau curajoși până la nebunie aproape și că puneau fi loiali în aceeași măsură – îi veni imediat în minte bătălia de la Culloden. Și, din moment ce era depășit numeric cu doar douăzeci de oameni, nu se deranjă să folosească tactul, un limbaj pe care nu îl deprinsese niciodată prea bine.

– Caut oameni ca să repar castelul Gorewood, începu el. Caut genul de oameni care nu se tem de fantome și apariții, de monștri cu picioroange și alte ființe de care s-ar putea lovi în miez de noapte. Asta e ultima dată când mai întreb în satul Gorewood. Nichols, aici de față, a făcut o listă cu tâmplarii, zidarii și alți oameni care îmi trebuie. Cei care doresc să lucreze își pot trece numele pe lista lui

și să fie la castel, mâine-dimineață la ora opt, pregătiți de treabă. Dacă Nichols se întoarce cu prea puține nume, voi căuta în Highlands, unde mi s-a spus că pot găsi bărbați *adevărați*.

Termină de băut halba și ieși.

Roy și cei din cârciumă îl urmăriră cu privirile. Încăperea se cufundă într-o liniște mormântală, pentru că toată lumea se holba la ușa pe care ieșise fiul stăpânului.

Apoi își îndreptară privirile spre omul firav de la tejghea, înarmat cu un carnet și un creion.

Apoi Tam MacEvoy izbucni în râs, o cascadă de hohote, și altcineva alături de el și în scurtă vreme râdeau toți de parcă n-ar mai fi auzit ceva atât de amuzant în toată viața lor.

– L-ați auzit? întrebă Tam când reuși să respire.

– Mai întâi fetișcana roșcată, acum el! exclamă altcineva.

– Ai mai auzit vreodată așa ceva? îl întrebă cineva pe Roy.

– Nu, niciodată, răspunse el.

Și era adevărat că nu mai auzise niciodată ca o mulțime atât de mare de scoțieni să stea să asculte asemenea jigniri din partea unui englez – nici măcar nu era vorba de stăpân, despre care toată lumea știa că era un idiot, ci doar de fiul lui. Se uită la Jock, care părea chiar mai confuz decât de obicei.

– Ei bine, nu putem suporta așa ceva, nu? îi instigă Tam. Îi vom arăta Excelenței Sale cine sunt bărbații adevărați.

Mărșălui până la servitorul cel slab, cel numit Nichols.

– Tu! începu el.

Omul numit Nichols nu părea deloc afectat, doar stătea pe loc, calm și politicos, cu atitudinea aceea superioară a englezilor.

– Da, domnule?

– Numele mei e Tam MacEvoy, declară Tam și își împinse bărbia în afară. Să mă înscrii acolo chiar acum. Tam MacEvoy, geamgiu.

Alt bărbat îi atinse cotul.

– Și pe mine, Craig Archbald, zidar.

– Și eu.

Apoi se împingeau cu toții, cerând să fie înscriși pe lista cu locuri de muncă.

– Roy, șopti Jock. Ce ne vom face?

– Nu ne putem înscrie, răspunse Roy.

Toți cei din Gorewood știau că nu munciseră cinstit nici măcar o zi din viața lor. Dacă se apucau acum, oamenii ar fi devenit bănuitori.

– Trebuie să ne purtăm ca de obicei.

– Dar...
– Nu-ți face griji. Am o idee.

Până la căderea serii, Olivia nu prea îl văzu pe Lisle. După ce se întorsese din sat, rămăsese să inspecteze curtea până la apusul soarelui. După aceea, își petrecu o oră cu Herrick în arhivă, apoi se duse în camera lui.

Deși nu văzuse cu ochii ei, știa că Lisle își crease un birou în bovindoul larg din dormitorul lui. Avea să lucreze acolo până când venea momentul să se îmbrace pentru cină.

Cel mai bine era să nu se gândească la dormitorul lui.

Mai târziu, după cină, se adunară în zona confortabil de caldă din preajma șemineului. Lisle repetă discursul scurt și provocator pe care îl ținuse în Crooked Crook.

– Și nu au aruncat cu nimic în tine? întrebă Olivia.

– Categoric nu, răspunse el. După spusele lui Nichols, la două minute după ce-am plecat, râdeau și aplaudau și se luptau să se înscrie pe listă. Mi-a spus că și-au trecut și rudele, pentru că nu voiau să fie considerate mai puțin curajoase decât sălbaticii din Highlands – sau decât o fetișcană roșcată. Știm cu toții că tu ai fost cea care a determinat schimbarea asta.

– Dar tu ai știut cum să profiți de situație, spuse ea.

Îi părea rău că nu fusese acolo. De asemenea, i-ar fi plăcut să se afle în tavernă și după aceea, să-i audă pe săteni. Trebuie să fi fost un deliciu.

– Într-adevăr, te-ai descurcat foarte bine, îl lăudă Lady Cooper. Abia aștept să văd scoțieni voinici urcându-se pe scări, ridicând cărămizi și tot așa.

– Nu că n-am avea o priveliște plăcută și în interior, adăugă Lady Withcote.

Aruncă o privire admirativă spre Herrick, care tocmai venise cu o tavă pe care se aflau băuturile lor. Când acesta dispăru din nou, Lady Cooper întrebă:

– Unde naiba l-ai găsit și pe ăsta, Olivia?

– Pur și simplu a apărut ca duhul din *O mie și una de nopți*, răspunse ea.

– Aș vrea să-i frec lampa, comentă Lady Withcote.

– Millicent, să ținem un toast – pentru Olivia, deoarece a numit un astfel de specimen masculin în rol de majordom.

Pentru Olivia, repetă Lady Withcote.

Lisle își ridică paharul. Privirea lui cenușie o întâlni pe a ei, și Olivia văzu stelele argintii și luna strălucitoare, și amintirile o năpădiră instantaneu, într-un val fierbinte de senzații.

– Pentru Olivia, repetă și el.

– Și pentru Lisle, rosti Lady Cooper. Pentru scoțienii musculoși care urmează să vină.

– Pentru Lisle, zise și Lady Withcote.

– Pentru Lisle, repetă Olivia și îi aruncă o privire plină de subînțeles peste marginea paharului, ca să se răzbune.

– Vă mulțumesc, doamnelor, spuse el. Dar acum vă implor să fiți îngăduitoare cu mine. Mâine dimineață aștept o armată de muncitori și va trebui să fiu odihnit. Asta înseamnă că trebuie să mă culc devreme.

Își ceru scuze pentru că era plictisitor, le ură noapte bună și urcă în camera lui.

În ultimii ani cercetaseră fiecare centimetru din castel. Cunoșteau fiecare coridor și scară, toate modurile de-a intra și ieși. Ghemuiți în turnul de pază dărăpănat, urmăreau acum ferestrele turnului de sud.

Acolo se aflau femeile.

Toți sătenii din Gorewood știau unde dormeau nou-veniții, cui aparținea fiecare servitor și unde dormeau și aceștia, care dintre ei se strecurau la grajduri și care valeți erau mai îndrăgiți de cameriste. La urma urmei, era castelul Gorewood, și era treaba tuturor ce se petrecea acolo.

Așa că Jock și Roy așteptară ca ferestrele turnului de sud să se cufunde în întuneric. Apoi, având grijă să rămână la adăpostul umbrelor, se grăbiră spre ușa stricată de la subsol, urcară pe treptele rupte și-și croiră drum spre una dintre scările care duceau până la primul etaj.

Uuuuoooieeeiouuuoooiouuuoooieeeuuuuoooiouuuooo!

Olivia sări în șezut.

– Sfinte Dumnezeule!

Auzi pași.

– Domnișoară? Ce este zgomotul acela?

– Nu sunt sigură. Olivia coborî din pat. În lumina focului aproape stins, localiză vătraiul. Îl smulse din suportul său. Dar oricine face asta va regreta amarnic.

*

Uuuuoooieeeiouuuoooiouuuoooieeeuuuuoooiouuuooo!

Lisle se trezi și sări din pat dintr-o singură mișcare, smulgând cuțitul pe care îl ținea sub pernă.

– Domnule? Ce este?

– Oribil. E sunetul cel mai oribil de pe pământ. Sunetul morții, al torturii și al agoniei din focurile iadului, spuse Lisle. Fir-ar să fie! Sunt *cimpoaie*.

– Repede! spuse Roy. Se apropie.

El și Jock fugiră prin camera lungă de la etajul al doilea, ieșiră pe scara din turnul de nord și se grăbiră în jos. Scara era neagră ca smoala, dar ei urcaseră și coborâseră pe ea de sute de ori, așa că nu conta dacă era zi sau noapte pentru ei.

Ajunseră jos, la primul etaj și traversară sala cea mare până la cealaltă scară, ca să ajungă înapoi în turnul de sud. O luară la fugă în jos pe treptele de piatră. Apoi Roy se opri și zise:

– Acum, una pentru doamne bătrâne.

Olivia și Bailey dădură buzna în salonul de la etajul al doilea în același timp cu Lisle și Nichols.

– Le-ai văzut? întrebă Lisle.

– Le-am auzit doar, răspunse Olivia. Erau...

– Cimpoaie, zise Lisle încruntându-se.

– Într-adevăr? Sunau atât de îngrozitor.

– Când nu sună așa?

De pe scările turnului de sud se auziră țipetele înăbușite. Olivia fugi într-acolo.

Lisle ajunse la ușă înaintea ei.

– Stai! o opri el.

O dădu din drum și porni în jos pe scări înaintea ei.

Olivia îl lovi cu coatele pe Nichols și porni după Lisle.

– Nu mă tem eu de niște cimpoaie, comentă Olivia.

– Oricine le folosește ca să trezească oamenii în mijlocul nopții nu s-ar opri de la nimic altceva, îi explică Lisle.

– Sincer, Lisle, nu par să fie atât de răi.

– Ba sunt. Este cel mai oribil sunet de pe pământ. Este sunetul de zece mii de morți.

Ajunseră la camera lui Lady Withcote, a cărei ușă era deschisă. Doamna veni în întâmpinarea lor, cu servitoarea pe urmele ei, încercând să-i lege șnururile capotului.

– Îmi pare foarte rău, dragilor. Dar urletele astea îngrozitoare m-au speriat. Cred că am sărit din pat, direct în aer. Nu-mi amintesc când s-a întâmplat ultima dată așa ceva. Cred că atunci când am simțit ce picioare reci are Lord Waycroft, cred.

Văzând că era teafără și nevătămată, Lisle o porni din nou pe scară, cu Olivia aproape în spatele lui.

O găsiră pe Lady Cooper în pragul dormitorului ei, privind în jos pe scara cufundată în întuneric.

– De acolo s-a auzit, zise ea și arătă cu degetul. N-ai vorbit niciodată de fantome în formă de cimpoi, Olivia, îi reproșă ea. Dacă aș fi știut că vin, i-aș fi așteptat. Ai văzut vreodată un bărbat care cântă la cimpoi? E nevoie de plămâni puternici, știi, umeri și picioare puternice...

– Bun, mă bucur că ești teafără, rosti Lisle.

Intră pe coridorul îngust care ducea spre sala cea mare, cu Olivia pe urmele lui.

– Lasă-mă pe mine să intru primul, îi șopti. Dă-mi o clipă de răgaz. Trebuie să ascult, și habar n-ai ce tare foșnește cămașa ta, atunci când te miști.

– Nu este o cămașă. E o rochie de noapte.

– Orice ar fi, fă-o să nu mai foșnească! îi ordonă el. Și fii atentă cu vătraiul ăla.

Sala cea mare era cufundată într-un întuneric absolut. Și cum Lisle nu putea vedea nimic, rămase să asculte. Dar nu auzea nimic în afară de tăcerea care domnea peste sală. Oricine ar fi fost știa pe unde să iasă. Și deja plecaseră.

După un moment, intră și Olivia pe ușă. Nu trebuia să o vadă. O putea auzi. Foșnetul moale al cămășii ei de noapte răsuna atât de puternic în sala cea mare cufundată în tăcere.

Se apropie și el îi simți parfumul, izul acela ușor care emana din hainele, pielea și părul ei și altceva... ceva prea nedeslușit ca să fie un parfum anume, doar că amintea de somn și așternuturi calde încă. Apoi alte imagini apărură în mintea lui: pielea ei sidefie în lumina lunii, sunetul pătrunzător al râsetului ei, fiorul intens al orgasmului...

Lisle își încleștă pumnii – și își dădu seama că încă mai strângea cuțitul în mână. Își relaxă degetele.

Și alungă imaginile acelea din minte.

– Au plecat, declară el.

În galeria menestrelilor apăru o lumină. Era Herrick, în halat de noapte, cu o lumânare în mână.

– Am liniștit personalul, Excelență, raportă el. Pe cei care au auzit zgomotul, în orice caz. Se pare că sunetul nu a ajuns și la etajele superioare.

– Din fericire pentru cei de acolo, murmură Lisle.

– Doriți să organizez oamenii să caute prin castel și pe proprietate, Excelență?

– Muzicienii noștri fantomatici au plecat deja, zise Lisle. Spune-le tuturor să se întoarcă la culcare.

Herrick plecă în liniște.

Lisle se întoarse la Olivia. Ochii lui se deprinseră deja cu întunericul și lumina lunii era suficientă cât să sublinieze contururile cămășii ei semitransparente. Își mută privirea spre cea mai apropiată firidă.

– Nu-i putem ajunge din urmă pe timp de noapte, declară el.

– Cu siguranță nu, admise ea. Ei știu terenul, în timp ce servitorii noștri din Londra s-ar poticni pe întuneric și și-ar rupe gâtul.

– Trebuie că au stat acolo, în sala de la etajul al doilea, zise el. La doar câțiva metri de dormitorul ei. Ne-au tachinat.

Tânjea să lovească ceva.

– Trebuie să recunosc, a fost deranjant, rosti Olivia. Nu se așteaptă nimeni să audă cimpoaie în mijlocul nopții, iar dacă mai și cântă prost...

– Cum îți dai seama?

– Indiferent cum ar fi cântat, tot este un sunet straniu, zise ea.

– Îmi pare rău că nu i-am prins, adăugă el. Mi-ar fi plăcut să te văd lovind bășica aia blestemată cu vătraiul. E tipic pentru scoțieni să inventeze un instrument atât de diabolic. Cimpoiul. Golful.

Ea râse. Sunetul râsetului ei alunecă în jos pe spinarea lui, lăsând în urmă o senzație de fierbințeală.

– Olivia, du-te la culcare, îi ordonă el.

– Dar ești sigur că vrei să...

„Da, sigur că asta vreau să faci."

– Nu putem vorbi acum, i-o tăie el. Gândește! Uite cu ce ești îmbrăcată. Unul dintre noi trebuie să fie rațional, și amândoi știm că nu vei fi tu aia. Du-te la culcare – și ai grijă cu vătraiul ăla!

Capitolul 14

Miercuri, 19 octombrie

Soarele apunea în spatele dealurilor. Roy și Jock stăteau în umbrele biserici ruinate și urmăreau oamenii care mergeau pe drumul dinspre castel spre sat, după prima lor zi de muncă. Unii cărau unelte de lucru pe umeri, alții împingeau cărucioare, alții mânau căruțe.

– Încă o săptămână și pământul va fi bătătorit ca pielea unui tambur, comentă Jock.

– Nu și dacă săpăm iar, zise Roy.

– Ești prost? E un puhoi de oameni acolo și li se adaugă alții, care muncesc cât e ziua de lungă. Toată munca aia? Și noi, care avem doar câteva ore pe timp de noapte?

– Nu au muncit foarte mult, îl liniști Roy. Lucrează doar în jurul subsolului, așa că putem intra. Cât crezi că mai rezistă londonezii ăia, dacă îi trezim noapte de noapte?

– Nu știu cât mai rezist eu, zise Jock. Toată fuga aia în sus și-n jos pe scări, cărând cimpoaiele alea după noi... Când în timpul ăsta am putea săpa...

– Crezi că ar fi mai util? Să săpăm noaptea? Până acum am căutat doar pe timp de zi. Ce noroc crezi că vom avea dacă vom muta pietrele noaptea?

Era destul de greu să găsească monedele și pe timpul zilei. Nu era ca și cum ar fi sclipit din pământ, strigându-le: „Uitați-vă aici! Suntem bani!“ Aveau aceeași culoare ca pământul și erau greu de deosebit de pietre și bolovani.

El și Jock se descurcaseră bine cu cele pe care le găsiseră. Câteva din subsol. Unele din curte. Dar cercelul vechi pe care îl găsiseră în curte, lângă turnul de pază, îl convinsese pe Roy că bătrânul Dalmay nu visase, așa cum credea toată lumea, atunci când pălăvrăgise despre o comoară. Cercelul acela îi spusese că povestea era adevărată, iar aceasta era dovada.

„Sub zid“, spusese bătrânul Dalmay.

Oamenii spuneau că dacă cei din familia Dalmay nu-și găsiseră comoara cât timp amintirea ei le era încă proaspătă în minte, atunci era pierdută pentru totdeauna. Că o găsiseră Cromwell și șleahta lui,

la fel cum puseseră mâna pe orice altceva. Dar dacă oamenii ar fi văzut monedele și cercelul acela vechi și ar fi aflat că le duseseră în Edinburgh, ar fi avut altă părere. Ar fi toți la castel, cu lopeți și târnăcoape în mâini – și nu ca să ajute la restaurarea lui.

– Și fiul stăpânului i-a pus să sape, comentă Roy. Dacă se află în curte sau în subsol, o vor găsi. Trebuie să-i obligăm să se oprească.

Lisle încerca să nu adoarmă cu capul în farfurie. Fusese o zi lungă, deși plină de satisfacții, dar mintea îi era chiar mai obosită decât trupul.

Tot nu înțelegea ce voia familia lui de la mormanul acesta urât de pietre. Abandonaseră castelul în mod repetat și cheltuiseră averi întregi, încercând să-l întrețină. Indiferent ce făceau, castelul avea să rămână întotdeauna un loc rece, umed și mohorât.

În același timp, simțea un val de mândrie și ușurare când privea oamenii mărșăluind dinspre sat. În ciuda pagubelor pe care le adusese stăpânul, tatăl lui, sătenii erau pregătiți să aibă încredere în fiul acestuia.

Acum va putea să rezolve treaba în mod corespunzător. Și cum era foarte mult de muncă, asta avea să-l țină ocupat.

Se uită peste masă la problema din cauza căreia trebuia să rămână ocupat. Olivia purta o rochie albastră dintr-un material greu, lucios ca mătasea, croită cu metri întregi de volane în locuri ciudate, dar cu umerii și mare parte din pieptul acela blestemat dezgoliți – cu excepția colierului cu pandantiv de safir, care îi atrăgea privirile din mijlocul întinderii ademenitoare de piele.

Tocmai se ridica de la masă, pregătindu-se să le conducă pe doamne pentru a lua ceaiul – sau, în cazul doamnelor, alte pahare de whisky – și a discuta ori citi, când sala se umplu de vaietul cimpoaielor, venite parcă din măruntaiele pământului.

Lisle sări din scaunul lui.

– Herrick, Nichols, veniți cu mine! Voi..., și le făcu semn valeților care stăteau lângă perete, luați-o în jos pe scările din sud.

Înșfăcară toți sfeșnice și porniră în grabă la subsol.

Se împleticiră peste dărăpănături în timp ce căutau pe sălile mari și boltite. Apoi unul dintre valeți strigă:

– Excelență, aici!

Lisle se grăbi spre locul de unde venea vocea. Îl găsi pe valet arătând spre peretele uneia dintre camere.

Cineva scrijelise cu cărbunele niște litere mari: AI GRIJÎ.

Asta era tot.

Blestemații scăpaseră. Lisle trimise servitorii înapoi la etaj, ca să le asigure pe doamne că, deocamdată, nu avea să fie nimeni omorât. Apoi se întoarse și se holbă la mesajul scrijelit pe perete. Când atinse literele...

Din apropiere se auzi un foșnet cunoscut. Își întoarse privirea de la cuvintele scrise greșit. Olivia se apropie de el cu o lumânare în mână. Se opri în dreptul cotului său și studie peretele.

– Trebuie să spun că mă deranjează felul în care se strecoară pe lângă noi când toată lumea este trează, zise ea. Sunt dubios de curajoși.

– Sau de proști, adăugă el.

– Tatăl meu vitreg spune întotdeauna că infractorii sunt de obicei oameni cu un nivel scăzut de inteligență, dar foarte vicleni, comentă ea.

– Știu. Aș prefera să am de-a face cu oameni mai inteligenți. Cel puțin le-aș putea înțelege modul de gândire.

– Cimpoaiele sunt destul de inofensive, rosti ea.

– Asta e o chestiune de gust, i-o întoarse el.

– Pe mine mă îngrijorează faptul că ne hărțuiesc, suspină ea. Îi supără pe servitori.

Îl supăra și pe el. Aveau nevoie ca servitorii să-și vadă de treaba lor, dar servitorii nu rămâneau în locuri periculoase decât dacă erau disperați.

– Din păcate, nu putem ține o garnizoană de soldați aici ca să ne apere de invadatori, așa cum se făcea în vremurile din trecut, comentă el.

– Mă îndoiesc că vor încerca să ne facă rău cu adevărat, spuse ea. Ar atrage după sine implicarea autorităților – și e clar că ei doresc să plece toată lumea, ca să caute în continuare comoara.

– Eu nu plec nicăieri, rosti el. M-am apucat de treabă și nu am de gând să renunț. Voi restaura blestemăția asta de castel și apoi mă întorc în Egipt, chiar dacă trebuie să vâslesc de unul singur într-o barcă. Între timp, am de gând să pun capcane în subsol. Proștii ăia vor trebui să găsească altă cale de-a intra.

– Dacă am găsi noi primii comoara, vor trebui să se oprească din căutări, zise ea.

Lisle era obosit și îi era greu să se uite la ea și să fie rațional când simțea că îl împung mii de pumnale în inimă. Era furios pe el însuși că nu era capabil să-și stăpânească sentimentele care nu-i

puteau aduce decât nefericire. Îi venea să spună că „Nu există nici o comoară" și să înceteze cu prostiile astea romantice – să se îmbrace cu mai multe haine și să nu mai stea atât de aproape de el, că îi putea simți parfumul.

Vocea care îl avertiza de pericole îi apăru în minte.

„Gândește!"

Comoara. Nu exista nici o comoară, dar ea credea altceva. „Vrea să caute comoara. De ce nu o lași să caute?" Ar ține-o ocupată și, dacă îi prezenta cu grijă propunerea, avea să-o țină și departe de necazuri.

– Foarte bine, începu el. Hai să analizăm situația din punct de vedere logic. Nici măcar cei mai proști oameni nu s-ar speti atât dacă n-ar avea un motiv foarte bun.

– Întocmai! exclamă ea. Și caută de ani de zile, dacă e să calculăm din momentul în care a început să apară fantoma. Trebuie să fie *ceva* în spatele acestei povești.

– Dacă am ști ce anume, atunci am ști și cum să procedăm mai departe, zise el.

– Poate scrie ceva prin documentele vărului Frederick. Sau o fi spus el ceva. Fantoma a apărut după ce el a părăsit castelul și s-a mutat la Edinburgh.

Mintea lui era deja ocupată cu deslușirea acestui mister. Era destul de ușor să-i întindă o capcană fără să o mintă cu adevărat.

– Trebuie să admit că este interesant, spuse el. Dar nu am timp să mă gândesc la asta. Nu am timp să-i studiez documentele și cărțile și să vorbesc cu oamenii care au fost în preajma lui. Am o grămadă de pietre pe care trebuie „să o restaurez la vechea glorie" pentru a le face pe plac părinților mei nebuni.

O văzu întristându-se și se simți rușinat. Mai rău, o parte smintită din el – cea pe care ea o putea aduce la suprafață atât de ușor – voia să renunțe la tot și să pornească pe urmele misterului. Acea parte din el voia să vâneze comoara cot la cot cu ea, așa cum făcuseră și altădată. O, era o idee ispititoare. Își aminti incitarea pe care o simțise când încălca regulile și supraviețuia prin propria iscusință. Se simțea atras de idee și știa că trebuie să lupte cu ispita, dar partea aceea smintită din el nu voia.

– Ai dreptate, spuse ea și chipul i se lumină. Fie că există sau nu comoara, castelul trebuie restaurat. Ți-am promis că te vei întoarce în Egipt până la primăvară. Ceea ce înseamnă că nu avem nici un minut de pierdut. Mă voi ocupa eu de misterul ăsta. Acum că Herrick se ocupă de servitori, voi avea o mulțime de timp liber – și îndrăznesc

să spun că doamnelor le va plăcea să afle bârfe de la prietenii vărului tău. Păși mai aproape de el și-l bătu pe piept. Nu-ți face griji, îl liniști ea. Cavalerul tău loial, Sir Olivia, va face tot ce e necesar.

„Când mă fac mare, voi fi cavaler", îi spusese ea în ziua în care se cunoscuseră. Viteazul Sir Olivia, asta o să fiu, plecând în misiuni periculoase, făcând fapte nobile, îndreptând nedreptatea..."

Și plecă în grabă, iar el rămase locului, urmărind-o cu privirea, până când dispăru din vedere și foșnetul o dată cu ea.

Lisle se întoarse să se holbeze la perete.

AI GRIJÎ

Dar, desigur, el nu credea în presentimente sau semne rău prevestitoare. Și nici în avertismentele primite de la proști care nu știau să scrie corect.

Porni spre scări.

Miercuri, Herrick se duse la Edinburgh, după cum spusese că va face.

Până joi aveau deja o menajeră, pe doamna Gow. Până vineri, Herrick și doamna Gow angajaseră deja un set complet de servitori scoțieni. În aceeași zi, Olivia le permise tuturor servitorilor ei din Londra, mai puțin servitorii personali, să se întoarcă acasă.

Numai Aillier insistase să rămână. Ceilalți de-abia așteptaseră să-și facă bagajele. Până la amiază erau deja plecați.

Între timp, ea își petrecuse timpul citind cărțile, broșurile și ziarele vărului Frederick Dalmay. Oriunde era menționat castelul Gorewood – de exemplu, vreun articol scris de Sir Walter Scott într-o publicație despre antichități –, Frederick pusese un semn de hârtie și făcuse notițe cu creionul pe margine. Scrisul era în mare parte ilizibil, dar nu conta.

Textele tipărite îi spuneau totul despre legendele cu fantome: iar fantomele erau diferite în funcție de perioada de timp în care apăreau. De asemenea, aflase și despre niște întâmplări stranii care avuseseră loc la banchete și niște probleme juridice năucitoare. Frederick ținuse evidența tuturor litigiilor legate de proprietate. În plus, ținuse și o serie de jurnale.

Din câte reușise să înțeleagă până acum, acestea se refereau în mare parte la castelul Gorewood și la istoria lui. Ocazional apăreau și întâmplări deranjante legate de castel. Dar nu putea fi sigură, deoarece scrisul mic de mână era aproape imposibil de citit.

Își zise că poate Lisle n-ar avea nici o problemă să-l descifreze, pentru că el era obișnuit să citească scrieri stranii, unele dintre ele parțial distruse de trecerea timpului sau de vandali. Va trebui să îl întrebe dacă își putea face un pic de timp pentru asta.

Apoi, luni, tocmai întorcea o pagină și delibera în minte dacă să-l implore pe Lisle să-i explice scrisul, când o bucată îngălbenită de hârtie, parțial arsă, căzu pe jos.

–Ăsta e un indiciu! exclamă Olivia. Flutură hârtia șifonată, cu margini maronii, în fața lui Lisle.

El o luă din mâna ei, fără tragere de inimă.

Planul lui funcționase atât de bine. El își făcea treaba, și ea era ocupată cu prostiile acelea romantice.

Drumurile lor se intersectau doar la ora mesei, când erau de față și doamnele și își îndeplineau cu succes rolul de a-i distrage atenția.

Dar în acea zi Olivia îl încolțise în camera fântânii de subsol, în timp ce muncitorii erau afară, unde luau masa de prânz. Practic dansa de entuziasm că găsise un INDICIU.

Doar că ea nu trebuia să găsească indicii. Trebuia să continue căutarea până când el avea să-și termine treaba și îi venea mintea la cap sau, dacă era posibil așa ceva, își dădea seama ce să facă în privința ei.

–Ce spune? întrebă ea.

El se uită în jos la scrisul inegal, marcat pe alocuri cu semne speciale.

–Nu spune nimic, zise el. Arată ca mâzgăliturile și desenele unui copil. Este, probabil, una dintre schițele de început ale vărului Frederick. Mama mi-a păstrat toate desenele. Se pare că păstrarea acestor amintiri nu ține de rațiune, ci de sentimentalism.

–Ești *sigur?* insistă ea.

El i-o înmânână.

–Nu este o hartă a comorii, repetă el.

–Poate e un mesaj codat.

–Nu există nici un cod, zise el.

–Aceste simboluri mici, rosti ea. Din casetele astea mici.

El se uită de la hârtie, la ea.

Atunci când coborâse în camera de la subsol i se lipiseră pânze de păianjen de rochie și prin păr. Se părea că își trecuse mâinile prin păr în timp ce încercase să descifreze Mesajul Secret, pentru că mai multe ace i se desprinseseră din coafură și părul îi atârna în șuvițe

dese pe umeri. Ochii ei albaștri sclipeau cu entuziasm, iar culoarea răsăritul soarelui îi îmbujora obrajii.

Era atât de obosit de castelul acesta hidos, de vremea oribilă și de săpat găuri în care să-și ascundă sentimentele doar pentru ca apoi acestea să se târască afară, ca niște șerpi, și să-și înfigă colții în inima lui.

De ce se întorsese înapoi în Anglia?

Știa că nu era bine pentru el să fie în preajma ei.

Dar se întorsese din pricina familiei Carsington – și nu era corect. De ce ar fi trebui să se țină departe de singura familie care însemna ceva pentru el, doar pentru că un membru al familiei respective îl înnebunea?

– Sunt prostii, insistă el. Genul de însemnări pe care persoanele în vârstă le păstrează fără motiv.

Roșeața din obrajii ei se intensifică și coborî pe pielea de la gât. Era un semnal de avertizare.

– El nu a fost genul ăla, spuse ea. Dacă te-ai uita prin jurnalele sale, ai vedea. Este meticulos. Dacă a păstrat însemnarea aceasta înseamnă că a avut un motiv.

– Ar putea fi orice motiv, spuse el. Mă gândesc că o fi fost senil.

Ochii ei albaștri se îngustară și îl priviră direct.

– Mi-ai spus să caut indicii, rosti ea. Mi-ai spus să deslușesc misterul ăsta. Nu te-am deranjat zile în șir. Acum îți cer ajutorul, și tu mă gonești fără drept de apel. Știi foarte bine că bucata asta de hârtie înseamnă ceva!

– Nu înseamnă nimic! izbucni el. Nu există nici o comoară! Poate că a fost odată, dar orice persoană rațională ar ști că e pierdută de mult. Până și fantomele și-au pierdut interesul pentru ea. N-ai observat? N-a mai cântat nici un cimpoi în miezul nopții. N-am mai avut nici un semn de la ei de când au scris pe peretele de la subsol.

– A plouat, îi aminti ea. Nu vor să... să-și târască picioarele prin noroi, pe o ploaie torențială, cărând cimpoaiele și ce le mai trebuie ca să facă pe fantoma.

– Subsolul este plin de capcane, zise el. N-am făcut nici un secret din asta, și ei probabil că au auzit, la fel ca toată lumea.

– Și crezi că au renunțat așa, cu una, cu două? Crezi că i-au speriat capcanele tale?

– Ei bine, n-a mai pus nimeni capcane până acum, nu-i așa?

Olivia se îmbujoră și mai puternic.

– Lisle, nu ești...

– E o prostie, o opri el. N-am de gând să mă cert cu tine din cauza unor fantome.

Ea îi flutură hârtia în față.

– Ai putea cel puțin să...

– Nu! i-o tăie el. N-am de gând să pierd timpul cu niște mâzgăliturи lipsite de importanță.

– N-ai spune asta dacă te-ai uita prin jurnalele lui.

– Nu mă uit la jurnale, spuse el.

Nu cu ea în spatele lui. Parfumul ei. Foșnetul acela blestemat. Nu era corect. Știa și ea că trebuie să stea departe unul de celălalt.

– Tu mi-ai spus să caut! strigă ea. Am petrecut ore întregi căutând prin munți de hârtii, și cărți, și reviste, și scrisori. Ore întregi încercând să deslușesc scrisul ăsta mic. Tu ai fost cel care...

– Pentru a-ți da o ocupație! izbucni el. Pentru a te ține departe de mine. Am de îndeplinit sarcina aceasta cretină și inutilă – o mare pierdere de timp și bani – în locul acesta mizerabil, în care n-am vrut să vin niciodată – și nu aș fi aici dacă nu ai fi fost tu.

– Eu doar te-am *ajutat!*

– O, da, de mare ajutor mi-ai fost! Dacă n-ai fi fost tu, le-aș fi spus părinților mei să se ducă la dracu'. Aș fi mai fericit murind de foame în Egipt, decât să locuiesc aici. Ce-mi pasă mie de banii lor blestemați? Să-i cheltuie cu frații mei. Eu pot să mă descurc singur. Dar nu, iată-mă aici, încercând măcar să-mi fac treaba blestemată și să o fac așa cum trebuie, iar tu trebuie să mă cicălești și să mă hărțuiești să pornesc pe firul altei aventuri stupide.

– Te cicălesc și te hărțuiesc? Dar tu ai fost cel care...

– A fost *o tactică de diversiune!* Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi ce este asta. Tu o faci tot timpul. Ei bine, am folosit-o împotriva ta. Cum ți se pare? *Ție* îți place să dansezi așa cum îți cântă altcineva?

– Tu... tu...

Îi smulse pălăria și îl lovi în piept cu ea. Apoi o aruncă pe jos și o călcă în picioare.

– Bravo! comentă el. Ce matur din partea ta.

– Dacă ai fi fost bărbat, te-aș fi provocat la duel, rosti ea.

– Dacă ai fi fost bărbat, te-aș fi împușcat fericit.

– Te urăsc! strigă ea. Ești un mizerabil!

Și îl lovi în fluierul piciorului.

Fu o lovitură puternică, dar el era prea furios ca să o simtă.

– Minunat, comentă el. Demn de o lady.

Ea îi făcu un gest obscen și ieși ca o furtună.

Marți, 25 octombrie
Ora unu noaptea

În noaptea aceea nu mai ploua, și luna, deși trecuse în ultimul pătrar, oferea suficientă lumină pentru ticăloșii, glumeții sau oricine altcineva pe care voia să îi spioneze.

Singurul „oricine" prezent era Olivia, care se strecurase afară din castel după ce toți ceilalți se duseseră la culcare. Purta pantaloni bărbătești și ciorapi de flanel pe dedesubt. O vestă, haina și o mantie groasă de lână cu glugă îi ofereau protecție împotriva acestei nopți de toamnă scoțiană.

De asemenea, mai adusese cu ea o pătură de lână ca să țină la distanță umezeala.

Nu că ar fi avut nevoie. Sângele care îi fierbea în vene îi ținea suficient de cald.

Fantomele plecaseră, nu-i așa?

– Vom vedea noi, spuse ea în șoaptă.

Ar fi trebuit să pună pariu cu el, asta ar fi trebuit să facă după ce luaseră cina într-o atmosferă glacială și politicoasă.

„Nu au plecat și pot dovedi asta." Așa ar fi trebuit să-i spună.

Iar el i-ar fi zis: „Nu poți dovedi nimic".

„Nu pot? Pe ce pariezi?"

„Ce zici de Castelul Groazei? Îl poți lua tu."

„Nu mi-l poți da, pentru că nu este al tău. Am eu o idee: Dacă dovedesc faptul că fantomele nu au plecat, vei înceta să te mai comporți ca un prost... O, scuze, am uitat. Chiar ești prost."

– Și el ar răspunde că... Se uită în sus la turnul de nord. Ferestrele întunecate îi spuneau că Lisle dormea – și ea spera că avea coșmaruri infernale. Și el ar răspunde că... Ce-ar spune?

Nu mai conta. Ea avea să dovedească faptul că fantomele nu renunțaseră. Doar își revizuiseră tactica. Asta avea să facă.

În orice caz, un pariu l-ar fi făcut doar să intre în alertă. Era mai bine să-l lase să creadă că se îmbufnase. Dacă ar fi ghicit că plănuia ceva, ar deveni o pacoste pe capul ei.

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca un bărbat morocănos și necooperant să-i stea în cale.

Nici măcar lui Bailey nu-i povestise de planul ei din noaptea asta, pentru că servitoarea ar fi așteptat-o, iar Olivia nu știa cât timp urma să stea pe afară. Dacă era nevoie, avea să stea până în zori. Ascunzișul ei era destul de confortabil.

Era clar motivul pentru care își alesese locul acela. Dărăpănatul turn de veghe din colțul de sud-vest al curții fusese construit întocmai pentru observare. Deși în prezent nu mai era folosit pentru a supraveghea împrejurimile, intrarea în turn îi oferea o priveliște bună asupra curții și o ascundea de privirile nedorite.

Singurul lucru dificil era așteptarea. Nu era deloc distractiv să stea într-un singur loc, fără un pachet de cărți sau o carte. Și să stea pe piatră, chiar dacă era una mare și plată, era confortabil doar pentru o scurtă perioadă de timp. Simțea frigul prin straturile groase ale mantiei și prin ciorapi. Vântul șuiera prin crăpături. Pe măsură ce trecea timpul, lumina lunii și a stelelor părea să se diminueze. Trase cu ochiul din ascunzătoarea ei.

Norii goneau deasupra, alungați de vântul din ce în ce mai puternic, acoperind cerul și ascunzând luna și stelele. Se retrase în adăpostul ei, trăgându-și mai bine pătura deasupra. Timpul trecu și aerul deveni din ce în ce mai rece. Îi amorțiseră picioarele și mâinile. Își schimbă poziția.

Simțea pe obraji aerul umed? Sau era doar vântul rece? Degetele începeau să-i amorțească. Noaptea deveni și mai neagră. De-abia mai putea distinge contururile curții interioare.

Vântul vuia prin crăpăturile dintre pietre și se auzea cum ridica în aer grămezile de frunze uscate. Își schimbă iarăși poziția, dar nu avea suficient spațiu. Nu îndrăznea să lovească cu picioarele de podea ca să se încălzească și o dureau degetele de frig. Îi amorțea și posteriorul.

Se gândi la Lisle, la lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese și la ce ar fi putut să-i răspundă ea, dar nici asta nu reuși să îi țină de cald. Trebuia să se ridice și să se plimbe puțin sau avea să amorțească complet. Începu să se ridice.

Undeva cu coada ochiului văzu o sclipire luminoasă. Sau i se păruse? Fusese atât de scurt. Un felinar în întuneric? Apoi totul se cufundă într-o beznă parcă mai neagră decât înainte, iar aerul se simțea la fel de greu și rece ca o pătură umedă.

Apoi auzi pașii.

– Ai grijă la felinar, rosti o voce joasă.

Zdrang. Buf. Bang.

– A naibii treabă, nu văd nimic. Plouă din nou. Ți-am spus...

– E doar ceață.

– Plouă. Ți-am spus... Fir-ar să fie!

Lumina se opri pe chipul Oliviei, orbind-o.

*

Bucata de hârtie mototolită și parțial arsă se insinuă pentru a suta oară în mintea lui Lisle, tocmai în momentul în care era pe punctul de a adormi.

Văzu cu ochii minții cum liniile tremurânde se aliniară, iar literele mici se încadrară în pătrate.

Nu putea fi o hartă, pentru că nu avea săgeți sau puncte cardinale. Dar ar putea fi un cod, un fel de prescurtare.

Creierul lui începu să aranjeze și să rearanjeze liniile și literele și apoi nu mai avu nici un rost să încerce să doarmă, pentru că se trezi cufundat în gânduri.

Deschise larg ochii, se ridică în șezut, aprinse lumânarea de pe noptieră și blestemă.

Îi fluturase hârtia aia în față, și acum nu se mai putea gândi la altceva.

Coborî din pat, își trase halatul pe umeri și reaprinse focul în șemineu. Luă lumânarea și se duse la bovindou. După cum arăta, se părea că la un moment dat fusese amenajat ca loc de stat. El mutase o banchetă acolo și acum o folosea drept birou.

Pe timpul zilei, lumina era mai mult decât suficientă. Seara, era un loc plăcut în care se putea lucra. Când nu ploua sau cerul nu era acoperit de nori – rareori –, se putea uita afară, la cerul înstelat. Nu era ca în Egipt, dar în mod cert părea desprins de civilizație și de toate regulile și năpastele acesteia.

Se uită afară și blestemă. Ploua din nou.

– Ce loc îngrozitor! exclamă el.

Olivia avu nevoie de o clipă ca să-și recapete vederea. Felinarul lumină din nou, dar nu în direcția ei. Auzi un zăngănit și sunet de voci.

Ceva deștelenea pământul. Apoi pași grăbiți.

Nu se sinchisi să gândească.

Aruncă pătura și fugi după ei, urmând lumina felinarului, care sărea prin curtea interioară a castelului, apoi dispăru printr-o spărtură din zid, ocoli intrarea și ieși pe drum.

Simțea ploaia rece care cădea din ce în ce mai puternic, dar lumina felinarului care alerga înaintea ei o atrăgea ca pe o molie. Apoi, brusc, dispăru. Nu mai exista nicăieri nici o lumină. Se uită în jurul ei. La stânga, la dreapta, în față, în urmă.

Nimic. Întuneric. Ploaie, o ploaie rece ca gheața, care îi cădea în cap și pe umeri și i se prelingea pe gât.

Se uită înapoi. De-abia mai putea distinge conturul castelului, o umbră uriașă în depărtare, în spatele unei cortine de ploaie care îi uda mantia și haina.

La ferestre nu se afla nici o lumină. Nimic. Nu avea să primească nici un ajutor de acolo.

Aici nu avea unde să găsească adăpost – și la ce bun un adăpost, chiar dacă îl găsea? Avea mănușile ude leoarcă și o dureau mâinile de frig.

Încercă să fugă, dar își simți picioarele ca pe niște blocuri de piatră rece. Hainele erau îmbibate cu apă și grele și dacă se împiedica și cădea...

„Nu dramatiza. Mișcă-te. Un picior în fața celuilalt."

Scrâșnind din dinți din cauza frigului, își lăsă capul în jos și porni cu pași greoi înapoi spre castel.

Ușa de la camera lui Lisle, din turnul de nord, era groasă. Dacă nu ar fi fost crăpătura de la balama – alt lucru care trebuia adăugat pe lista de reparații –, nu ar fi auzit sunetul. Dar nici așa nu fu sigur că aude ceva. Se duse la ușă, o deschise câțiva centimetri și ascultă.

Auzit un sunet de zgâriere și un mormăit.

Apoi un blestem. Deși vocea era foarte joasă, știa cui îi aparține.

Luă lumânarea, ieși din camera lui și se duse în ceea ce înainte fusese salonul castelului, o cameră aflată deasupra sălii mari, de dimensiuni relativ uriașe, dar nu la fel de înaltă. Și aici se afla un șemineu.

Olivia stătea în genunchi în fața acestuia. Tremura și încerca să aprindă o scânteie cu ajutorul cutiei cu iască. Privi în sus și clipi la lumina lumânării.

– Lisle? șopti ea.

El o privi pe de-a-ntregul: părul picurând de apă, hainele la fel, o băltoacă mare formându-se în jurul ei, pe podea.

– Ce ai făcut? întrebă el. Olivia, ce ai făcut?

– O, L... isle, se bâlbâi ea.

Tremura puternic.

El puse lumânarea jos, se aplecă și o luă în brațe. Era udă leoarcă și tremura. Îi venea să urle și să se dezlănțuie asupra ei și poate că asta ar fi trebuit să facă. Dar i-ar fi auzit cineva – servitoarea ei sau valetul lui, cel puțin – și s-ar fi grăbit să-i sară în ajutor.

Dar nu urlă la ea. Nu spuse nici un cuvânt. O duse în camera lui.

Capitolul 15

Lisle o așeză pe covorul din fața focului. Olivia tremura puternic, dinții îi clănțăneau și avea mâinile de gheață.

Cu inima galopându-i în piept, îi desfăcu hainele din care picura apă. Mantia grea din lână era udă leoarcă, până la căptușeală. Cu mișcări stângace, temător, căută nasturele. Nu reuși să îl desfacă, așa că îl smulse și apoi aruncă deoparte mantia.

Pe dedesubt purta haine bărbătești. Și acestea erau ude. Se luptă să-i dea haina jos de pe umeri, apoi de pe brațe. O aruncă și pe aceasta alături și blestemă. Spre deosebire de data trecută, în York, acum purta o vestă; era la fel de udă și avea un șir de nasturi care nu voiau să se desfacă.

Lisle alergă la banchetă, apucă briceagul și tăie nasturii. Îi scoase vesta, apoi începu să pipăie pantalonii de lână. Erau doar un pic uzi și nasturii se desfăcură imediat. Îi scoase pantalonii și blestemă iarăși.

Pe dedesubt purta o pereche de ciorapi de flanel – care erau umezi. Purtase straturi peste straturi de haine, dar era udă până la piele. Inima îi bătu puternic, cu groază și furie. Cât timp stătuse afară, în ploaia torențială?

Ce era în neregulă cu ea, de făcuse așa ceva? Avea să se îmbolnăvească. Să facă febră.

În mijlocul pustietății, la kilometri depărtare de un medic adevărat.

Nici măcar nu încercă să-i dezlege ciorapii. Le tăie șireturile și începu să-i dea jos.

– A... așteaptă, îl opri ea. A... așteaptă.

– Nu poți aștepta.

– O v... voi face eu.

– Tremuri.

– Mi-e a... atât de f... frig.

Îi rulă ciorapii în jos pe picioare și apoi îi aruncă alături. O dezbrăcă la piele, învelind-o într-o pătură pe măsură ce avansa, într-o oarecare măsură conștient de motiv, dar fără să-i pese.

Ea doar suspina și vorbea aiureli. Frânturi de propoziții pe care nu le ducea la capăt, fraze stranii: ceva despre un pariu și că nu scria

suficient de multe litere și de ce continua cu prostia aceea, dar că Bailey înțelegea, nu-i așa?

Delira.

Delirul era un semn de febră. Febra prevestea o infecție a plămânilor.

„Nu te gândi la asta."

Înfășură încă o pătură în jurul ei. Ațâță focul din vatră. Dar ea încă mai tremura.

– Nu m... mă pot o... opri, zise ea. N... nu știu d... de ce.

Frecă păturile de pielea ei, încercând să-i facă sângele să curgă prin vene, dar lâna era prea aspră și o zgâria, pentru că se strâmbă.

Se uită înnebunit prin cameră. Luă prosoapele de baie și de ras pe care Nichols i le pregătise pentru a doua zi. Trase pătura de pe ea, descoperi un braț și începu să-l frece cu un prosop. Apoi trecu la celălalt braț. Mâinile ei încă reci ca gheața tremurau sub palmele lui.

Se concentră asupra extremităților și începu să-i maseze picioarele. La fel, și acestea erau reci ca gheața. Continuă să frece cu disperare, fără să-și acorde un răgaz să se gândească, încercând doar că-i facă sângele să circule mai repede prin vene, să se întoarcă în membre.

Nu știa cât continuase astfel. Panica îi învăluise mintea în ceață.

Îi masă umerii și brațele, picioarele și tălpile. Îl dureau mâinile, dar nu avea să se oprească.

Se concentra cu atâta furie asupra ce făcea că trecu o vreme până să-și dea seama că ea nu mai tremura la fel de tare ca la început. Nu mai vorbea aiurea. Dinții nu îi mai clănțăneau.

Se opri și o privi.

– O! oftă ea. Credeam că nu mă voi mai încălzi niciodată. O, Lisle! De ce m-ai înfuriat în halul ăla? Știi ce se întâmplă când îmi pierd cumpătul.

– Știu.

– Ce credeam că pot face singură? Dar eu voiam doar să spionez. Cred. Era atât de întuneric. Nu era nici o lumină la ferestre. Ar fi trebuit să te fac să vii cu mine. Noi *ne echilibrăm* unul pe celălalt.

Doar jumătate din ce spunea avea sens, dar era suficient și atât. Bătăile inimii i se mai domoliră. În sfârșit, pielea de sub mâinile lui începuse să se încălzească. Tremura din ce în ce mai puțin.

Mintea lui începu să se liniștească.

Apoi văzu clar ce era în jurul lui.

Olivia, în fața focului, înfășurată într-o pătură. Cu hainele împrăștiate, sfâșiate. Nasturi aruncați peste tot.

– O, Lisle, murmură ea. Mâinile tale așa de calde. Mâinile tale minunate și abile.

El se uită în jos la mâinile lui, care erau înfășurate în jurul brațului ei. Trebuia să-i dea drumul.

Nu voia să-i dea drumul.

În schimb le mișcă încet, în jos și în sus.

Din nou. Și din nou.

Fusese atât de atent să păstreze pătura în jurul ei, descoperind-o doar atât cât să-i poată masa brațele și apoi picioarele. Îi trase pătura peste brațul drept și îl dezgoli pe cel stâng. Începu să-i maseze carnea. Încet.

– Felul în care se simte, continuă ea cu o voce fascinată. Nu pot descrie. E magie. Cum de ai efectul acesta asupra mea?

El trase pătura în sus, dezvăluindu-i picioarele. Când își trecu palma peste talpa ei, Olivia gemu.

Așeză niște perne în spatele capului și umerilor ei, apoi o îndemnă să se rezeme de ele. Ea închise ochii și oftă. Apoi îi deschise ca să îl urmărească cu privirea.

El continuă să îi maseze picioarele. Mai întâi stângul, apoi dreptul. Apoi începu să-i maseze gambele, împingând pătura în sus. Palmele lui îi cuprindeau perfect forma piciorului. Pielea ei era catifelată sub atingerea lui. O catifea caldă. Olivia începu să respire mai rar și mai profund. Nu mai tremura.

Zăcea întinsă între perne, privindu-l cu ochii ei albaștri luminați de focul din șemineu, și i se părea că în ei pluteau stele. Lumina strălucea pe pielea ei: subliniind oasele fine ale obrajilor, curbura maxilarului, linia încăpățânată a bărbiei. Pătura îi alunecă de pe umeri, dezvăluind gâtul lung și alb și umerii eleganți.

Lisle lăsă să-i scape prosopul din mână și îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Pielea ei era fină precum cea mai moale mătase pe care ar fi purtat-o cele mai bogate femei egiptene, atât de fină că putea fi cu ușurință trecută printr-un inel. Dar nu era mătase, ci pielea *ei*, caldă și vie. Cu câteva clipe în urmă crezuse că avea să o piardă, și lumea se oprise în loc și totul devenise pustiu și negru.

Își întoarse mâna ca să simtă moliciunea, căldura și viața în palmă.

Ea își întoarse fața ca să-i sărute mâna.

„Nu, nu, nu!“

Dar asta era o minciună. Nu voia să se oprească.

Era atât de simplu. O atingere aproape inexistentă. Doar buzele ei, lipite de mâna lui. Dar el o așteptase dintotdeauna, iar atingerea îl cutremură de parcă ar fi atins un fir electric. Șocul acelei atingeri îi ricoșă în inimă, impunând un ritm haotic. Coborî apoi în vintre și explodă într-o senzație de căldură. Mădularul i se întări și trupul îi fu cuprins de o tensiune amețitoare care nu-i permitea să se concentreze decât asupra unui singur lucru.

Îngenunche la picioarele ei și nu o văzu decât pe ea, strălucind în lumina focului. Pielea pe care o atingea acum era foarte caldă. Ea era în viață, viața fierbea în venele ei, iar pieptul ei se ridica și cobora sub pătură.

Focul trosni lângă ei. Altfel, camera era cufundată în liniște și întuneric.

În colțuri dansau umbre.

Olivia ținea pătura prinsă în partea din față, cu o singură mână. Lisle se întinse și o trase de mână. Degetele ei se desprinseră fără să protesteze.

Nici un sunet. Doar se uita la el, cu chipul ei frumos și serios, de parcă el ar fi fost un mister pe care trebuia să-l înțeleagă.

Dar el nu reprezenta nici un mister. Era doar un bărbat căruia îi era dor de ea cu disperare și care, cu câteva minute mai devreme, întrezărise o lume din care ea nu ar mai fi făcut parte.

Trăise fără ea și se ținuse departe de ea. Cu toate astea, îi fusese dor de ea. Dacă ea nu se mai afla aici, cum ar mai fi fost viața lui?

Cu o clipă în urmă crezuse că avea să o piardă. Acum se afla aici, caldă și vie în lumina focului. Un fapt simplu. Ea era aici și el o dorea: un fapt simplu care ștergea voința și bunele intenții, conștiința și obligațiile.

Lisle desfăcu pătura și i-o trase în jos, până la talie. Rămase locului, doar privind-o, umplându-și ochii, mintea și inima cu imaginea ei.

– Dumnezeule, rosti el deși îi era greu să respire. Dumnezeule, Olivia.

Pielea ei era albă ca sideful, precum luna, atunci când se ridica sus pe cer în miez de noapte.

Sânii ei fermi – cu care o înzestrase diavolul, pesemne – străluceau la fel de albi ca două luni cu vârfuri roz.

Ea îi luă mâna și i-o puse peste unul din sâni, iar el se lăsă în voia ei fără să opună nici o rezistență. Îi simți sfârcul întărit și resimți aceeași senzație în vintrele sale.

Câmpul vizual păru că i se îngustează și mai mult.

Nu o vedea decât pe ea. Nu se putea gândi decât la ea. Olivia era toată lumea lui, strălucind în lumina focului. Îi cuprinse sânul, și ea oftă. Repetă mișcarea, de data asta cu mai multă fermitate, și ea râse foarte încet, aproape gutural, și închise ochii.

– Da, șopti ea. Asta mi-am dorit.

Simple cuvinte. Dar Lisle auzea tot în ele: dorință și plăcere și încă ceva, toate amestecate. Sau cel puțin așa i se părea, și era de ajuns pentru el, pentru că era același lucru pe care l-ar fi spus și el.

Asta mi-am dorit.

Îi îndepărtă ușor picioarele. Ea continua să îl privească fără să opună rezistență. El se ridică ușor, se aplecă deasupra ei și atinse cu limba vârful rozaliu al sânului.

– Da, murmură ea.

Da. Și asta spunea totul. *Da* însemna gustul pielii ei și sunetul vocii, și modul în care i se ridica pântecul în timp ce trupul i se arcuia sub atingerea lui. Era felul în care se întindea spre el și-și încolăcea brațele în jurul gâtului său și îl ținea lipit de trupul ei. Era felul în care gemea când el îi sorbea și gusta pielea sidefie.

Da, asta mi-am dorit.

Apoi îndepărtă pătura de pe umerii ei, iar ea îi trăgea buzele mai aproape ca să-l sărute, cu gura ei moale întredeschisă ca o invitație și oferindu-i promisiunea unui păcat dulce precum cireșele. Sărutul îl făcu să uite de orice altceva, sărutul acela sălbatic și intens care părea să reprezinte o sută de săruturi adunate de-a lungul anilor, aproape nesfârșit era și la fel de infinită senzația că se prăbușea în Olivia, în el însuși, într-o lume în care existau numai ei doi.

Lumea se restrânse la gustul și parfumul ei, textura pielii și forma trupului pe care îl ținea în brațe. Lumea era felul în care se răsucea sub atingerea lui și felul în care își trecea mâinile peste corpul lui până găsi poalele cămășii. O trase în sus până când el întrerupse sărutul ca să și-o scoată peste cap și să o arunce cât colo. Acum era complet gol.

La fel ca ea.

Da, asta mi-am dorit.

Îi mângâie umerii și brațele. Îi atinse pieptul, și pielea lui vibră când îi atinse sfârcurile.

–Ah, gemu ea.

Olivia îi linse sfârcul, apoi își încolăci picioarele în jurul lui și îl sărută în timp ce sânii i se frecau de pieptul lui, iar mădularul lui pulsa fierbinte și dur, lipit de pântecul ei.

Își trecu mâinile în jos pe spatele ei, până la curba voluptuoasă a taliei, apoi și mai jos și îi cuprinse posteriorul.

Focul trosnea lângă ei și părea să ardă și în inima lui.

Fiecare atingere, fiecare sărut alimenta flăcările.

O întinse pe jos fără să întrerupă sărutul și ea se supuse cuminte, fără să-și desprindă picioarele din jurul taliei lui. O privi în ochi în timp ce îi desfăcu picioarele și o așeză pe covor.

Îi mângâie centrul feminității, acolo unde focul lumina blând un triunghi de păr roșcat. Olivia se foi și își arcui spatele, frecându-se de mâna lui.

Știa cum să-i provoace plăcere. Voia, mai mult decât orice, să-i producă plăcere, dar ea se excita atât de repede, că îi ardea orice gând și fărâmă de răbdare. Rămâneau doar instinctul și dorința. Chimia dintre ei era perfectă: două trupuri tinere ale căror sânge și carnea cereau să se unească într-o chemare la fel de neoprit ca un simun.

Olivia îi mângâie mădularul cu mișcări ritmice.

El gemu, îi îndepărtă mâna și o pătrunse. Era strâmtă și îi rezistă la început, apoi scoase un strigăt surprins și trupul i se încordă. Lisle îi acoperi gura cu un sărut intens, atât de pasional încât părea că se revărsă în el secole și secole de dorință.

Ea îi încercui gâtul cu mâinile. Tensiunea crescu și îl sărută înapoi cu aceeași fervoare. Și în acest timp o pătrunse din nou și mai adânc.

Ea tresări, dar nu se retrase și nici nu îl împinse.

Un glas apăru ca din neant în mintea lui Lisle, ca o avertizare.

„Oprește-te! E timpul să te oprești."

Dar glasul din mintea lui era prea îndepărtat și nu-i putea acorda atenție. Olivia era a lui acum, nu avea încotro decât să se miște odată cu ea, urmând un limbaj primar ale căror cuvinte erau doar *A mea. A mea. A mea.*

Undeva în nebunia care pusese stăpânire pe mintea lui începu să fie conștient că trupul ei se relaxase și că începuse să se împingă în el. Își înfipse unghiile în spatele lui. Trupul ei se ridica să-l întâmpine iar și iar, din ce în ce mai repede.

Și atunci se întâmplă, brusc, senzația aceea de iureș: o ultimă îmbrățișare frenetică și apoi un val de fericire și plăcere. Apoi

sentimentul că alunecă într-o lume nebună în care stelele cad în sus și se cufundă în adâncul cerului.

Urmă liniștea, nimic în afară de bătăile puternice ale inimilor.

Olivia stătea întinsă sub el, uimită.

Gravurile obscene nu descriau nici pe departe ce se petrecuse între ei.

Nici ea nu putea înțelege pe deplin. O intimitate atât de perfectă! Sentimente atât de înălțătoare!

Doamne, Dumnezeule!

Era conștientă de faptul că bătăile inimii începeau să-i revină la normal, la fel și respirația lui.

Îl simți cum se retrage și o cuprinse un sentiment de tristețe și fericire în același timp.

Acel martie îngrozitor prin ploaia rece ca gheața, pe drumul acela nesfârșit... Cea mai rea și mai întunecată oră din viața ei.

Atunci când murise tatăl ei și i se frânsese inima, cel puțin o avusese pe mama.

În noaptea asta se simțise atât de singură când privise la umbra castelului care nu îi oferea nimic, nici măcar o lumină care să-i călăuzească pașii.

Și toată întâmplarea aceea nefericită se încheiase în felul acesta. Într-un fel de rai, dar nu raiul plictisitor și moral despre care pălăvrăgeau oamenii. Ci în brațele lui.

Lisle își mută greutatea de pe ea și se întinse alături. Apoi o lipi de el și își rezemă bărbia în curbura umărului ei. Cu o mână îi cuprinse sânul.

Ei îi venea să moară de la plăcerea pe care o simțea din pricina acestei simple atingeri intime și posesive.

Inima părea să îi salte în piept. Îi era teamă să spună ceva, teamă că vor cădea amândoi din raiul de mai devreme, înapoi cu picioarele pe pământ. Voia să păstreze în amintirea ei acest moment în care totul era, în cele din urmă, perfect, pentru că, în sfârșit, făcuseră dragoste cu trupurile, inimile și mintea. Și pentru o scurtă bucată de timp, lăsaseră deoparte restul lumii, viața lor și realitatea aspră.

Vocea lui groasă și răgușită rupse tăcerea.

– Ești bine?

„Da, în sfârșit, da."

– Da.

– Mă gândesc..., începu el.

– Nu te mai gândi la nimic, îl întrerupse ea. Hai să nu se mai gândim la nimic pentru o clipă. Își puse mâna peste a lui, care se odihnea pe sânul ei. Nu te mișca. Nu face nimic. Hai doar să... stăm.

Urmă o tăcere lungă, însă deloc liniștită. Olivia simțea tensiunea care se aduna în el.

Pentru că el era bun și onorabil.

– Am crezut că o să mori, zise el încet.

– Și eu la fel, rosti ea.

– Am crezut că o te faci din ce în ce mai rece și că n-o să te mai oprești din tremurat și că o să mori în brațele mele.

Atunci îi fusese atât de frig, atât de crunt de frig și de tristă, că pur și simplu se lăsase în voia sorții, oricare ar fi fost aceasta. Acum își amintea: mișcările furioase cu care îi masa trupul, durerea pe care o simțea în timp ce el încerca să-i repună sângele în circulație... mâinile lui, mâinile lui.

– Și eu am crezut la fel. Am crezut că nu-mi va mai fi niciodată cald. Sau poate nu. Nu sunt sigură că puteam gândi atunci.

– Ce făceai? întrebă el. Acolo, afară?

Ea îi spuse – tot, inclusiv conversația lor imaginară care se petrecuse în mintea ei.

– N-ar fi fost mai bine să arunci pur și simplu cu ceva în mine? exclamă el. Nu ai găsit o cale de-a mă tortura fără să ieși afară în ploaia aia torențială?

– Nu ploua când am ieșit, explică ea. Nu era nici un nor pe cer. Bine, cu excepția unor norișori străvezii ici-colo.

– Ai stat afară *ore întregi*, spuse el.

– Mi s-au părut ani, îl rectifică ea.

– Ce mă voi face cu tine? se întrebă el.

– Să avem o relație clandestină? propuse ea.

– Nu glumesc, rosti el.

Olivia se întoarse în brațele lui.

– Dar asta ne dorim. Toată povestea aia că trebuie să ne ținem departe unul de celălalt... Nimeni nu se poate opune inevitabilului.

– Nu ne-am străduit din răsputeri, spuse el. Ne-am confruntat cu o singură încercare de autocontrol și am eșuat.

– Lisle, eu eșuez de fiecare dată când vine vorba de autocontrol.

– Eu nu. Aș fi putut s-o chem pe servitoarea ta. Aș fi putut să strig la toată lumea din casă și să-i fac să fugă de colo-colo pentru a te repune pe picioare să trimită după un doctor în miezul nopții. Dar nu.

Ea îl mângâie pe obraz.

– Nu poți îndesa conștiința într-un sertar pentru un timp? Nu ne putem bucura pur și simplu de acest moment?

El o trase mai aproape și-și îngropă fața în părul ei.

– Mă înnebunești, spuse el cu glas înăbușit. Dar e interesant să fiu nebun din cauza ta și, de obicei, mă distrez de minune. Ne înțelegem bine – când nu ne urâm de moarte – și suntem prieteni. Și acum am făcut dragoste – și a fost bine.

Ea râse.

– O, Lisle.

– E o bază destul de bună pentru o căsătorie, rosti el.

Aaah! Olivia se retrase.

– Știam eu. Știam eu.

El o trase înapoi, lipită de corpul lui musculos. Era atât de cald și de puternic, încât Oliviei îi venea să se topească în brațele lui.

– Ascultă-mă, începu el.

Gura lui sufla aer cald în urechea ei. Mirosul lui îi lua cu asalt nările și mintea, făcând-o să cedeze.

– Ne vom distruge viețile, zise ea.

– Nu neapărat, se opuse el.

– O, Lisle. Își odihni capul pe pieptul lui. Te ador. Te-am adorat dintotdeauna. Ador și onoarea, principiile, simțul moral și al datoriei care fac parte din tine – și toate celelalte trăsături bune. Toate astea își afectează mintea și te fac să nu vezi lucrurile așa cum sunt. Îți spui: „Am compromis-o". Adevărul este – ascultă-mă acum, ăsta e un fapt: adevărul este că, mai devreme sau mai târziu, tot mi-aș fi ruinat reputația. Mă bucur că a fost cu tine. Trebuie să-ți începi viața amoroasă într-un mod spectaculos, și ai făcut asta.

– Să-ți începi? repetă el.

Trupul i se încordă.

Și totul era pe cale să se înrăutățească, dar nu avea ce să facă în privința asta. Era hotărât să facă gestul onorabil, iar el era cel mai încăpățânat om din lume.

– Te ador, spuse ea. Te ador dintotdeauna și pentru totdeauna. Dar eu sunt o fată egoistă și romantică, care trebuie să fiu prima în inima unui bărbat. Nu mă voi mulțumi cu o situație stabilă, ca restul femeilor, ca să sfârșesc plictisită și singură.

– *Să te mulțumești?* Olivia, știi că țin la tine mai mult decât...

– Decât Egiptul? întrebă ea.

Urmă o pauză scurtă, dar grăitoare.

– Ce lucru ridicol spui! o tachină el. Sunt două lucruri complet diferite.

– Poate că sunt, dar unul ocupă primul loc în inima ta, așa a fost și va fi întotdeauna. Eu nu mă voi mulțumi să fiu pe locul al doilea în inima unui bărbat.

Îl simți tresărind. Se smulse din brațele lui și se ridică.

– Trebuie să ajung în camera mea.

Se ridică și el, și Olivia simți un junghi în inimă. Lumina focului îi sublinia pieptul și brațele musculoase. Îi făcea părul auriu. Era genul de bărbat la care visau femeile, întruchiparea vie a legendelor și a miturilor care inspirau statuile de bronz și aur și la care se închinau credincioșii.

Ar accepta cu bucurie să fie admiratoarea lui. Era destul de romantică pentru asta, dar mult prea romantică și cinică pentru a lua decizia rațională de-a se mărita cu el.

El apucă una dintre păturile aruncate deoparte mai devreme și o înfășură în jurul ei.

– Nu gândești limpede, spuse el. Nu ai de ales. Ai putea fi însărcinată. Și chiar dacă nu ești, există reguli, Olivia, și știu că nu vrei să-ți faci de rușine familia.

– Atunci va trebui să găsim o modalitate de a ocoli regulile, spuse ea. Ar trebui să ne facem nefericiți? Dacă ți-ai face mintea să tacă pentru un moment, ți-ai da singur seama. Dar ești un bărbat prea rațional!

În încăpere se lăsă o liniște grea. Focul trosni în șemineu. Din depărtare se auzea un șuierat. Probabil că încă ploua.

Ploaia. Un fenomen atât de obișnuit. Se întâmpla tot timpul. Dar i-o adusese pe ea și îi amestecase pe amândoi în situația asta.

Îngrozitor era faptul că, de data asta, Olivia avea dreptate. Îngrozitor era că, cel puțin în privința asta, aceasta judeca mai limpede decât el. El ținea la ea. Era îndrăgostit nebunește de ea. Și cu toate astea, nu putea fi sigur că era îndeajuns, și aceeași conștiință care îl îndemna să se căsătorească cu ea îi spunea că Olivia ar fi fost nefericită dacă o făcea. Când își închipuia cum ar fi să existe în viața lui, se gândea întotdeauna și la haosul pe care l-ar aduce. Nu se gândise și la impactul pe care l-ar avea el în viața ei.

Lisle nu vedea viitorul lor furtunos, ci sentimentele din sufletul lui. El nu-i putea oferi ce voia sau merita ea. Ea trebuia să fie cea dintâi în inima unui bărbat, și până acum nu-și dăduse seama că poate el nu mai avea nici un loc liber în inima lui.

– Nu vom rezolva situația în noaptea asta, conchise el.

– Cel mai probabil, nu, admise ea.

– Ar fi bine să te duc în patul tău, continuă el.

– Da. Dar trebuie să ascundem dovezile, îl opri ea. Cel mai simplu e să facem focul în salon și să ardem hainele ude. În acest fel nu va părea nimic ciudat: doar că am făcut focul și că a ars.

Tipic pentru ea. El era obișnuit să gândească rapid, dar nu se pricepea să ascundă faptele nepermise.

Olivia se ridică, și pătura alunecă pe podea.

Lumina focului îi mângâia formele voluptuoase și sclipea în smocul roșcat dintre picioare. O studie pe de-a-ntregul, cu durere în inimă.

– Da, ești frumoasă, spuse el cu glas încordat.

Ea zâmbi.

– Dar nu-ți recomand să umbli goală printr-un castel scoțian, continuă el. Munca mea ar fi în zadar, pentru că te-ai îmbolnăvi.

În timp ce vorbea, căuta prin cameră după niște haine. Găsi cămașa lui și o îmbrăcă meticulos. Mânecile erau mai lungi decât mâinile ei. Cămașa îi ajungea mai jos de genunchi.

Olivia se privi.

– Cred că mi-ar fi mai simplu să explic de ce mă plimb goală prin castel.

– Te vei gândi tu la ceva.

O prinse de mână și o conduse la ușă. Își aminti de felul în care mâinile ei se plimbaseră cu atâta frenezie pe trupul lui, lăsând în urmă senzații de foc.

Ce avea să facă în privința ei?

Deschise ușa câțiva centimetri.

Salonul era cufundat în tăcere și întuneric. Ciuli urechile așa cum făcea atunci când intra într-un mormânt și îl putea aștepta vreo ambuscadă, atent să detecteze sunetul respirației.

Dar nu respira nimeni în salon.

Ieși din cameră și o trase după el. Încăperea mare era la fel de neagră ca un mormânt, cu excepția luminii slabe care venea de la ușa întredeschisă și de la focul pe care îl făcuse mai devreme.

– Vei putea găsi drumul fără să-ți rupi gâtul? o întrebă el. Poate ar fi bine să vin cu tine.

– O să mă descurc, șopti ea. Nu avem suficient mobilier de care să mă lovesc.

Își retrase mâna dintr-a lui și dădu să plece.

Lisle voia să spună ceva, dar nu putea găsi cuvintele potrivite în toată agitația din sufletul lui. O apucă de umeri și o întoarse spre el. O sărută o singură dată, cu pasiune. Olivia se topi în brațele sale. El întrerupse sărutul și o împinse.

– Du-te.

Și ea plecă.

Lisle așteptă, ascultând sunetul aproape imperceptibil pe care îl făceau tălpile ei goale în timp ce traversa salonul. Așteptă până auzi și zgomotul ușii care se închise în urma ei.

Apoi se întoarse în camera lui.

Nichols aduna hainele aruncate ale Oliviei.

Să traverseze un salon parcă nesfârșit în miez de noapte nu era specialitatea ei nici într-o zi bună. Iar Olivia nu avusese o zi bună. O durea gâtul și o usturau ochii și voia să se ascundă undeva și să plângă o săptămână.

Știa că spusese cuvintele potrivite – cuvintele necesare. Dar îl făcuse să sufere.

Nu o deranja să îl rănească fizic – Lisle putea suporta asta – și nici pe ea nu o deranja să îl lovească atunci când se comporta ca un neghiob enervant.

Dar în noaptea asta nu făcuse altceva decât să o îngrijească și să facă dragoste cu ea... și să-i întoarcă inima de dos.

Și acum nu mai era ca înainte. Orice simțise înainte – o, într-un fel, îl iubise dintotdeauna – acum era diferit. Și, în momentul de față, dureros.

„Nu te mai plânge", își zise în sinea ei. „Ia lucrurile pe rând."

Și primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se strecoare neobservată în patul ei. Desigur că ar fi găsit o explicație fantezistă pentru hainele care zăceau în fața șemineului din salon.

Din fericire, îi stătea în fire să aibă un comportament pripit, cum ar fi să pândească infractori în ploaie. Nimeni nu s-ar agita din pricina asta. Nimeni nu s-ar mira nici că poartă haine bărbătești. Nu trebuia decât să povestească ce s-a întâmplat, lăsând la o parte evenimentele petrecute de când Lisle intrase în salon și până când plecase ea din camera lui.

Cu alte cuvinte, să lase la o parte o viață întreagă.

Se strecură în camera ei.

Nu era întuneric. Pe masa de lângă șemineu ardea o lumânare.

Bailey stătea lângă foc. Avea lucrul de mână în poală, dar privirea ei o țintuia pe Olivia.

– Pot explica, începu Olivia.

– Of, domnișoară, întotdeauna poți explica, răspunse Bailey.

Domnul Nichols tocmai întindea cu măiestrie hainele ude în fața șemineului din salon, când apariția unei lumini îl făcu să înghețe. O flacără plutea în direcția lui. Pe măsură ce se apropia, văzu chipul domnișoarei Bailey, luminat de flacăra lumânării. Un șal gros acoperea ceea ce probabil era cămașa ei de noapte, pentru că în zona gleznelor se zăreau volănașe surprinzător de frivole. Papucii erau decorați cu panglici colorate. Lumina era prea slabă ca să distingă culorile.

– Domnișoară Bailey, șopti el.

– Domnule Nichols, replică ea.

– Sper că nu te-a trezit vreo fantomă, zise valetul.

– Sigură că nu, răspunse ea. Am venit după haine. Nu le putem lăsa aici. Stăpâna mea și stăpânul dumitale trebuie că și-au pierdut mințile – și spun asta cu tot respectul pentru inteligența Excelenței Sale, dar uneori domnii își pierd simțul rațiunii, iar domnișoara are un talent rar de a-i aduce în această stare.

Nichols privi hainele pe care le întinsese cu atâta grijă.

– De ce să facem spectacol, când noi doi suntem singurii – în afară de ei – care știm că s-a petrecut ceva neobișnuit în seara asta? întrebă domnișoara Bailey. Ca să nu mai spun că orice este neobișnuit când vine vorba de stăpâna mea. Mă preocupă în special anumite piese de lenjerie care ar trebui spălate.

Se referea la pete de sânge.

Nichols nu-și dădea seama dacă slujnica roșise cu adevărat. Lumina focului era roșie.

– Aha, rosti el încet. Acest gând mi-a trecut și mie prin minte, dar părea o lipsă de delicatețe să îl aduc în discuție cu Excelența Sa.

– Mă voi ocupa eu, hotărî domnișoara Bailey, cu aerul unui om obișnuit de mult timp să ascundă fapte necuvenite.

Nichols adună hainele umede.

– Dacă îmi luminezi calea, le voi căra până la ușă, zise el.

Bailey încuviință. Îi lumină drumul și el duse hainele. Odată ajunși la ușă, le așeză cu grijă pe brațul ei liber. Dori să pună mâna pe clanță, apoi se opri.

– Domnișoară Bailey, îi șopti el la ureche.

– Nu, i-o tăie ea. Nu vreau să aud așa ceva.

Nichols oftă ușor și deschise ușa.

Bailey se strecură în camera stăpânei sale.

El închise ușa în urma ei și oftă din nou.

O clipă mai târziu, ușa se deschise foarte puțin și se auzi un „Așteaptă" încet. Nichols se întoarse înapoi plin de speranță.

Prin crăpătura ușii zbură o cămașă.

– Poți să iei asta înapoi, rosti Bailey.

Servitorul luă cămașa stăpânului său.

Capitolul 16

Între timp, Roy și Jock tremurau de frig într-o parte a bisericii arse care nu se prăbușise complet.

– Cine naiba a fost? întrebă Jock.

– Ce mai contează? veni răspunsul lui Roy. A stat acolo, ne-a așteptat.

– Mai devreme sau mai târziu, era de așteptat că vor pune pe cineva de pază. Ai auzit ce-au spus: fiul stăpânului se gândește să ia și câini.

– Câinii pot fi otrăviți, comentă Roy.

– Ducă-se pe pustie, oricine ar fi fost, blestemă Jock. Aproape că m-am scăpat în pantaloni.

Chipul alb care îi privise din turnul de pază îl speriase și pe Roy. Dacă s-ar fi oprit să gândească, ar fi știut că nu era vreo fantomă, ci un om. Dar cine stă să se gândească în astfel de momente? Aruncaseră lopata și târnăcopul și o luaseră la sănătoasa. Jock nu scăpase felinarul, dar nu-i închisese ușița, iar blestemăția aceea – nu, nu era o fantomă, ci un om – îi fugărise pe jumătate de drum înainte ca Ray să înșface felinarul de la prostul de frate-său. Acum erau prinși în biserica asta blestemată. Nu aveau foc și nici o posibilitate de a-și face unul. În schimb, aveau timp berechet să se gândească. Pe timp de noapte, în ploaie, vechiul castel de pe deal se înălța ca o umbră neagră profilată pe cerul la fel de întunecat. Roy se uită în sus la el și căzu pe gânduri. Nu știu cât timp trecuse, înainte ca Jock să vorbească.

– Ploaia se mai potolește.

Dar trecuse destul de mult timp.

– Se așteaptă să fim străini de castel, spuse Roy în timp ce ieșeau de la adăpost. Așa că o să tocmim pe cineva din interior.

– N-ar accepta nimeni.

Nu erau prea simpatizați în sat. Oamenii își vedeau de treburile lor pe timpul zilei, dar nu acceptau să muncească pentru altcineva.

Asta se potrivea cu planul lui Roy. Nici el nu-i simpatiza prea mult pe săteni.

– N-o vor face de bunăvoie, nu, spuse Roy. Dar cred că știu pe cineva care ar putea fi *forțat* să accepte.

La scurt timp după miezul zilei
Miercuri, 26 octombrie

– Înțelegi ce trebuie să faci? întrebă Olivia.

Lady Cooper își aranjă puțin boneta.

– Sigur că da.

– Nimic nu poate fi mai simplu, adăugă Lady Withcote.

Cele trei femei stăteau lângă intrarea în sala cea mare. Așteptau trăsura care urma să le ducă pe Lady Cooper și Lady Withcote spre Edinburgh.

Misiunea lor era să o caute pe asistenta medicală și pe servitorii lui Frederick Dalmay și să scoată cât mai multe informații de la ei.

– Sper că nu o veți considera o sarcină prea plictisitoare, spuse Olivia. Într-un fel, încercăm să găsim acul în carul cu fân.

– O, nu cred, o liniști Lady Cooper. Le cunoaștem numele. Ar trebui să-i putem găsi destul de ușor.

– Și odată ce-i vom găsi, nu văd nici o problemă în a-i face să ciripească, adăugă Lady Withcote.

– Și dacă nici o metodă nu funcționează, de obicei mita face minuni, zâmbi Lady Cooper.

Își făcu apariția un valet.

– Trăsura este aici, Excelențele Voastre.

Lisle intră la câteva minute după ce plecaseră doamnele.

– Au spus că merg la Edinburgh, zise el. Ca să caute indicii.

Olivia nu îl văzuse de noaptea trecută. Adormise foarte greu. Coborâse foarte târziu la micul dejun. Doamnele erau deja la masă, însă nu și Lisle. El era afară cu muncitorii, o informase Herrick.

Olivia hotărâse să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. Era mai ușor decât se așteptase. El era tot Lisle, iar ceea ce se petrecuse noaptea trecută între ei părea să fie cel mai natural lucru din lume la lumina zilei.

Pentru că îl iubea și, cel mai probabil, îl iubise dintotdeauna. Dragostea luase forme diferite de-a lungul anilor, dar fusese mereu prezentă.

Și acum își făcu apariția și el... cu o lopată în mână.

– Ai adus-o înăuntru în scopuri misterioase sau ai uitat să o lași în curte? întrebă ea.

Lisle se încruntă, privind la mâna ei. Apoi își ridică ochii.

– Poftim?

– Lopata.

– Ah, da. Chestia asta. Se uită lung la obiect. Unul dintre muncitori a găsit-o azi-dimineață când a sosit. O lopată. Un târnăcop.

– Dovezi, sublinie ea.

– Nu aveam nevoie de dovezi, spuse el. Am crezut ce mi-ai povestit. Doar că nu-mi imaginasem lucrurile corect. Probabil ai fost îngrozită. Scrâșni din dinți. Au lăsat totul baltă și au fugit.

– Totul, în afară de felinar.

Dacă ei ar fi scăpat din mână și felinarul, nu ar fi fost capabilă să îi urmărească... și nu s-ar fi întâmplat nimic din ceea ce urmase.

– Totuși, n-am vrut să o aduc înăuntru, adăugă el. Le-am văzut pe doamne plecând și am intrat să te întreb despre ce e vorba, dar am uitat să las lopata afară.

Se uită în jurul lui. Herrick apăru brusc.

– Da, Excelență? Joseph va lua asta.

Un valet se grăbi spre ei, luă lopata și ieși afară.

Herrick se făcu nevăzut.

– Nu mă simt eu însumi astăzi, explică Lisle cu voce joasă. Nu-mi dau seama din ce motiv.

Focul trosni în șemineu. Servitorii se mișcau încoace și-ncolo, văzându-și discret de treburile lor. O lumină palidă traversa ferestrele, dizolvând o parte din întunericul uriașei săli, dar lăsând multe colțuri umbrite. Pe masă se afla un sfeșnic. Ceasul arăta că era miezul zilei, dar vremea scoțiană spunea că e amurg.

Aerul dintre ei pulsă.

– Probabil ai avut niște vise ciudate, îl iscodi ea.

– Da. Privirea lui coborî din nou spre mâna ei. În orice caz, am venit să dau o mână de ajutor.

– La ce anume? întrebă ea.

– Am venit să te ajut să cauți indicii, răspunse el.

Expresia cu care îl privise atunci când intrase în sală era aceeași expresie cu care îl privise în noaptea în care o descoperise în sala de bal. Și pe atunci văzuse lumi întregi în ochii ei albaștri?

Văzuse ceva, iar asta îl oprise din drum.

Noaptea trecută îi spusese... spusese...

„Te ador. Te-am adorat dintotdeauna."

Ce însemna asta, ce însemna asta?

O privi.

– Am greșit când ți-am respins ideea fără să o analizez mai bine. M-am înșelat în privința acelor fantome care ne provoacă. Dacă m-aș fi oprit să mă gândesc puțin... dar acum e evident de ce nu am făcut-o. Adevărul este că m-am înșelat. Adevărul este că muncitorii nu au nevoie să stau tot timpul cu ochii pe ei. Adevărul este că trebuie să oprim fantomele. În momentul de față, planul tău este perfect. Fantomele trebuie să aibă motive serioase să creadă că vor găsi aici o comoară despre care nimeni nu crede că mai există. Fie sunt complet nebuni, fie sunt extrem de proști sau au fost induși în eroare de ceva... ori comoara chiar există.

Olivia își încrucișă brațele în dreptul mijlocului. Purta foarte puține bijuterii. O brățară simplă. Un inel, *acel* inel.

– Mulțumesc, spuse ea.

Își mută privirea de la inel. Aruncă o privire în jur, dar nu se aflau servitori în apropierea lor.

– De asta eram treaz ieri, când ai venit la miezul nopții, spuse el încet. Hârtia pe care ai găsit-o nu-mi dădea pace. Nu mă lăsa să dorm. M-am trezit să văd ce pot face în privința ei. Aveam câteva idei, dar mă bazam doar pe memorie. Mi-ar plăcea să mă uit din nou la ea.

– E în camera cu documente, spuse ea.

După cum Lisle fu uimit să descopere, exteriorul simplu al castelului ascundea un labirint alambicat de coridoare, săli, saloane și camere. Mezaninul pe care Olivia îl transformase în camera documentelor era ascuns între coridorul spre bucătărie și un alcov de lângă salonul de la etajul al doilea. Ferestrele dădeau spre spațiul dintre aripile de nord și sud.

Calea cea mai simplă de a ajunge acolo era pe scara din turnul de sud. Celălalt traseu traversa galeria menestrelilor prin ușa din turnul de nord. Apoi la stânga printr-un pasaj scurt, lângă camerele

lui Herrick, apoi în sus pe niște scări. Camera era mai mare și mai luminoasă decât coridorul de dedesubt, pentru că pereții în care se aflau ferestrele nu erau atât de groși. Deși ziua nu era excepțional de însorită.

– Ce părere ai? întrebă ea.

El uită în jur.

– Ultima oară când am văzut-o, locul ăsta era o îngrămădeală de cutii și cărți.

– Asta a fost mâna lui Herrick, explică ea. I-a pus pe servitori să ridice rafturi și să aducă un bufet.

Acum totul era la locul lui, ușor de găsit.

Nu ar fi trebuit să fie surprins. Văzuse talentul Oliviei de a organiza personalul. Cu toate astea, rămânea o necunoscută pentru el. În alte multe feluri, era o ființă extrem de haotică.

Dar nu, nu era complet cinstit. Era și calculată. Adevărat, doar uneori.

Poate că doar părea haotică pentru că se comporta după propriile reguli.

– Mobilierul de aici obișnuia să stea în biroul verișorului tău, Frederick, continuă ea.

Nu erau prea multe piese de mobilier. O măsuță mică și simplă de scris, cu un singur sertar, era acum așezată în alcovul ferestrei. O cutie de scris din lemn, de modă veche, stătea pe masă. Și un scaun foarte trainic, dar care probabil cântărea o tonă.

– Pare genul de mobilă pe care doctorul Johnson și-ar fi putut scrie dicționarul, comentă el, dacă scria la masa bunicului său.

– Frederick Dalmay nu era un om care umbla după ultima modă, spuse Olivia. Majoritatea lucrurilor lui erau atât de vechi și de urâte, că le-am lăsat în Edinburgh. Mains așteaptă să-i spui dacă vrei să le vândă ori să le doneze. Dar mi-am zis că ar trebui să avem aici și ceva de la vărul tău. A trăit atât de mult timp în acest castel și se pare că îl iubea. Mi-am zis că mobilierul ăsta se potrivește destul de bine aici.

– Arată foarte bine, comentă el.

– Oricum, mai bine aici decât în oricare altă parte, adăugă ea. Herrick a mutat cele mai recente registre de familie în biroul lui. Din moment ce colecția vărului tău se referă strict la istoria castelului, mi s-a părut corect să consider cărțile și documentele drept acte legate de proprietate și să le păstrez aici, laolaltă cu celelalte documente de proprietate. Luă o carte de pe raft. Am pus hârtia misterioasă înapoi în cartea în care am găsit-o, explică ea, în caz că ar exista o cheie

a codului chiar în cartea asta. Eu nu văd nici o legătură între cele două, dar e posibil ca tu să ai altă părere. Mi-a zis că, oricine ar fi pus hârtia acolo, probabil că nu a făcut-o la întâmplare.

Deschise cartea la pagina la care se afla hârtia învechită și îi întinse cartea.

Lisle scoase documentul ars pe margini și studie paginile între care fusese așezat pentru păstrare.

– E una dintre poveștile cu fantome, spuse ea. Cea despre prizonierul din temniță. Mi-am zis că ar putea exista o legătură.

– Ar putea.

Olivia se apropie și trase cu ochiul la hârtia din mâna lui. Lisle îi simți parfumul părului, al pielii și al aerului care plutea în jurul ei.

– Am reținut însemnele mai bine decât credeam, comentă el. Aceeași rețea stângace de linii, simbolurile astea mici și cele schițate în unele dintre dreptunghiuri.

– Sunt sigură că poate fi o ghicitoare, spuse ea. Sau un joc. Dar nu pot renunța la senzația că e mai mult de-atât.

– Asta nu mi-a dat pace ieri-noapte, spuse el. Senzația că e mai mult decât pare la prima vedere.

– Eu nu sunt pricepută la chestiunile de genul ăsta, zise ea. Decodificarea unei ghicitori necesită logică, iar eu nu posed abilitatea asta.

– Nici nu trebuie, spuse el. Sunt eu suficient de logic, cât pentru amândoi.

– Arată ca încercarea unui copil de a desena castelul, spuse ea. Perspectiva aplatizată. Proporțiile curioase...

– În esență, acesta este stilul artei egiptene, îi explică el. Picturile de pe pereți, de exemplu. Dimensiunea nu înseamnă redarea exactă a proporțiilor. Dimensiunea indică importanța. Fața este în profil, dar un ochi privește direct... Se opri din explicații, mutându-și atenția de la hârtie la încăperea în care se aflau. Zidul, zise în cele din urmă. Ne uităm la un zid.

Ea îi urmări privirea.

– Un perete? Dar este atât de simplist.

– Hărțile sunt simple de obicei. Miji ochii la însemnele minuscule. Ar fi trebuit să-mi aduc lupa.

Olivia deschise caseta de scris și scoase o lupă.

– Aveam nevoie de ea pentru a citi scrisul vărului Frederick, spuse.

Scrisul pe care el refuzase s-o ajute să-l descifreze.

Pentru că era un măgar. Dar deja își dăduse singur seama de asta. Și că trebuia să se revanșeze pentru multe reacții nepotrivite, dar că poate nu avea atât de mult timp la dispoziție pentru a o face.

Lisle se trase mai aproape de fereastră și studie hârtia prin lupă.

– Arată ca niște numere, spuse el după o clipă.

Îi întinse lupa și hârtia.

– Tu ce crezi?

– Sunt numere, concluzionă și ea. Dar nu toate. Nu știu ce ar trebui să fie celelalte însemne. Flori? Soarele? Stelele? Un fel de simbol? Ai găsit gravuri pe pereți atunci când ai măsurat proprietatea?

– Doar decorațiile obișnuite, spuse el. Lucrări ornamentale în jurul ușilor și altele asemenea. Nimic pe pietrele zidului, totuși. Nimic care să corespundă cu aceste însemne. Ridică hârtia și o compară cu pereții din jurul lui. Cu excepția numerelor mici și a simbolurilor, acest desen pare să reprezinte acest perete.

Olivia se uită lung la hârtie.

– Ar putea fi orice zid, comentă ea, dacă este un zid. Dar da, seamănă cu acesta. Ți se pare că aia vrea să fie o fereastră?

– Greu de spus. Ai planurile mele?

– I le-am dat lui Herrick – ba nu, stai așa. El a terminat cu planurile. Deschise sertarul și scoase planurile. Mi s-a părut că cel mai bine ar fi să le păstrăm acolo unde le putem găsi cu ușurință.

Le scoase afară. Privirea lui alunecă din nou la inel.

Își concentră atenția asupra planurilor. Și se uită la ele până când mintea îi rămase fixată acolo.

– Dacă numărul ăsta măsoară partea de jos a zidului, începu el arătând spre desen, atunci este prea larg pentru camera în care ne aflăm. Camera asta are puțin peste doi metri și jumătate. Pe desen scrie trei și jumătate. Ar putea fi un număr aproximativ. Câte camere au o latură de aproximativ trei metri și jumătate? Cele mai multe dintre camerele aflate în turnul de sud au dimensiunea asta. La fel și camerele lui Herrick.

– Dar înălțimea? întrebă ea. Dacă acest număr reprezintă înălțimea peretelui, atunci ni se restrâng opțiunile. Putem elimina camerele de la primul etaj.

– Nici camerele lui Herrick nu se mai încadrează.

– Uite acolo, îi atrase ea atenția. În dreptul scării rupte de la subsol. Mezaninul de peste camera fântânii.

Lisle își întoarse capul spre ea.

Avea obrajii îmbujorați. Ochii ei albaștri și strălucitori îi întâlniră privirea. Lise se uită apoi la gura ei, aflată la o suflare departe.

– Gata, spuse el. Gata. Nu pot să fac asta.

– Poftim? întrebă ea încet. La ce te referi?

– Să mă prefac, explică el. Nu mă pricep să mă prefac.

Și o ridică de pe podea, apoi o sărută.

Un sărut apăsat și lipsit de compromisuri, așa cum făcea toate lucrurile pe care era hotărât să le ducă la bun sfârșit. Ea îi răspunse la sărut cu toată ființa ei și își încolăci picioarele în jurul taliei sale. Lisle îi cuprinse posteriorul.

O așeză pe masă, întrerupse sărutul și îi desfăcu mâinile din jurul gâtului, iar ea își zise în sinea ei: „Dacă te oprești, te strâng de gât".

Lisle se întoarse și se îndreptă spre ușa de la scară, iar ea își zise: „Ești un om mort".

Dar el doar închise ușa cu zăvorul. Apoi ridică un scaun și îl așeză sub clanță, pentru a bloca ușa. Reveni la ea și rămase locului.

– Haide, lasă-mă să-ți scot hainele astea ude.

Ea își privi îmbrăcămintea.

– Dar nu sunt ude.

– Atunci hai *să ne prefacem* că ar fi, îi șopti el la ureche.

Glasul lui îi înfioră ceafa și spatele.

– Prea bine, spuse ea.

Își ridică mâinile pe umerii ei, îi trase șalul și îl aruncă deoparte. Apoi își strecură degetele la ceafă. Desfăcu prima gaică a rochiei. Apoi pe a doua, pe a treia...

Erau găici mici, însă el le desfăcea una câte una; iar în tot acest timp privirea lui nu se îndepărtă niciodată de pe chipul ei, la fel cum și ea nu-și putea muta privirea din ochii lui argintii.

Ajunse în dreptul taliei și desfăcu și găicile mai mari de acolo. Olivia simți cum rochia i se desface la spate. Lisle îi trase decolteul în jos și desfăcu nodurile mânecilor bufante. Își lăsă capul în jos și desfăcu nasturii mici, perlați, de la talia rochiei.

Mâna dreaptă. Mâna stângă.

Ea se uita fermecată la creștetul lui, la părul lui auriu și mătăsos. Mai târziu, urma să-și treacă mâinile prin el. Mai târziu, urma să-i atingă tot corpul. Dar pentru moment, avea să-l lase să facă ce voia.

Lisle îi trase până la talie partea de sus a rochiei. Și continuă să tragă. Olivia își ridică șoldurile, iar el scoase rochia și o lăsă să cadă la podea.

Nu spuse nimic.

Nici ea nu vorbi. Era o tăcere perfectă. Nu era nevoie de cuvinte între ei. Era perfect. Doar sunetul respirației lor și foșnetul hainelor.

Lisle se mișca cu gesturi atât de hotărâte. Meticuloase. Îi desfăcu panglicile jupei, o trase în jos și o lăsă să alunece pe podea. Apoi o împinse cu piciorul deoparte. Se aplecă peste umărul ei și trase de șireturile corsetului.

Olivia începu să respire sacadat. La fel și el. Îl auzea. Dar nu-și spuneau nimic.

Nu aveau nevoie de cuvinte, nu acum.

Îi scoase corsetul. Fără susținere, cămășuța îi alunecă de pe umeri, lăsând să se vadă un sân. Nu încercă să se acopere. Și nici el nu făcu acest gest. Lăsă cămășuța așa cum era și începu să se ocupe de pantalonași.

Simțea că îi tremură pielea.

Lisle dezlegă șireturile și îi scoase pantalonașii, care ajunseră pe mormanul de haine. Urmară jartierele. Apoi ciorapii. După care îi trase cămășuța peste cap.

Și rămase goală pe masă, tremurând de emoție.

El era complet îmbrăcat.

Olivia simți cum îi tremură pântecul. Rămase însă foarte, foarte nemișcată.

El o privi, și ochii lui ca de argint îi alunecară peste piele, ca o mângâiere. Îi simți privirea pe sub piele, strecurându-se grăbită spre pântec.

Apoi se aplecă înspre ea. Credea că o va săruta și își ridică gura. Dar el o sărută pe obraz. Și îl linse ușor.

Olivia se înfioră. Nu de frig. Pielea ei luase foc. Pe dinăuntru era fierbinte și neliniștită.

O linse. Pretutindeni. Mișcarea buzelor sale. Atingerea lor.

Pe ureche, gât, sâni, brațe și palme. Îngenunche și făcu același lucru cu picioarele ei. Îi sărută fiecare deget.

Cu meticulozitate. Și cu o atenție completă și dedicată.

În pântecul ei se petrecea o revoltă, o nebunie, o senzație pe care nu o putea înlătura.

Și Sfinte Dumnezeule, toți zeii, Zeus și celelalte ființe mitice, îngerii și sfinții, și martirii, și crocodilii, și zeii cu cap de ibis, dâra de săruturi urcă până la locul dintre picioarele ei.

Atunci țipă – sau așa i se păru ei, iar sunetul răsună cu ecou în camera mică.

Îi puse mâna pe abdomen și o împinse în jos pe masă, iar ea se supuse, ascultătoare, foindu-se și scoțând sunete scurte care nu aveau nici un sens și O, Dumnezeule, O, Dumnezeule!

În interiorul ei erupseră niște vulcani mici care o făcură să se cutremure, și atunci se întâmplă – valul acela năvalnic și înflăcărat care o ducea în sus și tot mai sus în ceruri și apoi o aruncă la pământ, epuizată.

– O, Dumnezeule!

Vocea lui apoi, scăzută și groasă:

– Tremuri. Va trebui să te încălzesc *din interior.*

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lisle, grăbește-te!

Îi auzi râsul scurt, șuierat și foșnetul hainelor, în timp ce se dezbrăca în grabă. Apoi o pătrunse. Ea se ridică pe jumătate de pe masă, cu ochii larg deschiși, prinzându-l de brațe.

Lisle rămase neclintit, privind-o atent.

– Doare?

– Nu, nu, nu. E opusul... durerii. O, Lisle! Dumnezeule!

Noaptea trecută o duruse și simțise o neplăcere chiar și în cele mai plăcute momente.

Dar de data asta era cu totul altfel. O umplea și era fierbinte și... și minunat. Se întinse spre umerii lui ca să îl tragă mai aproape, să se bucure de trupul lui. Își mișcă șoldurile.

– O, *da,* gemu ea. Așa.

Nu avea nici o haină pe ea și singura lui parte goală era în interiorul ei și era minunat. Era minunat să fii gol.

Era minunat să fie a lui.

– Asta e atât de greșit, începu ea.

– Da, spuse el.

– Că este perfect.

– O, Olivia.

Acesta fu sfârșitul conversației. O sărută, un sărut nesfârșit, în timp ce trupurile lor se mișcau împreună, mai rapid și mai sălbatic. Apoi veni valul și o purtă din nou, și sus. O aruncă în ceruri și văzu stele, și râse parcă la nesfârșit și printre râsete rosti:

– Cât te iubesc!

Apoi valul se întoarse și o readuse ușor la pământ. Și îi sărută obrazul și gâtul, și buzele.

– Te iubesc, te iubesc, respiră pe pielea lui.

Apoi leșină.

Capitolul 17

Lisle o simți prăbușindu-se în brațele lui.

Se uită la ea, uimit. Ea clipi și își ridică privirea spre el cu ochii ei mari și mirați.

Inima lui se poticni de ușurare.

– Sper că ai leșinat de plăcere, comentă el cu o voce răgușită.

– Da, spuse ea zăpăcită. Dumnezeule!

Îi spusese „te iubesc".

Îi luă mâna într-a lui, cea pe care purta un singur inel.

– Ce este ăsta? o întrebă.

– Este un inel, răspunse ea.

– Piatra, insistă el.

– Este un scarabeu, veni răspunsul. Tu mi l-ai trimis. Probabil că nu-ți mai amintești.

Dar își amintea. Scarabeul pe care i-l trimisese împreună cu o scrisoare, cu foarte mulți ani în urmă.

– L-am transformat într-un inel, spuse ea.

– Când?

– Imediat după ce-am decis să nu-l transform într-un set de colier și brățară. Mi-am zis că un inel poate fi purtat tot timpul.

Lisle se uită lung la inel.

Tot timpul. În tot acest timp.

Zeci de logodne rupte și aventuri sfârșite în perioade de exil. Câte scrisori de la ea nu începuseră cu „Am căzut iarăși în DIZGRAȚIE" sau „M-au trimis iarăși la Țară, până când se potolesc BÂRFELE".

Olivia cea nesăbuită, care trăia după propriile reguli. Dar prin toate situațiile astea îi rămăsese, într-un fel, fidelă lui.

– Îl purtai și la petrecerea străbunicii tale? o întrebă.

– Bineînțeles că da, spuse ea. Îl port *mereu*. Mă face să simt că ești întotdeauna... la îndemână. Râse.

– Îngrozitor, rosti el. O glumă îngrozitoare într-un moment ca acesta. Iată-te aici, goală pușcă...

– Da, este uimitor. N-am mai stat niciodată goală la fereastră. Ce experiență nouă și revigorantă, din toate punctele de vedere! Ești atât de inventiv.

Doar ea era în stare să stea acolo râzând, goală, la fereastra unei camere reci, într-un castel friguros. Era o priveliște pe care avea să o ducă înapoi cu el... în Egipt.

Oricum, era o adevărată priveliște pe care prefera să nu o împărtășească cu restul lumii.

Din fericire, ferestrele castelului erau în nișe groase. Iar în cazul acesta, deși pereții nu erau foarte groși, era de mici dimensiuni. Altfel le-ar fi oferit un spectacol pe cinste muncitorilor.

Probabil că pe ea nu ar fi deranjat-o deloc.

– Da, păi mi s-a părut cel mai bun lucru în momentul respectiv, comentă el. Singurul lucru, de fapt. Vezi tu, asta e problema care apare odată ce începem treaba asta.

În timp ce vorbea, îi scoase șalul din mormanul de pe podea și i-l înfășură în jurul umerilor. Își aranjă cămașa în pantaloni și se închise la nasturi.

Îi adună hainele, rezistând tentației de a-și îngropa fața în ele. Îi trase cămășuța peste cap.

– Încearcă să nu faci pneumonie, zise el.

– Ar merita oricum, spuse ea. Mă îmbraci tot tu?

– Eu le-am scos, începu el. Tot eu le pot pune la loc.

Și continuă să se ocupe de corset.

– Vrei să te întorci? Este mult mai ușor să te ocupi de aceste lucruri privindu-le direct.

– Nici măcar Bailey nu reușește dacă nu mă întorc, zise ea. E uimitor faptul că ai reușit să deschizi toate găicile și șireturile alea!

– Am studiat croiala hainelor tale, rosti el. Vestimentația ta s-a schimbat atât de mult față de ultima oară când am fost aici. De câte ori mă întorc acasă, le descopăr și mai complicate.

– Și trebuie să le deslușești misterul, continuă ea, la fel cum deslușești enigmele unui șir misterios de hieroglife.

– Nu este o nevoie pur intelectuală, zise el.

Luă ciorapii și jartierele.

– Pot să fac eu asta, spuse ea.

– Eu le-am scos, o opri el. Tot eu le pun înapoi.

Nu acordase niciodată o atenție deosebită hainelor femeiești și, sincer să fie, trebuia să dispui de o atenție antrenată ca să observi toate acele straturi de material și sisteme de prindere. Dar hainele ei îl fascinaseră. Le studiase fără să-și dea seama. Îi trase ciorapul peste talpa îngustă, peste gleznă și în sus pe linia rotundă a gambei, până la genunchi. Ceva părea să îi strângă inima.

Legă jartiera. Urmă același ritual cu celălalt picior.

Era, probabil, un fel de tortură, dar asta nu era nimic față de plăcerea de-a o îmbrăca și dezbrăca, de parcă i-ar fi aparținut doar lui.

– Mi-ai scos hainele cu meticulozitate, observă ea.

– Am un talent pentru detalii.

– Și tot ai mai avut suficientă capacitate de gândire pentru a desluși secretul documentului misterios, continuă Olivia.

Lisle tocmai era pe cale să-i aducă pantalonașii, când se opri. Uitase de hârtia aceea.

Dar nu era decât o bucată de hârtie, o ghicitoare intelectuală.

Ea însă – felul în care arăta și parfumul ei, culoarea ochilor ei și felul în care se îmbujora sau cum pistruii ei păreau niște praf de aur pe obraji... Dacă ar fi fost un vechi egiptean, i-ar fi pictat portretul pe pereții mormântului său, ca să o poată privi pentru o eternitate.

Iar ea montase scarabeul pe un inel și îl purta întotdeauna.

O coborî de pe masă și o ajută să-și pună pantalonașii. Îi legă șireturile, îi puse jupa și rochia, apoi legă și prinse toate găicile care trebuiau.

– Gata, spuse el. E gata, totul e așa cum trebuia să fie – mai puțin părul ei care îi cădea pe umeri și în care stătea prins un cercel.

Se apropie de el și-și pune mâna pe pieptul lui. Apoi o lăsă să alunece în jos.

– Lisle, șopti ea. A fost *insuportabil* de incitant.

– Cred și eu, replică el.

Dar nu putu mai mult. Mâna ei se odihnea pe mădularul lui care, spre disperarea lui, se trezea din nou la viață. Era din pricina parfumului ei, a felului în care arăta și râdea.

Nu așteptă să audă ce-i dicta conștiința.

O împinse de perete, îi ridică fustele și găsi deschizătura pantalonașilor. De data asta nu mai desfăcu nimic altceva.

Mai târziu

Olivia își trase ciorapul care îi alunecase când făcuseră dragoste sălbatic, apoi își legă jartiera. Cu coada ochiului, îl văzu pe Lisle încheindu-și pantalonii.

– Trebuie să ieșim de aici, spuse el.

– O s-o facem, răspunse ea. Situația ne scapă de sub control.

Poate că îi lipsea experiența practică în ceea ce privea Poveștile de Amor, dar se pricepea să calculeze riscurile. Cu cât făceau mai des asta, cu atât creștea riscul să conceapă un copil.

Deși riscurile erau întotdeauna aceleași, când venea vorba de ea.

Și dacă o lăsa însărcinată...

Se uită la el, înalt, puternic și blond și nu pe de-a-ntregul domesticit de societate.

Ei nu i-ar părea rău dacă ar rămâne însărcinată. Ar găsi o modalitate de a se descurca. Era pricepută să găsească soluții.

Lisle trase scaunul de sub zăvorul ușii.

Olivia se uită afară pe fereastră.

– N-o să avem lumină suficientă ca să cercetăm mezaninul. Apune soarele.

El se opri din trasul zăvorului și îi urmări privirea.

– De cât timp suntem aici?

– De ceva timp, răspunse ea. A fost treaba cu descheiatul nasturilor și desfăcutul găicilor și deznodatul șireturilor, apoi încheiatul nasturilor și prinderea găicilor și legarea șireturilor. Apoi a doua oară... a fost mai rapid, însă cred că a durat mai mult.

– Da. Deschise ușa. E timpul să plecăm.

O goni cu un gest.

„Da, e timpul să ieșim de aici."

Începea să-și pună singură întrebări. Întrebări sâcâitoare, precum: „Ce vei face când va pleca din nou? E așa de rău să fii a doua – a treia sau a patra? E mai rău decât să fii nimic, trăind pe continente diferite, așteptând o scrisoare prin care să-ți spună că și-a găsit pe cineva acolo și s-a căsătorit și că nu se mai întoarce niciodată? Ar fi atât de groaznic – ar fi sfârșitul lumii dacă ai fi de acord să faceți ceea ce toată lumea consideră că e Lucrul Cinstit?"

Ar fi groaznic pentru el, își zise în sinea ei.

Olivia se grăbi să treacă prin ușă și porni în jos pe scări. După un moment, îi auzi pașii în spatele ei.

– Mă întreb dacă este gata ceaiul, zise el. Sunt lihnit de foame.

Își dădu seama că și ea era moartă de foame. Nu mai mâncase nimic de la micul ei dejun întârziat.

– Putem cere să ne servească ceaiul în mezanin, propuse ea. N-aș vrea să pierdem lumina zilei.

– Nu putem cerceta camera acum, în timp ce lucrează oamenii, explică el. Dacă ne văd holbându-ne la pietre și fluturând o bucată arsă de hârtie, se vor întreba ce căutăm și nu le va lua mult timp

să pună lucrurile cap la cap. Apoi nu vor mai fi doar câțiva amețiți în căutarea comorii.

Nu se gândise la asta. Cum ar fi putut?

– Ai dreptate, admise ea. Ar auzi tot satul despre asta – și apoi următorul și așa mai departe.

– Vestea ar ajunge la Edinburgh în cel mai scurt timp, spuse el. Aș prefera să nu complicăm lucrurile.

– Va trebui să așteptăm și s-o facem la miezul nopții.

– Doamne, ce se petrece în creierul tău? comentă el.

Ea se întoarse și în privi mirată.

– Miezul nopții? Când toată lumea doarme, explică ea. Ca să nu trezim suspiciuni.

– Într-adevăr, spuse el. Iată ce vom face, domnișoară amețită. Ne vom opri și vom lua ceaiul. Muncitorii vor fi deja plecați până vom termina noi, așa că ne vom duce să vedem ce progrese au făcut. Probabil ne vom contrazice în privința asta. Asta ne va ține ocupați câteva ore. Înțelegi?

Olivia continuă să coboare pe scări.

– Sigur că înțeleg. Și nu sunt o amețită.

La două ore după ce plecaseră muncitorii, Olivia se uita chiorâș la zidurile mezaninului de la subsol.

– Fie tăbărâm asupra lui cu târnăcoapele, fie ne ocupăm de asta la lumina zilei, spuse ea. Ambele capete măsoară trei metri și jumătate. Sunt pereți goi. Nu știu cum lucrezi tu în morminte fără ferestre. Nu-mi dau seama dacă însemnele de pe pietre sunt niște simboluri sau pur și simplu niște semne la întâmplare.

– Zidurile mormintelor tind să fie atent sculptate și pictate, o lămuri Lisle. Se vede destul de bine dacă ai o torță sau lumânări. Își trecu mâna peste un bloc de piatră. Arată de parcă cineva a lovit mortarul cu un târnăcop și apoi a acoperit gaura mai târziu. Dar ar putea la fel de bine să fie o simplă reparație.

Olivia înțelegea la ce se referea, deși era o diferență foarte mică în aspectul mortarului.

– Dacă a căutat cineva comoara, se pare că n-a avut o idee mai bună decât noi.

– N-am de gând să dărâm pereții la întâmplare, zise el. Încăperea asta este într-o stare relativ bună. Se uită la ea. Va trebui să-ți stăpânești nerăbdarea. Trebuie să ne gândim foarte bine și să facem un plan.

Olivia se uită în jur. Conform spuselor lui Lisle, încăperea aceasta trebuie să fi fost o cameră de pază la un moment dat. Avea un șemineu, un bufet și o garderobă ascunsă într-un colț, pe peretele dinspre sud.

În prezent era pustie, dar fusese curățată și reparată de curând. Olivia era nerăbdătoare și frustrată de faptul că trebuia să aștepte, dar nu voia să strice toată munca de reparații.

– Duminică, spuse el. Muncitorii nu vor fi aici, iar majoritatea servitorilor își vor lua liber o jumătate de zi. Putem verifica fiecare centimetru din locul ăsta fără să fim întrerupți sau să iscăm zvonuri. Și vom avea la dispoziție toată lumina zilei. Sau mare parte din ea. Probabil.

– Sper că vom afla ceva mai mult până atunci, zise ea. Doamnele se vor întoarce la cină. Mă bazez pe ele că vor face măcar parțial lumină asupra acestui mister. Și există documentele vărului tău, pe care le putem consulta. De-abia am început. Gesticulă spre peretele provocator. Rămâne pe duminică, atunci, enigmă enervantă ce ești!

– Dacă nu plouă, adăugă Lisle.

În aceeași seară

– „Pereții au ochi și urechi. Vezi ce se află dedesubt", repetă Lisle. Nu-i așa?

Cele două doamne încuviințară.

Se întorseseră târziu din Edinburgh, pentru că luaseră cina cu niște prieteni.

În timpul unei gustări ușoare, doamnele raportaseră rezultatul conversațiilor avute cu servitorii lui Frederick Dalmay.

Rezultatul fiind doar acele două propoziții.

– Îmi pare rău, dragii mei, spuse Lady Withcote. Pur și simplu sunt numai prostii.

– Și nu e nici un mare secret, continuă Lady Cooper. Toată lumea știe ce a spus Frederick Dalmay pe patul de moarte. Toată lumea crede că a fost doar una dintre glumele lui.

– Se pare că își pierduse mințile în ultimele luni de viață, spuse Lady Withcote. Toată lumea știa de aventura lui cu o văduvă din zonă, relație care continua de ani întregi. Lumea știa și de celelalte aventuri. Vărului tău i-au plăcut foarte mult femeile, Lisle, și se pare că și ele îl apreciau. Se pare că îi plăcea să colecționeze lucruri la fel

de mult pe cât îi plăceau glumele și femeile. Era entuziasmat de fiecare dată când găsea o carte, o broșură sau o scrisoare în care era menționat castelul Gorewood. Nu a menționat niciodată – cel puțin nu într-un mod evident – documente care să vorbească despre comoara din poveste.

– Dar zidurile..., rosti Lisle.

Se uită la Olivia, care împingea de colo-colo o bucată de tort prin farfurie.

Făcuse la fel cu aproape toată mâncarea ei: o aranjase și rearanjase și rareori își amintea să o și mănânce.

– Da, spuse ea cu mintea în altă parte. Pereții.

Noaptea de vineri, 28 octombrie

Frații Rankin o priveau pe Mary Millar și pe alți câțiva scoțându-l pe brațe pe fratele ei beat din cârciumă.

– De folos bărbat mai e și ăsta, comentă Roy.

– E prima dată, spuse Jock.

Mary Millar se angajase ca servitoare la castelul Gorewood. Fratele ei, Glaud, era cizmar. Frații Rankin îi spuseseră fetei că se temeau ca Glaud să nu-și rupă, accidental, degetele. Erau îngrijorați ce s-ar alege de Mary dacă nu devenea mai prietenoasă și nu vorbea cu ei mai des – să zicem, despre tot ce se petrecea la castel. Erau îngrijorați de ce i s-ar putea întâmpla dacă povestea altcuiva despre ei.

Oricine îi cumpăra lui Glaud o băutură devenea prietenul său. Peste noapte, frații Rankin deveniră foarte buni prieteni. În fiecare seară, când venea Mary să-l ia, el stătea într-un colț, departe de toată lumea, alături de cei doi prieteni ai lui. Iar ea se așeza și începea să spună tot ce știa, repede și foarte încet.

În seara asta le povestise că bătrânele doamne plecaseră în vizită la Edinburgh.

– Au aflat ce a spus răposatul, comentă Jock. Dar nu sapă.

– Pereții au ochi și urechi, atenție dedesubt, repetă Roy. Ce se află sub pereți, dacă nu pământ?

Jock privi în jur, dar nu se afla nimeni prin apropiere care să-i poată asculta. Chiar și când cârciuma era plină, oamenii păstrau distanța când venea vorba de ei. Se aplecă peste halbă și spuse:

– Noi am găsit ceva în pământ. Lângă perete.

Roy căzu pe gânduri o lungă perioadă de timp. Jock privi lung în halba lui.

– Nu sapă cu adevărat, spuse el.

– Și noi nu putem.

Roy continuă să cugete.

– O să înnebunesc de-a dreptul, jur! răbufni Jock. Tot timpul ăsta...

– Poate că înseamnă altceva decât spune, rosti Roy.

Dar ideea asta era prea criptică pentru Jock. Acesta clătină din cap, ridică halba și o dădu pe gât.

– Poate că o să deslușească *ei* ce înseamnă, continuă Roy. Așa mi se pare normal. Răposatul a fost un om cu educație. Fiul stăpânului a primit o educație bună. Poate că ceea ce spusese bătrânul Frederick era ca limba greacă. Însemna altceva. Iar harta explică tot. Nu putem obține hârtia. Nu putem face nimic. Poate că ar trebui să-i lăsăm pe ei să facă toată munca.

– Și s-o găsească? întrebă Jock. Doar așa, pur și simplu? Să renunțăm?

– De ce să nu-i lăsăm pe ei să facă toată munca și să o găsească pentru noi? întrebă Roy. Una e să o găsească. Alta e să o și *păstreze*.

– Te-a luat febra, Roy? exclamă fratele său. Crezi că le-o putem fura? Cu o casă plină de servitori și cu nenorocitul de Herrick, care e responsabil de ei? Cu ușile baricadate? Și capcanele din subsol?

– O avem pe Mary, spuse Roy. Va face ce-i zicem noi.

Duminică, 30 octombrie

– Fir-ai tu să fii blestemat! strigă Olivia. Pietre încăpățânate și blestemate! Nu sunteți Sfinxul, blestematelor! Ascundeți ceva acolo și știm cu toții asta.

Lovi peretele mezaninului cu ciocanul de lemn.

– Nu...

– Au!

Ciocanul căzu pe podea.

– Nu-l lovi atât de tare, murmură Lisle. Lăsă ciocanul jos și se duse la ea, ca să-i maseze mâna. Trebuie să lovești *ușor*, o admonestă el.

– Nu sunt făcută pentru asta, se bosumflă ea. Nu știu ce sunet trebuie să ascult. Nu poți să faci ca Belzoni – cum a făcut el, adică?

Lisle se opri.

– Ce-a făcut Belzoni?

– Știi tu... Mi-ai explicat tu o dată. Felul în care se uita la o structură și observa ceva diferit în nisip sau molozul din jur. Așa a găsit intrarea în a doua Piramidă. A povestit asta în cartea sa. Olivia arătă spre perete. Nu poți pur și simplu *să te uiți?*

– M-am uitat, răspunse Lisle. Dar aici funcționează altfel. Aici nu este vorba de ceva acoperit de nisip sau moloz. Nu sunt sigur ce anume caut.

Își dădu seama că, deși nu îi mai masa brațul, nu îi dăduse drumul. O eliberă încet și făcu un pas înapoi cu foarte mare grijă.

Cinci zile.

Era o perioadă lungă de timp. Fuseseră ocupați cu studiul cărților și al documentelor lui Frederick. Dar nu în spatele ușilor închise. Aduseseră cărțile și documentele jos, în sala cea mare, și fiecare stătea la câte un capăt al mesei.

Nu o spuseseră cu glas tare. Nu era nevoie. Situația le scăpase de sub control și până și ea recunoștea acest lucru. Până și ea vedea că se aflau la limită și chiar și ea, așa imprudentă cum era, făcuse un pas înapoi.

„Ne vom distruge viețile unul celuilalt. Nu mă voi mulțumi să fiu pe locul al doilea în inima unui bărbat."

– Unde este indiciul nostru? se întrebă el.

– Undeva pe podea, răspunse ea. Mi-a scăpat din mână. Îmi doresc să nu-l fi găsit niciodată.

– Amintește-mi să nu te iau vreodată la locul săpăturilor, comentă el.

– De parcă m-ai lua vreodată! exclamă ea.

– Te-aș lua, admise el. Dar ai muri de plictiseală. Sau ai omorî pe cineva. Răbdarea nu este trăsătura ta principală.

Ea se roti într-un vârtej de fuste și se trânti pe una dintre băncile pe care le lăsaseră în urmă muncitorii. Lisle găsi bucata de hârtie pe care ea o aruncase cât colo. Se concentră asupra ei. Semnele nu se potriveau cu cele de pe pereți. Pe pereți se aflau inițiale și semne lăsate de zidari – toată lumea lăsase un semn în urmă, așa cum făcuseră vizitatorii și pe marele pat din Ware.

– Vrei să spui că te-ai gândit, într-adevăr, la asta? întrebă ea. Că aș putea să vin cu tine la săpături?

Lisle se gândise mai mult decât intenționase. Când văzuse pentru prima oară piramidele și Sfinxul, se gândise la ea și la expresia pe care ar fi făcut-o și la ce ar fi spus. Apoi ar intra într-un mormânt și...

Uneori mă gândesc cum ar fi să mă întorc la tine și să-ți zic: „Ia uite! Ia uite, Olivia!“ Da, mă gândesc uneori la asta.

Oh, oftă ea.

– Primul moment când descoperi ceva ți s-ar părea incitant, continuă el, ți-ar plăcea. Dar înainte și după asta sunt orele, zilele, săptămânile și lunile de muncă plictisitoare și monotonă.

– Timp în care ai uita că exist.

– Mi-ai putea aduce o ceașcă de ceai, o tachină el. Asta mi-ar aminti că exiști.

– Pentru asta îl ai pe Nichols, comentă ea.

– Ți-ai putea scoate toate hainele, o ademeni.

– Și să dansez goală prin deșert?

– Noaptea, adăugă el. Sub cerul înstelat. N-ai mai văzut niciodată stele și nopți ca în Egipt.

– Sună minunat, spuse ea încet. Apoi sări de pe bancă. Dar știu ce faci. Vrei să mă ademenești.

– Nu fi absurdă.

Asta făcea? Posibil.

– Te cunosc, Lisle. Te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Conștiința ta a lucrat noapte de noapte, puțin câte puțin. Și a pus la cale un plan viclean pentru pierderea mea. „O s-o ademenesc“, ți-ai zis. Și pentru că mă cunoști mai bine decât oricine altcineva, cu excepția mamei mele, știi cum să faci acest lucru.

Asta făcuse? Și funcționa?

Olivia se apropie de el.

– Am mai multă răbdare decât crezi, dar acum sunt nervoasă. Treaba asta cu pasiunea tragică nu-mi pică bine. Lasă-mă să mă uit din nou la hârtia aia blestemată.

Egiptul. Dansând goală în deșert, sub stele.

Lisle avea o înfățișare atât de angelică – dar o ispitise ca un diavol.

Luă hârtia din mâna lui și se concentră asupra ei.

Desenul arăta doi pereți de trei metri și jumătate lungime. În interiorul pătratelor care reprezentau pietrele se aflau mici însemne și numere.

La aproximativ un sfert din înălțimea peretelui desenat, în partea dreaptă, se afla un simbol.

– Ăsta, spuse ea. Nu seamănă cu celelalte, nu-i așa?

– E un semn lăsat de zidar, cred. Arată ca un GL, cu o săgeată prin ele.

– Dacă este o săgeată, atunci indică spre stânga, zise el.

– Dar unde este?

Se duseră amândoi la peretele dinspre est, să caute semnul.

Nimic.

Se duseră la peretele dinspre vest, pentru același lucru.

Nimic.

– Ar trebui să fie pe unul... Tăcu. Dacă nu căutăm ce trebuie?

Cuvintele se rotiră în mintea ei, la fel și imaginile. De asemenea, informațiile cu care veniseră bătrânele doamne. Ceea ce îi zisese Lisle.

– Îți amintești când am spus că era prea simplu să fie doar un desen al peretelui și tu ai spus că hărțile trebuie să fie simple? întrebă ea.

Lisle se uită în jos, la semn. Apoi la perete.

– E o săgeată *care indică un loc?* presupuse el.

– Dacă este desenat peretele de est, poate că săgeata indică o fereastră.

– Dar de ce GL?

– Este desenul vărului tău, zise ea. Dacă e una dintre glumele lui? „Pereții au ochi și urechi", repetă ea. „Atenție dedesubt."

Și atunci văzu totul cu ochii minții. Orașul amplasat pe stâncă. Orașul în care Frederick Dalmay își petrecuse ultimii ani din viață.

– Edinburgh, spuse ea. Lui i s-a părut amuzant, probabil.

– Eu nu...

– Vino, zise ea și îl luă de mână.

Mâna lui, mâna lui. Un gest atât de simplu precum ținutul de mână năștea în sufletul ei senzații deloc simple.

Îl conduse la pervazul ferestrei din est, aflată în garderobă. Deschise ușa.

– *Gardy loo.*

– Asta e toaleta, spuse el.

– Garderoba, îl corectă ea. Un joc de cuvinte și sensuri. În Edinburgh, gălețile cu lături se golesc aruncând resturile de la fereastră și strigând *„gardyloo"*, – *garde à l'eau* –, care înseamnă „atenție la apă". E un avertisment, înțelegi? Atenție dedesubt!

Era un spațiu strâmt și întunecat. Totuși, era destul de ușor să găsești o scândură pe care să o pui peste deschizătură, și singura lumânare pe care o găsi Lisle părea foarte luminoasă în camera îngustă.

Văzură inițiale, desene primitive și poezioare obscene inscripționate de-a lungul timpului pe pietre, de diferiți oameni.

Lisle trebui să se strecoare printre fustele Oliviei și acum stăteau cot la cot, în timp ce el ridica și cobora încet lumânarea ca să poată studia îndeaproape fiecare piatră.

Deși proptiră ușa ca să stea deschisă, pentru a lăsa să intre cât mai multă lumină de la fereastra garderobei, încăperea nu fusese construită pentru două persoane. Aerul se încinse și devenise gros, părul ei îi intra în nas și parfumul ei misterios se încolăcea în jurul lui.

– Am face bine să găsim ceva cât mai curând, zise el. Asta e... asta e...

– Știu, fu ea de acord. Așa este și în morminte?

– N-am fost niciodată într-un mormânt cu tine, zise el.

Ținea capul aplecat spre ea, spre tâmplele acoperite de bucle.

– Atenție la lumânare, îl avertiză ea și în aceeași clipă Lisle simți pe mână o picătură de ceară fierbinte și țâșni în sus, iar lumina lumânării scoase la iveală o zonă de mortar din jurul unei pietre.

De fiecare parte a acesteia cineva scrijelise câte o cruce mică.

– Acolo, strigă ea. Asta este...

– Da. Mută lumânarea. *X-ul* marchează locul.

– Sfinte Dumnezeule! Îl prinse strâns de braț. Nu pot să cred. E vechi, nu-i așa?

– E vechi, confirmă el. Și semnele sunt făcute în mortar, nu pe pietre. Semne vechi, mortar vechi.

În celelalte părți, peste tot, semnele erau făcute pe pietre.

Inima lui gonea ca nebuna. Poate nu era nimic. Poate că era doar o altă glumă de-a vărului său. Semnele erau vechi, dar era imposibil să spună cât de vechi. Puteau fi de zece, douăzeci sau o sută de ani.

– O, Lisle! exclamă ea. Am găsit-o. Se întoarse spre el. Nu-mi pasă ce este. Dar e veche și am căutat-o și am găsit-o.

Nici lui nu-i păsa ce era.

Puse lumânarea jos, în colțul cel mai îndepărtat al scaunului din latrină. Îi cuprinse talia și o ridică în așa fel încât ochii lor erau la același nivel.

– Fată nebună! o tachină el. Fată nebună și deșteaptă!

Olivia își aruncă brațele în jurul gâtului său.

– Mulțumesc, zise ea. Mulțumesc. Chiar dacă nu vom găsi nimic altceva, îți mulțumesc pentru asta.

Lisle o sărută. Doar pentru asta o ridicase în brațe. Și ea îi răspunse la sărut. Fu un sărut lung, aprig, de parcă ar fi fost singura șansă pe care o mai aveau.

Apoi, încet, o puse jos. Luă lumânarea și începu să facă ce știa cel mai bine. Studia. Analiza. Evalua. Hotăra. Cercetă mortarul. Se gândi la alternative. Și luă o hotărâre.

– Avem nevoie de dălți, decretă el.

Treaba păru să dureze o eternitate. Își aduseră târnăcoape, dar, după cum observase Lisle, nu le puteau folosi într-un loc atât de strâmt.

Așa că începură să scobească mortarul, unul lângă celălalt, atingându-se din când în când.

Puțin câte puțin, mortarul începu să se desprindă de marginile pietrei până când, în cele din urmă, eliberă piatra într-atât încât să o miște.

– Mortarul nu e pe cât de solid aș fi crezut, zise el. Credeam că o să dureze ore în șir. Mișcă piatra din locașul ei. Nu cred că este pe cât de grea pare. Vrei să încerci și tu să o miști, odată cu mine, sau vrei să trimitem după servitori?

– Cum poți întreba așa ceva?! exclamă ea. După cât timp ne-am petrecut cu bucata aia blestemată de hârtie și cu pereții ăștia încăpățânați? După toate astea, crezi că o să las servitorii să trăiască momentul de glorie?

– Nu știm dacă va fi un moment de glorie, o atenționă el.

– Nu-mi pasă dacă găsim doar o pereche de pantofi de-a vărului Frederick, zise ea. Important e că vom găsi *ceva*.

– Foarte bine, conchise el. Tu pune mâna acolo și ridică, iar eu voi mișca.

Îi urmă instrucțiunile întocmai și, încetul cu încetul, piatra ieși din perete.

Procesul fu mai rapid decât se așteptase, totuși. Colțul din spate al pietrei apăru atât de brusc, că o luă pe nepregătite și ar fi scăpat-o dacă n-ar fi prins-o repede Lisle. Apoi el scoase piatra afară și o așeză pe scândura de peste deschizătura latrinei. Din față arăta precum celelalte pietre, dar nu era la fel de adâncă.

Lisle ridică lumânarea. Olivia se ridică pe vârful picioarelor și trase cu ochiul în spațiul pe care îl ascunsese piatra.

Înăuntru se afla un cufăr de fier.

Capitolul 18

Adică părea să fie un cufăr de fier.

Olivia se holba la el cu gura căscată.

Nu se așteptase să găsească, într-adevăr, o comoară. Nu era sigură ce se așteptase să găsească, dar un cufăr de fier era ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

– Slavă Domnului, respiră ea ușurată. Slavă Domnului!

– Pare a fi un cufăr, zise el.

– Ăla e praf? întrebă ea. E pe cât de murdar mi se pare mie? Sau e putrezit?

– Arată de parcă a fost îngropat în altă parte mai întâi, spuse Lisle. Poate l-au îngropat și apoi s-au răzgândit.

Trase de mânerele cufărului. Acesta nu se urni din loc. Trase mai tare. Cufărul se mișcă un centimetru.

Olivia știa că Lisle e puternic. Pe ea o putea ridica fără efort și era mai înaltă decât majoritatea femeilor și avea un corp bine făcut. Dar el pur și simplu putea să o ridice și să o pună jos de parcă ar fi fost un ceainic.

– E mai greu decât am crezut, comentă el. Voi avea nevoie de Nichols pentru asta.

Și ieși.

Ea rămase locului, privind cufărul și nevenindu-i să-și creadă ochilor. Încă încerca să se obișnuiască cu realitatea, când reapăru Lisle împreună cu Nichols și un set de unelte. Se dădu în spate în timp ce bărbații îndepărtau praful și mizeria.

„Așa se procedează și în Egipt", își zise Olivia în sinea ei.

Apăru un mâner. Nichols trase, Lisle ghidă cutia și reușiră să o scoată din lăcașul ei, apoi să o pună, cu un efort evident, pe podea.

– Este uimitor de grea, spuse Lisle. Dar o parte din greutate poate fi de la secolele de murdărie care s-au depus pe ea. Va trebui s-o transportăm în camera alăturată ca să vedem ce facem.

După ce Nichols curăță și celălalt mâner, cei doi bărbați purtară cufărul prin garderoba alăturată și înapoi în camera de gardă.

Nichols continuă să îl curețe. Un minut sau două mai târziu, luă o pauză. Când reîncepu, o făcu mai încet și cu grijă.

Era greu să stea locului, doar să privească. Înlăuntrul ei, Olivia țopăia nerăbdare.

– Așa se manevrează artefactele antice, presupun, rosti ea. Nu e de mirare că e nevoie de răbdare, după cum ai spus. Acesta este doar un cufăr. Nici măcar nu-mi pot imagina de ce e nevoie ca să scoți la lumină un mormânt sau un templu.

– Nisipul este diferit, îi explică Lisle. Și avem o echipă de oameni. Dar chiar și așa... A apărut o problemă, Nichols?

– Nu chiar, Excelență, răspunse Nichols. Dar am crezut că e mai bine să mă mișc cu prudență.

– Nu va exploda, nu? întrebă Olivia. Vărul Frederick chiar avea un ciudat simț al umorului.

– Nu-i nici un pericol de așa ceva, domnișoară, o liniști Nichols. E pur și simplu faptul că anumite caracteristici arată că ar fi fost făcut în secolele XVI-XVII, în Germania.

Ea de-abia se obișnuise cu prezența cufărului. Avea nevoie de un moment ca să proceseze noile informații.

– German, repetă ea. Secolul al XVI-lea sau al XVII-lea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Lisle. De ce te uiți așa?

– Așa cum?

– De parcă tocmai *ar fi explodat*.

Olivia se mută mai aproape de Nichols.

– Cuferele astea sunt faimoase, explică ea.

– Complicate, își dădu Nichols cu părerea.

– Diabolic de complicate, admise ea. Unchiul Hubert DeLucey, care putea deschide orice, ne-a povestit că și-a petrecut zile întregi încercând să deschidă unul asemănător. Și avea *cheile*.

– Într-adevăr, domnișoară, spuse Nichols, lucrând mai departe cu sârguință și delicatețe. N-am vrea să deteriorăm, din neatenție, mecanismele dinăuntru.

Pe Olivia o mâncau degetele să-l atingă. Dar se struni să păstreze distanța. În timp ce Nichols îndepărta cu atenție și răbdare crusta groasă de murdărie, ea se plimbă în jurul cufărului, studiindu-l.

Avea aproximativ șaizeci de centimetri lungime și treizeci lățime și înălțime. Era făcut din benzi de fier.

Până când termină Nichols, soarele începu să apună.

Servitorul mătură zona.

Olivia îngenunche în fața cufărului. Lisle îngenunche lângă ea.

Găuri de chei false, vedeți? le arătă ea. Și găuri ascunse. Și încuietori exterioare. Desigur, acesta e locul de unde trebuie început.

Presupun că asta e partea cea mai ușoară, comentă Lisle.

Sper, admise ea. Am mai văzut un singur cufăr de genul ăsta și n-am avut niciodată șansa de-a lucra cu vreunul. Încuietorile trebuie deblocate într-o anumită ordine, iar șuruburile trebuie rotite la fel. Chiar și dacă am avea cheile, tot ar fi o provocare, iar noi nu avem cheile.

Lisle se uită în sus la valetul lui.

– Vom avea nevoie de lumânări, îi spuse.

– Și de un foc. Bănuiesc că vom sta aici ceva vreme.

Patru ore mai târziu, Olivia ședea la masă cu bărbia în palme, uitându-se încruntată la cufăr.

Lucrurile nu mergeau bine.

După ce ea și Lisle curățaseră cu grijă rugina și unseseră cu ulei încuietorile, se apucase de treabă.

– Au trecut ani de zile de când am avut de deschis o încuietoare adevărată, spuse ea.

După ce trecu prima oră, Lisle îl puse pe Nichols să aducă jos o masă și un scaun. Apoi ridicară cufărul pe masă.

După a doua oră, Bailey aduse ceai pentru toată lumea și un șal mai călduros pentru stăpâna ei.

În timpul celei de-a treia ore, Lisle îi zise:

– Ar trebui să mergem sus și să ne schimbăm pentru cină.

– Du-te tu, spuse Olivia. Eu nu vreau să plec și să las chestia asta blestemată până când nu o rezolv.

În schimb, el le spuse Harpiilor să cineze fără ei și se întoarse cu sendvișuri și vin înapoi în camera de gardă.

Olivia încercă fiecare șperaclu din trusa ei de spart încuietori – și era vorba de câteva zeci de unelte. Încercă să îl descuie cu ace de păr și de rochie, scobitori, ace de cusut și sârmă.

Acum, după patru ore în care nu ajunsese nicăieri, Lisle spuse:

– Uneori trebuie să renunți pentru un timp și să te întorci după ceva vreme.

– N-am întâlnit până acum un sistem de închidere pe care să nu-l pot desface, zise ea.

– N-ai mai avut de-a face cu un astfel de cufăr. Tu singură ai spus că nu e doar o simplă încuietoare sau un sistem de încuietori. Este

un mister. Câți ani i-a luat mătușii Daphne să descifreze hieroglifele din numele lui „Ramses"?

– Aici nu e vorba de o limbă pierdută! Sunt doar încuietori, bucăți de metal. Este singurul lucru la care mă pricep!

Își înclină capul într-o parte și se uită urât la o gaură de cheie.

– Ce prostii vorbești! exclamă el. Poți face tot felul de lucruri. Problema este că n-ai atributele necesare pentru a rezolva un mister ca acesta. Pentru asta e nevoia de o minte metodică, meticuloasă și încăpățânată. Mintea ta este... Făcu gesturi largi, în formă de cercuri cu mâniile. ... nerăbdătoare și excitabilă. Emotivă.

Olivia își ridică iarăși capul și privirea albastră cu care îl țintui ar fi putut topi metalul.

– Vrei să spui că *tu* poți rezolva misterul ăsta? întrebă ea.

– Ar fi timpul să mă lași și pe mine să încerc, zise el.

– Nu! refuză ea. Pot să fac asta. Și o pot face fără nici un fel de ajutor din partea unor *amatori*.

Lisle dădu să plece. Ajunse la jumătatea drumului spre ușă, când revăzu cu ochii minții chipul ei și înregistră tonul disprețuitor cu care rostise cuvântul „amatori". Puse o mână pe perete și privi în jos, dar nu se putu abține. Izbucni în râs. Și râse cu poftă. Simțea că nu se mai poate opri din râs.

Privirea ei țâșni în sus.

– Ești un mare prostovan arogant! Nu e amuzant.

El o prinse în brațe, o trase aproape și o sărută. Ea se luptă, dar numai pentru o clipă. Apoi își aruncă brațele în jurul gâtului său și îl sărută înapoi, furios și sălbatic. Și, după o clipă, corpul ei tremură și îl împinse cât colo și începu să râdă și ea cu râsul acela bogat și catifelat care răsuna prin încăpere și reverbera pe pielea și în inima lui ca o cascadă de bucurie.

– Nu pot face asta. Încă mai râdea când bătu cu piciorul în podea. Îmi vine să-mi smulg părul din cap de nervi.

El o trase înapoi în brațele lui și îi mângâie buclele mătăsoase din jurul feței.

– Poate că nu este vorba de tine aici, spuse el. Poate că încuietorile au fost afectate de intemperii.

– Și atunci? întrebă ea. Folosim un baros?

– Asta te-ar face să te simți mai bine, dar ar putea distruge cufărul și, probabil, orice o fi înăuntru, răspunse el. Ne trebuie un fierar.

*

În aceeași noapte

Ai întârziat, Mary, spuse Roy, speriind-o pe servitoare care tocmai venea pe cărarea spre căsuța în care locuia împreună cu fratele ei.

El e bine, nu-i așa? întrebă ea. Nu i-ai făcut nimic....

– Are Jock grijă de el, foarte mare grijă. Nu vreau să se întâmple nimic cu degetele lui, la urma urmei. Cum ar mai putea să lucreze atunci? Ce-a durat atât?

– Este duminică, răspunse ea. Aproape toată lumea și-a luat jumătate de zi liberă.

– Dar nu și tu. Mi-a zis Glaud. Dar ar fi trebuit să aud asta *de la tine*, Mary.

– Plătesc în plus dacă lucrezi în jumătatea aia de zi, spuse ea. Știi că am nevoie de bani.

– Și tu ar trebui să știi că, doar pentru că taverna este închisă, nu te poți strecura în casă fără să vorbești cu mine, o avertiză el. Aș începe să vorbesc, dacă aș fi în locul tău.

Mary se uită agitată în jurul ei.

– Nu-i nimeni prin preajmă, o liniști el pe un ton nerăbdător.

– Ei... au găsit ceva, spuse ea. Domnișoara și fiul stăpânului. Toată lumea era plecată, mai puțin servitorii lor, așa că nu și-au dat seama că eram acolo. I-am... ascultat, după cum voiai tu.

– Știu că ai ascultat. Ce-ai auzit?

– Au găsit un cufăr.

Roy trase puternic aer în piept, apoi îl lăsă să iasă.

– Chiar așa?

Mary se uită din nou în jur. Își frângea mâinile.

– Ai face bine să-mi spui, o amenință el. Te vei simți mai bine. Glaud sigur se va simți mai bine.

– Au descoperit un cufăr vechi de fier în camera de gardă din turnul de sud, iar domnul Nichols a petrecut ore în șir curățând murdăria, dar nu îl pot deschide și mâine vor vorbi cu fierarul și asta e tot ce știu, declară ea într-o grabă. Lasă-mă să intru, te rog. Glaud are nevoie de cina lui.

Încercă să treacă de el, dar Roy o prinse de braț.

– Fierarul, repetă el. Când?

– Devreme. În zori. Înainte să se răspândească vestea. Înainte să ajungă muncitorii la castel. Așa că vor fi la fierar exact când

deschide prăvălia, rezolvă problema și apoi se întorc acasă fără să iște nici o agitație.

Bărbatul îi eliberă brațul.

– Du-te, îi spuse. Și spune-i lui Jock că am zis să iasă.

Mary se grăbi înăuntru. Un moment mai târziu, ieși Jock. Roy îi spuse veștile.

Luni, 31 octombrie

De la castel până în sat era până într-un kilometru și jumătate, o călătorie scurtă chiar și într-un ritm lent. Lisle conducea un cal înhămat la o căruță mică în genul celor care se folosesc la țară pentru diverse treburi. Cufărul care se încăpățânase să rămână închis se afla în căruță și era acoperit cu un covor vechi din grajduri. Olivia mergea pe lângă căruță. Era o dimineață rece și gri, iar majoritatea muncitorilor nici măcar nu plecaseră din casele lor. Cei câțiva pe care îi întâlniră pe drum erau chirciți de frig și îi salutară doar cu o înclinare a capului.

Într-o zi mai luminoasă și dacă ar fi fost mai pe la amiază, s-ar fi oprit să se uite lung.

Dar Lisle și Olivia erau îmbrăcați în așa fel încât să le fie cald, nu eleganți. Ea purta o mantie grea cu glugă, cea care ar fi trebuit să-i țină de cald în noaptea în care așteptase fantomele. Lisle purta cel mai vechi pardesiu al lui, unul pe care Nichols încercase în repetate rânduri să îl dea altcuiva. Nu era potrivit pentru contele de Lisle, dar era cea mai călduroasă haină pe care o avea. Corpul lui încă nu se adaptase la clima de aici. Nu era sigur că se va obișnui vreodată.

În orice caz, ținuta lui nu atrăgea atenția.

Nu că ar fi avut vreun motiv să atragă atenția la orele acelea întunecate. Soarele de-abia se ridicase deasupra orizontului – teoretic, adică. Norii groși îl ascundeau complet și de-abia îți puteai da seama care este răsăritul sau alt punct cardinal.

– Ești bine? o întrebă el.

– O, da, răspunse ea. Bailey m-a înfofolit cu straturi de haine. Jupoane din flanel, și pantaloni, și un corset gros, și o rochie de lână.

– Îți mulțumesc pentru această descriere detaliată, rosti el.

– Omul care va încerca să mă scoată din toate hainele astea va avea mult de muncă, continuă ea.

– E o provocare? comentă el.

- Nu m-am gândit la asta, răspunse ea. Ce idee excelentă!

– Nu avem timp, zise el dezamăgit.

- Niciodată nu avem timp, i-o întoarse ea.

– Nu putem avea timp, adăugă el.

– M-am săturat să fiu bună, rosti ea. Nu este *firesc.* Ca să nu mai vorbim că toată afacerea asta este complet nedreaptă. Să descoperi Marea Pasiune și să nu poți face nimic în privința asta...

– Se presupune că trebuie descoperită în noaptea nunții, o corectă el.

– O femeie trebuie să facă asta, vrei să spui. Bărbații o pot face oricând au chef și de câte ori vor. Dar noi, femeile...

– Nu suntem nici noi așa cum zici, o corectă el din nou. Nu oricând avem chef. Dacă aș fi putut, crezi că mă mai aflam în această situație dificilă? Dar nu, trebuia să fii tu...

– Ești atât de romantic, comentă ea.

– Trebuia să fii *tu,* repetă el. Iar tu trebuie să fii genul care vrea soarele și luna, și stelele, și Iubirea Vieții Tale, cu majuscule. Dacă vrei să știi, aș fi un soț extraordinar de bun.

– Pentru o mumie, probabil.

Erau amândoi supărați. Lipsa de somn și pasiunea înfrânată făceau o combinație neplăcută.

– Eu urmează să moștenesc titlul de marchiz și hectare întregi de proprietăți, câteva case și baniț̦e de bani, zise Lisle. Asta dacă tata și mama nu alungă toți servitorii și nu risipesc averea.

– Faci să pară atât de tentant, comentă ea.

– Bun. Sarcasm. Exact ceea ce ne dorim la ora șase dimineața.

– Este aproape opt.

– Cine știe? Nu există soare în locul ăsta blestemat.

– Trebuie să încetezi să-ți mai dorești ca Scoția să fie ceea ce nu este, zise ea. Trebuie să accepți realitatea. E un loc frumos, în felul lui. Dar nu există nisip, cămile urât mirositoare și mumii și mai urât mirositoare...

– Și aici nimic nu devine o ruină perfectă, adăugă el. Nu ajung îngropate, pur și simplu, în nisip. Uite biserica aia, de exemplu. Flutură mâna spre clădirea dărăpănată din stânga lui. Mușchi și mucegai, și pietre care devin negre. O bucată de zid aici, câteva arcade de fereastră dincolo și copaci care cresc printre pietrele de pavaj. Sunt oameni îngropați sub biserica aia, nu? Îngropați și uitați. Chiar și cimitirul...

Atunci îi văzu și opri calul.

– Fugi! strigă spre Olivia.

În timp ce vorbea, doi bărbați mascați țâșniră afară pe porțile cimitirului. Olivia nu fugi, ci se întoarse spre cimitir tocmai când bărbații ajunseră pe drum.

Calul dădu înapoi de frică, iar cufărul alunecă înapoi. Se prăbuși pe pământ, direct în drum. Unul dintre bărbați se duse la cufăr. Lisle îl prinse și îl împinse spre căruță. Bărbatul își reveni și se repezi la Lisle. Acesta îl prinse din nou, îl lovi și îl aruncă deoparte.

De data asta, bărbatul căzu și rămase acolo.

Olivia țipă. Lisle se întoarse spre ea. Celălalt tâlhar pusese mâinile pe ea. O ținea totuși la distanță, pentru că ea încerca să-i smulgă masca de pe față cu o mână și cu cealaltă să îl lovească în bărbie.

Cu un urlet, Lisle se repezi spre atacator.

– Ai grijă! strigă Olivia.

Ceva îl lovi în moalele capului.

Era conștient de durere, dar și mai conștient de chipul ei cu ochii larg deschiși și gura formând un O.

Apoi se afundă într-o mare neagră.

.

– Nuuu! Nuuu! țipă Olivia, luptându-se frenetic să scape de ticălosul care o ținea, ca să se ducă la Lisle.

– Las-o în pace! strigă un glas. Vino aici! Dă-mi o mână de ajutor! Chestia asta cântărește o tonă.

Bărbatul o eliberă. Olivia alergă la Lisle și îngenunche lângă el. Era întins pe pământ și stătea nemișcat. O pată roșie îi păta eșarfa de la gât.

– Să nu fii mort, strigă ea. Să nu îndrăznești să fii mort!

Își apăsă degetele pe gâtul lui, încercând să simtă pulsul. Iată-l. Da. Răsuflă ușurată.

– Lisle?

Se uită în jurul ei. Bărbații dispăruseră cu calul și căruța. În locul unde se aflau, drumul cotea brusc și cobora. De fiecare parte erau copaci. Era un loc perfect pentru o ambuscadă, pentru că nu se vedea de la castel și nici de pe câmpurile din jur. Nu că ar fi existat cineva care ar fi putut să-i vadă. Dar spera că muncitorii aveau să apară din orice clipă pe drum.

Cât era ceasul? Văzuseră oameni pe drum, dar o singură dată. Nu-și aminti dacă mai văzuse și pe altcineva. Dar ea și Lisle intrară în acea cotitură în timp ce se certau și nu mai fusese atentă la nimic altceva.

– Ajutor! Să ne ajute cineva! Se întoarse la Lisle. Trezește-te! îi spuse, încercând să sune autoritară. Trebuie să te trezești.

Ușor, foarte ușor, își trecu mâna la ceafa lui. Era lipicioasă.

Îl văzuse pe bărbatul acela ridicându-se în spatele lui, cu piatra în mână. Îl avertizase, dar omul fusese mai rapid, iar Lisle, concentrat asupra ei, fusese prea lent pentru a-i da ascultare.

Apoi totul se derulă cu încetinitorul. Un moment fără sfârșit: mâna ridicată cu piatra... ea, țipându-și avertismentul... Lisle, ridicându-se și căzând apoi la pământ.

– Trebuie să te trezești, repetă ea. Știa ceva despre loviturile la cap. Cu cât era mai mult timp inconștient, cu atât era mai periculoasă rana. Trezește-te!

Îl lovi ușor pe obraz. Apoi mai tare.

El își mișcă capul dintr-o parte în alta. Deschise ochii.

– Ce naiba? întrebă confuz Lisle.

– O, L... Lisle!

Se aruncă la pieptul lui.

Brațele lui o cuprinseră automat.

– Da, spuse el. Bine.

– Nu trebuie să mori niciodată, niciodată! suspină ea. Nu pot trăi fără tine!

– Era și timpul să-ți dai seama de asta, glumi el.

Castelul Gorewood, sala cea mare

– De unde au știut? întrebă Lisle.

Stătea într-un scaun, lângă foc. După ce îi curățase rana, Nichols îi aplicase un plasture în timp ce Olivia și doamnele priveau.

L-ar fi putut pansa și Olivia, dar știa mai bine decât să intervină între un bărbat și valetul lui. Se așezase la dreapta lui Lisle totuși, pentru a vedea și a se asigura că rana nu era mai gravă decât susțineau cei doi. Păruse groaznică la început, atunci când muncitorii ajunseseră, în cele din urmă, la ei și îl urcaseră într-o căruță. Lisle protestase cu putere, dar muncitorii nici nu voiseră să audă că ar putea merge singur. Din contră, se arătară chiar insultați pentru că sugerase acest lucru.

Ea îi urmase cu inima la gură, tot drumul înapoi spre castel.

Deși se comporta la fel de încăpățânat ca de obicei, în mintea ei îl vedea în momentul în care omul acela îl lovise cu piatra și crezuse că fusese omorât.

Acum rana fusese curățată și înțelese perfect de ce bărbații o priveau ca pe o bagatelă.

Lisle purtase pălărie și avea părul des. Piatra doar îi zgâriase pielea și sângerase, dar acele picături făcuseră foarte multă murdărie.

Cu toate astea, era agitată.

– Știu că veștile circulă repede, continuă el, dar asta e ridicol. Ne-am făcut planurile noaptea trecută, foarte târziu. Cine știa, în afară de Nichols, Bailey și Herrick, că ne vom afla pe drum la ora aia?

– Problema nu este cine a știut, ci cum au ajuns să afle atacatorii noștri, zise Olivia.

Intră Herrick.

– Excelență, s-au întors oamenii din căutări. Regret să vă informez că nu au adus cu ei pe nici unul din ticăloși, nici cufărul.

– Nici nu credeam că îi vor prinde, zise Lisle. Dacă n-ar fi fost omul ăla culcat pe drum...

– Glaud Millar, Excelență. Cizmarul satului. De obicei e beat noaptea, dar lucrează la bancul lui în fiecare dimineață.

Olivia ridică privirea spre majordom.

– Crezi că l-a ajutat cineva să fie beat mort și întins pe drum azi-dimineață? întrebă ea.

– Cu siguranță, mi se pare o coincidență suspectă, domnișoară.

– Și mie la fel, admise Lisle. I-a întârziat pe oamenii noștri și le-a dat atacatorilor timp berechet să dispară. Cred că au ajuns în Edinburgh deja.

– Nu sunt deloc sigur de asta, Excelență, îl contrazise Herrick.

– Ne-au luat cufărul *și* căruța, *și* calul, spuse Lisle. De ce nu s-ar duce în Edinburgh?

– Excelență, infractorii sunt tare proști prin părțile astea. Nu sunt cei mai inteligenți oameni. Cu toate astea, nici măcar ei nu ar risca să plece la drum și să se îndrepte spre orașul în care toată lumea se așteaptă să meargă. Mai mult decât atât, toată lumea ar observa că au dispărut, brusc, doi vecini. Dacă îmi permiteți, aș sugera să căutăm mai aproape de casă.

Între timp, într-un pâlc de copaci aflat la câțiva metri de biserica ruinată, Jock se uita cu tristețe la calul furat.

– Cufărul e în siguranță, spuse Roy. Tot ce trebuie să facem este să așteptăm până când se liniștesc lucrurile.

– Dar am fi putut merge în Edinburgh, zise Jock. Unul călare și celălalt în căruță, alături de comoară.

– În aceeași zi în care fiul stăpânului primește o piatră în cap și i se fură calul, căruța și comoara? Cu oameni care au plecat pe toate drumurile în căutarea calului, a căruței și a comorii? Și cine din Edinburgh crezi că vrea bunuri furate în aceeași zi, ca să fie și ei căutați?

– Dacă ne pârăște Mary, vor ști că am fost noi.

– Există un alt motiv, spuse Roy. Dacă mergem la Edinburgh, ea se va simți în siguranță și liberă să vorbească. Dar când ne va vedea în noaptea asta la Crooked Crook, stând lângă Glaud, ca de obicei, își va ține gura.

– Și dacă vorbește între acum și diseară? Ticălosul de Herrick...

– Sângele apă nu se face, spuse Roy. Știi cum e când vine vorba de fratele ei. Nu va risca să pățească ceva. Atât timp cât suntem aici, își va ține gura. Apoi vom lăsa lucrurile să se liniștească și încetișor ne vom lua un cal bun și o căruță și ne vom împacheta calabalâcul – printre care se va afla și un cufăr – și vom porni spre Edinburgh. Sau poate Glasgow. Căzu pe gânduri, cântărind variantele. Cunosc niște oameni acolo. E posibil să nu afle ce s-a petrecut aici. Îl bătu pe umăr pe fratele său. Iată răspunsul, Jock. Glasgow. Acolo vom merge.

– Acum? întrebă Jock cu speranță în glas.

Roy se uită la calul care păștea în liniște.

– E prea riscant, spuse el. În curând. Imediat ce vom face rost de un alt cal și o căruță. Pe ăsta îl lăsăm să se întoarcă acasă când are chef.

Capitolul 19

În aceeași noapte

Ușa tavernei Crooked Crook se deschise și patru oameni pătrunseră înăuntru. Jock îngheță, cu halba la jumătatea drumului spre gură.

– Roy, strigă Jock încet.

– Am văzut, răspunse Roy.

Fiul stăpânului, roșcata care îl lovise pe Jock în vintre, servitorul slăbănog pe nume Nichols și îngâmfatul nenorocit de Herrick.

– Ce caută aici? întrebă Jock.

– Ce crezi?

– Mai bine am pleca.

– Ei intră și noi dăm buzna afară pe ușă? Cum crezi că ar arăta asta?

– Habar n-am, zise Jock.

– O să părem vinovați, asta e! zise Roy. Stai unde ești și poartă-te ca de obicei.

– Dacă ne-a pârât Mary? întrebă Jock.

Roy se uită peste umăr la Glaud, fratele lui Mary, care era aplecat peste masă, cu capul pe brațe.

– Ce să spună? se răsti Roy. N-am făcut altceva decât s-o întrebăm ce noutăți mai sunt la castel. La fel ca oricine.

Fiul stăpânului și roșcata se duseră la tejghea și îi spuseră ceva lui Mullcraik. Acesta umplu două halbe.

Herrick nu se duse cu ei. Rămase în fața ușii, cu brațele încrucișate. Tam MacEvoy se ridică în picioare și începu să meargă spre ușă. Herrick ridică mâna. Tam MacEvoy rămase pe loc.

Fiul stăpânului se întoarse de la tejghea și ridică halba în aer.

– Și o rundă pentru toată lumea de aici, domnule Mullcraik, zise el.

Anunțul iscă agitație. Tam se duse înapoi și se așeză. Cineva striga un „Mulțumesc, Excelența Voastră". Alții repetară după el.

Stăpânul și roșcata zâmbiră.

– Uite, vezi? se agită Roy. Au venit să întrebe pe toată lumea ce știu. Nimeni nu știe nimic. Nici noi nu știm nimic. Și lordul ne cumpără o băutură, la fel ca celorlalți.

După ce fu servită toată lumea, cineva propuse un toast pentru Excelența Sa. Când terminară, Lisle vorbi încet, dar suficient de clar încât să-l audă toată lumea:

– Mă cunoașteți, cred, cei mai mulți dintre voi. Și știți că nu m-aș afla aici, dându-vă de băut, dacă nu aș vrea ceva.

Mai mulți oameni râseră. El continuă:

– Azi-dimineață, după cum sunt sigur că știți deja, eu și domnișoara Carsington am fost atacați și ni s-au furat un cal, o căruță, o pătură veche de lână cu găuri în ea și un cufăr de fier și mai vechi. Mai târziu, calul s-a întors cu căruță cu tot. Nu și pătura. Nici cufărul. Noi suntem în mod special interesați de cufăr, dar ne-ar ajuta și informațiile legate de pătură. Vedeți voi, am venit aici... Se întoarse și se uită la roșcată. Am venit în căutare de *indicii*.

*

O oră mai târziu

– Ei sunt, spuse Olivia. Cei doi din colț.

– Frații Rankin, spuse Herrick fără să se uite în direcția lor.

Cei doi frați se aflau pe lista scurtă de suspecți a majordomului.

– Dintr-odată au devenit foarte prietenoși cu Glaud și Mary Millar, zise Lisle.

– Iar Mary este una dintre servitoarele noastre, continuă Herrick. Ieri-noapte a stat trează până foarte târziu. Se încruntă. Am vorbit cu ea mai devreme, dar a spus doar că s-a dus direct acasă. Foarte neplăcut, domnule. E o fată bună. Dar nu îl are decât pe Glaud, iar el pare să fie luat ostatic.

– Blestemăția este că nu avem nici o dovadă, rosti Lisle. Nu sunt decât speculații bazate pe auzite. Sunt bănuiți de multe lucruri, dar...

Clătină din cap. Tatăl lui era de vină pentru atâtea lucruri: pentru faptul că tâlhari mărunți ca aceștia mergeau liberi în satul lui; că strădaniile sătenilor nu erau luate în considerare.

Pastorul căruia Lord Atherton îi încredințase sătenii locuia în Edinburgh și nu se deranja să călătorească șaisprezece kilometri ca să-și păzească turma de credincioși.

– Nu avem nici o dovadă și ei știu asta, spuse Olivia. Nu trebuie decât să-și țină gura.

Lisle se uită la ea.

– Aș putea să-i bat până mărturisesc tot...

– Atât de grosolan, zise ea dezgustată. Atât de lipsit de măiestrie.

Avea toate motivele să fie trist în noaptea asta, dar ea îl făcu să râdă.

– Prea bine, atunci, fu el de acord. Încearcă tu prima.

Frații stăteau aproape unul de celălalt, cu capetele aplecate peste halbe, vorbind în șoaptă. Glaud Millar dormea cu brațele încrucișate, pe marginea mesei care se afla cel mai aproape de Jock. Vizavi de Jock se afla un scaun liber, dar Lisle le spuse că era curent și că trebuie să-i facă loc doamnei.

Fură obligați să se mute, făcându-i loc lui Lisle în cealaltă parte, între Jock – care acum stătea înghesuit în colț – și Roy, iar Olivia între Jock și Glaud.

Ea se întoarse spre fratele lui Mary.

– Glaud Millar? strigă ea. Glaud, am vrea să vorbim cu tine.

Glaud continuă să sforăie ușor.

– N-are nici un rost, domnișoară, spuse Jock. Nu s-ar trezi pentru nimic în lume, decât pentru sora lui.

– Ah, ei bine, a avut o zi grea, comentă Lisle. Dormea în mijlocul drumul la răsăritul soarelui. L-au cărat oamenii până acasă. Și acum, iată-l iarăși aici.

– Au fost isteți oamenii ăia, trebuie să recunosc, îi spuse Olivia lui Lisle. Au avut la dispoziție un timp foarte scurt, dar au conceput un plan atât de viclean.

– Viclean? Au târât un om care era deja beat mort în mijlocul drumului și l-au lăsat acolo ca să dea oamenii peste el.

– A fost o tactică genială de a-i întârzia, rosti ea. Dacă nu ar fi ținut pe muncitori ocupați cu domnul Millar, i-ar fi prins când tocmai ne atacau pe noi. Nu, a fost un plan inteligent.

Jock făcu o expresie țanțoșă.

Roy îi aruncă o privire, iar acesta se opri și se încruntă la halba lui.

– Și cât de îndrăzneți au fost! continuă ea. Trebuie să admiri asta.

– Ce este atât de îndrăzneț în a ataca o femeie neajutorată? întrebă Lisle.

– Neajutorată? sări Jock. Vai, dar...

– Îmi cer scuze, domnișoară, dar nu păreți genul de om neajutorat, interveni Roy. Toată lumea a auzit despre confruntarea dintre dumneata și bucătarul vostru.

Olivia zâmbi.

– Atunci hoțul a fost curajos dacă m-a atacat.

– Ei bine, a fost, nu-i așa? rosti Jock. A riscat să rămână fără bijuterii, dacă-mi scuzați expresia.

– Jock... începu fratele său, dar Olivia îi aruncă lui Jock un zâmbet sclipitor și văzu expresia acestuia – privirea pe care o aveau atât de mulți bărbați, orbiți și înfrânți ori de câte ori erau confruntați cu frumusețea ei.

– Și cu toate astea, te-ai luptat mai departe cu curaj, continuă ea.

– Eu...

– Tu! țipă o femeie. Porci mincinoși și hoți! Stați departe de fratele meu!

Își ridicară privirile.

Mary Millar stătea în pragul tavernei, cu boneta lăsată pe spate, părul ciufulit și fața roșie ca racul. Herrick își întinse brațul, blocându-i intrarea.

– Lasă-mă să trec, spuse ea. Lasă-mă să trec, domnule Herrick. Am suportat cât am putut – din partea unora de teapa lor.

Lisle dădu din cap. Herrick își lăsă brațul în jos, și Mary țâșni spre ei. Jock dădu să se ridice, dar Lisle îl împinse la locul lui.

– Așa, stai locului, zise femeia. Stai și ascultă, la fel cum m-ai pus și pe mine să fac. Și vreau să audă toată lumea. Se uită sfidător în jurul ei. Vreau să auziți cu toții.

– Spune ce ai pe inimă, Mary, comentă cineva.

– Și dumneavoastră, Excelență, continuă ea. Am terminat cu povestea asta.

– Te ascult, Mary, zise Lisle.

Femeia se întoarse spre frații Rankin.

– De parcă n-ajungea că-i ofereați lui Glaud băutură, deși el nu avea nevoie. De parcă n-ajungea că mă făceați să vorbesc când ar fi trebuit să-mi țin gura. Știam că nu e bine să vă spun despre cufăr. Știam că veți încerca să-l furați. Mi-am spus că sunteți atât de proști că nu veți reuși niciodată. Mi-am spus că nu veți face nici un rău, nimănui. Dar i-ați turnat băutură pe gât lui Glaud și l-ați aruncat în drum, ca pe un sac de cârpe vechi. L-ați rănit pe Excelența Sa, care nu a încercat decât să facă bine pentru noi. Ați atacat *o femeie,* javre fricoase ce sunteți! Smulse pălăria din capul lui Roy și o trânti la podea. Gunoi bun de nimic!

Apoi, spre uimirea lui Lisle – și a tuturor de față, din câte se părea – se întoarse și îl lovi pe fratele ei mort de beat.

– Și tu, de asemenea, Glaud! Am terminat-o! Ai singur grijă de tine. Acum nu mai am un loc de muncă, mulțumită ție. Și era un loc bun. Acum nu mai am nimic, nici măcar respect. Am terminat-o aici și plec. Iar tu... tu și prietenii tăi bătăuși puteți să vă duceți la dracu'!

Luă o halbă și turnă conținutul acesteia în capul fratelui său. Acesta scutură din cap și se uită în sus, ametit.

– Mary?

– Du-te la dracu'! exclamă ea. Am terminat-o!

Și porni ca o furtună spre ușă.

Herrick se uită întrebător la Lisle. Acesta încuviință din cap. Herrick deschise ușa și o lăsă să plece.

Taverna se cufundă în tăcere.

Lisle se uită la Olivia, care le zâmbi pe rând fraților Rankin.

– Ei bine, asta a fost interesant, comentă ea pe un ton vesel.

Lisle nu zâmbea.

– Unde este? întrebă el.

Roy îl privi drept în ochi.

– Nu știu despre ce vorbiți, spuse acesta. Fata aia a înnebunit complet.

Lisle se ridică în picioare, îl apucă pe Roy de revere și îl aruncă prin aer, de perete.

– Lisle, exclamă Olivia. Nu cred...

– Am încercat metoda ta, o opri el. Acum o facem *în felul meu.*

Olivia se ridică repede și se dădu la o parte.

Jock încercă să se strecoare pe lângă ea, dar Lisle răsturnă masa. Glaud căzu de pe scaun.

Lisle îl ridică pe Jock și îl aruncă în cealaltă parte a tavernei. Clătinându-se pe picioare, Jock dărâmă o masă și câteva scaune. Toată lumea din tavernă se ridică în picioare.

– Nu mă mai joc cu voi doi, îi amenință Lisle. Până număr la trei aveți timp să-mi spuneți ce ați făcut cu cufărul meu. Apoi vă bag în lanțuri, vă târăsc până la castel și vă arunc de sus – pe unul din turnul de sud, pe celălalt din turnul de nord.

– Ha, ha, râse Roy frecându-și ceafa. Nu puteți face asta. Nu mai suntem pe vremuri.

– Unu, începu Lisle să numere.

– N-o va face, spuse Roy către fratele său. Este o cacealma. N-o va face. Este împotriva legii. E o crimă. L-ați auzit. Se uită la cei din tavernă. Tu, Tam MacEvoy. L-ai auzit amenințând cu moartea.

– Eu n-am auzit nimic, zise Tam MacEvoy.

– Nici eu, comentă Craig Archbald.

– Ce rușine! se auzi altă voce. Să te folosești de slăbiciunea lui Glaud și de Mary împotriva lui. Și asta nu este nici jumătate din povestea lor, Excelență.

– Aveți nevoie de ajutor, Excelență? strigă cineva.

– Nu-i cinstit să vă distrați numai dumneavoastră, domnule, spuse altcineva.

– Mullcraik, adu frânghia aia a ta, zise cineva.

– Doi, continuă Lisle numărătoarea.

– Dacă ne omori, n-o vei mai găsi! urlă Jock. Niciodată!

– Așa este, n-o voi găsi, spuse Lisle. Pe de altă parte, nici voi nu veți avea parte de ea. Trei.

Roy se uită la Jock. Dintr-odată se aruncară asupra oamenilor din preajmă, azvârlindu-i la podea, apoi se întoarseră și fugiră spre

partea din spate a tavernei. O halbă zbură prin aer și îl lovi pe Roy în ceafă. Acesta căzu.

Un grup de oameni porni spre el.

– Bună țintă, îi spuse Lisle Oliviei.

Apoi se întoarse către agitație.

– Nu! țipă Jock. Oprește-i! Ne vor rupe în bucăți. Opriți-i, Excelență!

– Atunci spune-i unde este! strigă unul din săteni.

Mulțimea se despărți în două, și doi oameni îl aduseră pe Jock în față. Un alt grup îl trăgea pe Roy.

– Unde este? întrebă Lisle calm.

Jock privi în jos către fratele său.

Unul dintre bărbații care îl țineau pe Jock îl scutură nerăbdător.

– Spune-i, nerodule!

– În biserică, icni Jock.

Era târziu, dar tot satul era cu ei, cărând torțe și felinare, glumind și râzând.

Îl ajutaseră pe Lisle să prindă hoții și să primească răspunsul pe care în voia.

Ar fi fost mai convenabil să facă asta la lumina zilei, dar erau dispuși să o facă acum și meritau să aibă parte de distracția pe care avea să le-o ofere găsirea Cufărului Furat, după cum îl denumise Olivia.

– Poate că metoda ta a fost mai bună, la urma urmei, admise ea când intrară în biserică distrusă.

– Am fost amândoi, cot la cot, zise el. Tu le-ai înmuiat creierii – mai ales pe cei ai lui Jock. Apoi i-am bătut eu.

– Nu uita să te lauzi și pentru abilitatea ta de a conduce oameni în luptă, adăugă Olivia.

– Oricare ar fi fost combinația, important e că a funcționat, concluzionă el. Dacă n-ar fi spus Jock secretul, am fi căutat luni de zile.

– Deși am fi știut că se află pe aici pe undeva, adăugă ea, ne-ar fi luat al naibii de mult să îl găsim.

Acesta era adevărul. El era obișnuit să caute diferențele subtile din peisaj, indicii care îi spuneau că în locul respectiv era ascuns ceva. Dar aici era alt fel de teren. În lumina zilei ar fi fost mai ușor, dar în momentul de față vedea atât de puțin, că de abia putea distinge între o grămadă de pietre mucegăite și alta.

Jock, cu mâinile legate, fu adus în față.

–Aici, spuse el și lovi o lespede mare de piatră. Sub pietrele astea.

Lespezile pe care el și Roy le trăseseră deasupra gropii arătau de parcă ar fi căzut acolo cu mult timp în urmă. Chiar și Lisle, folosind metoda lui Belzoni, ar fi ratat urmele de frecare, singurul semn că aceste lespezi fuseseră mutate recent. Pe de altă parte, el era obișnuit să caute în locuri pustii, sub lumina sclipitoare a soarelui.

Cu atât de multe mâini dispuse să ajute, lespezile fură date la o parte cu ușurință. Apoi, folosind frânghiile, oamenii scoaseră cufărul afară din groapă.

Lisle îl lăsă acolo pentru câteva minute, ca să îl poată vedea toată lumea.

Și era o priveliște pe cinste, cu toate benzile de fier și încuietorile alambicate.

–Când s-a săturat toată lumea de privit, îl poți urca în căruță, îi spuse lui Tam MacEvoy. Va trebui să luăm cufărul înapoi la castel în noaptea asta. Dar mâine-dimineață sper să vă văd pe toți la fierar, când îl deschidem.

–Îmi cer scuze, Excelență, spuse un bărbat voinic. Sunt John Larmour, fierarul, domnule. Nu trebuie să așteptați până mâine, când deschid prăvălia. O voi face acum, dacă doriți. Focul e mai stins, dar îl putem înteți foarte repede, dacă e nevoie. După cum arată cufărul totuși, nu cred că avem nevoie de foc.

Propunerea fu întâmpinată de un cor de urale.

„Ce oameni", își zise Lisle în sinea lui. „Ce oameni remarcabili!"

–Îți mulțumesc, Larmour, spuse Lisle cu vocea înecată. E foarte amabil din partea dumitale. Își drese glasul. Tam, pune cufărul în căruță și du-l la prăvălia lui Larmour. Herrick, trimite pe cineva la castel ca să le invite pe Lady Cooper și Lady Withcote să ni se alăture.

–Și pe servitoarele doamnelor, adăugă Olivia.

Se uită în jos la ea.

–Și pe servitoarele doamnelor – pe toată lumea. Adu-i și pe prizonierii noștri, de asemenea. N-aș vrea să piardă asta pentru nimic în lume.

Ieșiră cu toții din casele lor, bărbați, femei și copii. În fața prăvăliei fierarului se adună o mulțime de oameni. Înăuntru erau înghesuiți cât de mulți încăpeau. Alții priveau din ușa deschisă. Tații își ridicaseră copiii pe umeri.

Lumina tremurândă a lumânărilor arunca umbre care dansau pe pereți, pe tavan și pe fețele publicului nerăbdător.

Lady Cooper și Lady Withcote stăteau în fața publicului, pe o pereche de scaune capitonate pe care le pregătiseră valeții. Servitorii lor se aflau în apropiere.

Jock și Roy stăteau în ușa prăvăliei, cu mâinile și picioarele prinse în lanțuri și paznici de fiecare parte.

John Larmour studie cufărul ceva vreme, apoi mormăi ceva.

Herrick trebui să traducă, pentru că Larmour avea un accent scoțian pronunțat. Lisle de-abia înțelesese propunerea pe care i-o făcuse la biserică, și acolo vorbise rar și rostise doar câteva cuvinte.

Dar Larmour era entuziasmat și cu cât vorbea mai repede, cu atât devenea mai neinteligibil orice spunea.

– Zice că este o adevărată manoperă, traduse Herrick. Regretă că va trebui să recurgă la violență, dar va avea nevoie de un fierăstrău pentru încuietorile exterioare.

Lisle încuviință și fierarul se apucă de treabă.

Nu dură mult timp. Odată ce lacătele fură îndepărtate, Olivia putea aborda încă o dată mecanismele de blocare cu șperaclele ei. Îi luă ceva mai mult timp să stabilească secvența, dar în cele din urmă eliberă capacul care acoperea una din încuietori. O îndepărtă și după ce încercă vreo câteva dintre cheile fierarului și îi ceru să-i explice pe îndelete cum funcționează, reuși să deschidă partea aceea.

Apoi trebui să învârtă niște de rotițe de metal și să tragă de niște cârlige în același timp. Trebui să o ajute Lisle. Mai exista un mecanism, dar deja învățase sistemul de închidere și deschiderea acestuia nu îi mai luă la fel de mult timp.

Lisle observă că umbla cu băgare de seamă, în așa fel încât să nu blocheze priveliștea sătenilor.

Când termină, se dădu la o parte.

Publicul aplaudă și ovaționă. Se auzi un cor de felicitări pentru Olivia, care părea să sune a „Bravo, fetițo".

– Fă tu onorurile, îi zise lui Lisle.

El înălță capacul cel greu al cufărului.

Sub el se afla o placă metalică acoperită cu decorațiuni, care ascundea mecanisme de închidere complicate. Deasupra cufărului deschis se afla o tavă de metal, frumos decorată și ea.

Oamenii începură imediat să parieze pe conținutul care se afla ascuns sub tavă.

Monede, spuseră unii. Bijuterii, comentară alții. Cărți. Farfurii. Rufe murdare, rostiră câțiva glumeți.

– Poze obscene, își dădu Lady Cooper cu părerea. Pun pariu cu tine pe cinci lire, Millicent.

– Nu fi ridicolă, comentă Lady Withcote. Hârtiile nu sunt atât de grele. Cred că are sculpturi acolo. Cel mai probabil, niște satiri din alamă. Erau foarte populari pe vremea noastră.

– Întotdeauna mi-au plăcut satirii, zise Lady Cooper.

– Te referi la Lord Squeevers, presupun.

– Squeevers Chioru'? Categoric, nu. El a fost un ciclop.

– Dar avea picioarele alea păroase...

– Ar trebui să-i fi văzut părțile de jos.

– O, dar le-am văzut.

– Îți amintești, acum mult timp, când...

– Că tot veni vorba de timp, interveni Olivia. S-au făcut toate pariurile? Bine. Lord Lisle, te rog să pui capăt misterului.

Lisle scoase tava de metal.

Din cufăr nu străluceau nici monede, nici bijuterii – deși Lisle nu se așteptase să găsească nimic de genul ăsta.

Înăuntru se afla o bucată de groasă de brocart.

– O, vai! exclamă Olivia. Mă tem că e un halat vechi.

– Asta nu are nici un sens, spuse Lisle, întinzându-se. Cine s-ar chinui atât doar ca să ascundă niște haine vechi? Chestia asta nu a fost deschisă de secole. Încuietorile astea nu au mai fost unse de... Mâna lui atinse ceva tare. Așteptați...

Îndepărtă cu grijă pânza. Dedesubt se aflau și mai multe pânze, dar arătau de parcă în ele ar fi fost învelit un obiect solid.

Ridică pachetul și îl puse pe masa de lucru a fierarului.

– Orice ar fi, nu este ușor, comentă el.

Mulțimea murmură uimită, oamenii din spate întrebând ce era, iar cei din față răspunzând că nu se știe.

Trase pânzele la o parte și scoase la iveală un cufăr mic din fier. Din fericire, acesta avea o singură încuietoare obișnuită.

Olivia avu nevoie doar de câteva minute ca să-l deschidă. După câteva încercări, îl deschise cu una dintre cheile au aspect straniu din colecția ei.

În timp ce deschidea cufărul cel mic, în fierărie se lăsă tăcerea.

– O, Doamne, șopti ea. O, Dumnezeule!

Până și Lisle își ținu respirația.

– Este ceea ce cred că este?

– Ce este, fir-ar să fie? mârâi Jock. Cât timp mai așteptăm până aflăm ce am luat?

– Tărăgănează înadins, ca să ne enerveze, îi zise Roy.

Era un document gros din pergament subțire, de pe care cerneala se estompase într-o nuanță maronie, pe care se distingea clar scrisul bisericesc. Documentul era mai degrabă lat decât lung.

Un sigiliu uriaș atârna de el.

– Sunt documente vechi, spuse cineva de lângă Lisle.

Jock gemu tare.

– Prostii! Toată munca aia! Ani întregi! Pentru o prostie!

– Nu e o prostie, spuse Roy. Nebunii ca răposatul Dalmay plătesc bani buni pentru documente vechi.

– E mort! Cine le-ar cumpăra acum? Bijuterii, ai spus. Aur și argint. Toți anii ăia în care am săpat...

– Dar ai găsit câte ceva.

– Câteva monede arătoase! O halbă veche. O lingură. Un singur cercel. Ei ce au găsit?

– Acestea sunt scrisori de brevet, anunță Lisle.

Frații cerură să li se explice termenul. Câteva voci amenințară cu probleme dacă Roy și Jock nu își țineau gura. Frații Rankin tăcură, mormăind nemulțumiți.

Lisle scoase documentele și citi în latină. Era conștient de prezența Oliviei lângă el, citind și ea, deși cu mai multă dificultate.

Ea nu avusese parte de antrenamentul lingvistic pe care i-l ținuse Daphne Carsington lui Lisle, în latină, greacă și alte șase limbi. Cu toate astea, trebuie să fi înțeles esențialul, pentru că acum își ștergea lacrimile cu podul palmei.

El n-ar trebui să se simtă mișcat; ținuse în mână artefacte mai vechi decât acesta. Dar nici unul dintre ele nu fusese personal. Simți un nod în gât.

– Ce este, Excelență? întrebă cineva.

Lisle își adună repede gândurile.

– Nu este ceea ce înțeleg majoritatea oamenilor prin comoară, dar este o comoară de familie, explică el. Acest document, datat 21 iunie 1431, poartă semnătura regelui Iacob I al Scoției.

Un val de „ahaaa" semnală că mulțimea adunată înțelesese că era o relicvă importantă.

În mijlocul murmurelor, Lisle îi auzi frații Rankin certându-se dacă era sau nu o prostie, înainte să îi reducă cineva la tăcere.

– Prin acest document, continuă el, regele îi acordă strămoșului meu, Sir William Dalmay, dreptul de a construi castelul Gorewood. „Un castel sau o fortăreață", scrie, „înconjurat de ziduri și șanțuri și apărat cu porți de aramă sau fier; și, de asemenea, să arboreze steaguri în vârf."

– Îl putem asculta pe tot, Excelență? întrebă Tam MacEvoy.

Lisle îl citi mai întâi în latină, pentru că suna foarte impresionat în acest fel. Apoi îl traduse. Englezii de acum patru sute de ani aveau un mod impresionant de-a vorbi.

– Asta înseamnă că Gorewood este al Excelenței Voastre, spuse Tam când Lisle termină de citit.

– Fie că ne place, fie că nu, comentă cineva din mulțime.

Oamenii izbucniră în râs.

– Și noi la fel, Excelență, mai declară Tam. Am venit la pachet cu locul și toate necazurile noastre, de asemenea.

Mulțimea fu de acord cu un val de *așa-i* și mai multe râsete.

Lisle se uită în jurul lui. Râdeau, dar vorbeau serios. Își aminti ce auzise noaptea trecută.

Simți mâna Oliviei pe brațul lui. Se uită în jos.

– Ai expresia aia, îi spuse ea în surdină.

– Ce expresie?

– Când asculți de grasul conștiinței.

– Oamenii ăștia... începu el. Tatăl meu. Ce a făcut...

– Da, știu. Îl strânse de braț. Trebuie să vorbim despre asta. Dar mai târziu.

Olivia puse cu grijă documentul în cutia lui. Dori să închidă capacul, dar se opri și îl ridică din nou.

– Ce este? o întrebă el.

– E ceva într-un colț, observă ea. O monedă, cred. Sau...

Zâmbi. Degetele ei subțiri prinseră obiectul și îl scoaseră afară.

Era un inel, inelul unei lady după câte se părea: un cerc de aur cu pietre roșii, rubine sau granate. Pietrele aveau culoarea părului ei.

Îl ridică în așa fel încât să-l vadă oamenii din față. Iar aceștia le povestiră celor din spate ce vedeau.

Se auziră *oh* și *ah* și urale răzlețe.

Din colțul în care se aflau frații Rankin se auziră alte mormăieli.

Olivia se uită la Lisle.

– Vezi? Acesta este un moment perfect și fericit pentru toată lumea – mai puțin pentru ticăloșii ăia doi. Bucură-te!

*

Câteva ore mai târziu

Lisle stătea în nișa ferestrei, privind în noapte. Pe cerul noros se zăreau câteva stele.

Până când toată lumea terminase cu exclamațiile de uimire legate de comoară, duseră cufărul la căruță și se întoarseră la castel urmați de o adevărată procesiune – timp în care auzi alte povești de genul celor din tavernă – se făcuse foarte târziu. Până și cele două doamne erau pregătite de culcare.

Pe Roy și Jock îi aruncă în temniță, ca să aibă mai târziu ac de cojocul lor.

Mai trebuia să se ocupe de o singură problemă.

Se confruntase cu zeci de astfel de probleme în Egipt – săteni și muncitori nemulțumiți, înșelătorii și furturi, atacuri și altele de acest gen. Săpăturile mergeau prost. Ambarcațiunile se scufundau. Erau invadați de șobolani. Loviți de boli. Era viața lui. Era interesantă și chiar incitantă uneori.

Acum însă...

O bătaie ușoară în ușă îl făcu să tresară.

Plecă de lângă fereastră și deschise ușa.

În fața lui stătea Olivia. Era toată îmbrăcată în alb, o rochie cu foarte multe decorațiuni – panglici, volănașe și dantelă. Părul era liber și îi cădea pe umeri într-o claie minunat de sălbatică.

O trase înăuntru și închise ușa. Apoi se răzgândi, deschise ușa și încercă să o împingă afară.

– Te hotărăști odată? îl tachină ea.

– Ai venit în dormitorul unui bărbat în toiul nopții, îmbrăcată în cămașa asta de noapte – și te aștepți ca el să mai aibă puterea de-a lua vreo decizie?

Cât timp trecuse?

Zile întregi, parcă secole.

– Trebuie să vorbim, spuse ea.

Lisle o trase înapoi în cameră și închise din nou ușa.

– Lasă-mă să-ți explic ceva, începu el. O fată care intră în camera unui bărbat aproape goală caută probleme.

– Da, admise ea.

– Atât timp cât înțelegi asta... comentă el.

Lisle își aruncă halatul cât colo.

Acum era complet gol.

– Oh! exclamă ea.

Lumina focului sclipea rubiniu în părul ei răvășit. Pielea ei strălucea ca o lună plină de vară. Parfumul ei ușor și misterios plutea în aer.

Lisle o luă în brațe și o duse la patul înalt. O lipi de trupul lui și aruncă la o parte așternuturile, cu o singură mână. Apoi o așeză pe marginea patului.

– Bine, spuse ea. Putem vorbi mai târziu.

– O, da. Avem foarte multe de vorbit, murmură el.

Aveau la dispoziție o viață întreagă despre care să vorbească.

Ea îi mângâie pieptul.

– Ai crescut bine.

– Și tu la fel, zise el.

Își împinse genunchiul între picioarele ei, iar ea se rezemă pe pat și își ridică unul din picioare.

– Nu pot să-ți spun cât de incitant este asta, comentă ea.

– Poți să-mi scrii o scrisoare, o tachină el. Mai târziu.

Îi prinse cămașa de noapte în pumni și o trase în sus. Îi privi admirativ picioarele.

– Îți plac picioarele mele, spuse ea.

– Îngrijorător de mult, admise el.

Se aplecă și o sărută pe partea de deasupra piciorului, la fel cum făcuse la White Swan în Alnick.

– O, gemu ea. Ești rău! Ești un bărbat crud și lipsit de inimă...

– Diabolic, murmură el. Nu uita, *diabolic*.

Îi mângâie interiorul coapselor, tachinând-o. Ea își lăsă capul pe spate.

Îi ridică hainele și mai sus și o atinse cu degetele de-a lungul pielii, până ajunse în locul cald și moale dintre picioare.

– O, mâinile... mâinile tale! Își apăsă mâna peste a lui, lipind-o mai aproape de trupul ei. O, pentru numele lui Dumnezeu. Ce-o să mă fac?

Olivia se ridică în genunchi. Smulse panglicile halatului și îl aruncă. Urmă cămașa de noapte.

Buclele roșcate îi cădeau pe umeri. Un triunghi mic de păr la fel de roșcat sclipea între picioarele ei. Era complet goală.

Era atât de ușor să și-o imagineze dansând goală în deșert, la lumina lunii.

– Destul! rosti ea. Destul cu prostiile astea. Nu voi fi niciodată cuviincioasă. Nu-mi poți cere să mă supun.

– Ăsta era ultimul lucru pe care aveam de gând să...

– Vino aici, spuse ea. Mâinile îi alunecară în jos, spre pântec, și apoi și mai jos, între picioare. Vino *aici*.

Lisle se urcă în pat și îngenunche în fața ei. Ea îi luă mâinile și i le puse pe sânii ei.

El se aplecă și o sărută lung și dulce. Îi cuprinse sânii, iar ea își înnodă degetele în jurul gâtului său și își lasă capul pe spate, permițându-i să o atingă când și cum voia.

Îl atinse și ea, trecându-și palmele peste spatele lui și cuprinzându-i posteriorul. Se trase mai aproape și se împinse în vintrele lui. Mădularul lui pulsa nerăbdător, lipit de pântecul ei.

Olivia îl cuprinse. Își mișcă mâna în sus și în jos, apoi se opri și își încleștă degetele deasupra vârfului. El gemu.

Îl privi.

– Ai terminat cu joaca? o întrebă el răgușit.

– Nici măcar pe jumătate.

Îl împinse ușor. El înțelese indiciul și se lăsă pe spate, iar ea se așeză deasupra lui.

– Știu că se poate și așa, zise ea. Am văzut poze.

El râse. O prinse de șolduri și o coborî ușor peste el.

– Oh, gemu ea. Expiră adânc și tremură. Oh, Lisle! O, vai!

Se aplecă, iar mișcarea amplifică plăcerea. Îl sărută – un sărut intens și pasional, care îi pătrunse până în suflet. O prinse și mai strâns în brațe, iar ea începu să se miște ritmic.

Era un ritm rapid, de parcă ar fi fost prima dată și ar fi așteptat o eternitate, dar și ultima și singura lor șansă de-a mai face dragoste.

O privi, aplecată peste el, cu ochii ei albaștri întunecați ca noaptea și cu părul sălbatic încadrându-i chipul.

– Te iubesc, declară el.

O trase în jos, o sărută și o ținu strâns în timp ce se mișcau la unison. Valul de extaz veni și îi purtă pe amândoi odată. După care, brusc, lumea reveni la normal.

Trecu mult, mult timp.

Apoi Olivia alunecă de pe el și se întinse alături. Lisle îi asculta respirația și se uita pierdut în sus, la baldachinul patului.

Ea își duse mâna la piept, încercând să-și liniștească respirația sacadată. Nici el nu se liniștise complet, dar era absolut sigur de un lucru.

Îi cuprinse mâna.

– Te iubesc, repetă el.

Capitolul 20

Olivia îi sorbi cuvintele și acestea îi ajunseră până în inimă, unde le păstră alături de celelalte multe secrete ale ei.

Se hrăni și cu liniștea. Zidurile groase ale castelului țineau la depărtare lumea exterioară și înăbușeau orice sunete din interior. Nu se auzea decât focul care trosnea în vatră, sunetul profund și răgușit al vocii lui și bătăile rapide ale inimii ei.

Se ridică într-un cot să îl privească, fără să-și mute mâna de pe pieptul lui. Era cald acolo și îi simțea ritmul constant al inimii.

– Am început să bănuiesc ceva de genul ăsta, comentă ea.

– Cred că mă iubești și tu, replică el. Nu văd cum ai putea să nu mă iubești. Suntem făcuți unul pentru celălalt. Cu siguranță este evident.

Ea respiră lung.

– Rămâi aici.

Se strecură afară din pat, își luă cămașa de noapte și o trase peste cap.

El se ridică în șezut. Lumina focului îi făcea pielea să pară de aur și dansa pe mușchii lui puternici. O privea cu ochii lui cenușii, larg deschiși de uimire.

– Olivia!

– Vreau să vezi ceva, explică ea. Mă întorc într-o clipă.

Când reveni cu o cutie în mâini, Lisle era îmbrăcat în halat și se plimba prin fața șemineului.

– Îmi pare rău. Ca de obicei, Bailey e întotdeauna trează când de fapt ar trebui să doarmă. E întotdeauna de pază, ca un Argus cu o mie de ochi. A trebuit să mă îmbrace cu un halat și să mă certe că risc să răcesc de moarte. Întoarce-te înapoi în pat.

Puse caseta jos pe pat și se așeză.

– Vino, îl chemă iarăși, mângâind așternuturile. Vreau să-ți arăt comorile mele, adăugă Olivia și se așeză turcește.

– Credeam că mi le-ai arătat deja, comentă el și urcă în pat alături de ea.

Îi sărută tâmpla.

– Nu ar trebui să sari în sus din pat la două minute după ce un bărbat îți spune că te iubește, rosti el. Chiar nu știi *nimic*?

– Am vrut *să vezi,* spuse ea.

Deschise cutia și începu să le scoată afară: pachete de scrisori primite de la el, sculptura mică din lemn pictat – primul cadou pe care i-l trimisese, brățara cu pietre albastre, bucata de alabastru... și așa mai departe.

Comori pe care i le trimisese el timp de zece ani. Și batista cu inițialele lui, pe care i-o furase cu câteva săptămâni în urmă.

Își ridică privirea spre el. O usturau ochii și avea un nod în gât.

– Și eu te iubesc. Vezi?

Lisle încuviință încet.

– Văd, răspunse el. Da, văd.

Ar fi putut rosti și ea cuvintele, dar ea putea spune orice și păcăli pe oricine.

Știa și ea foarte bine. Și știa că și Lisle era conștient de asta.

Cutia păstra secretele ei, lucrurile pe care le iubea cu adevărat.

Îl lăsase să îi vadă inima, cuvintele pe care nu le rostise, cuvinte adevărate.

Lisle înghiți cu greu. După o clipă intensă de tăcere, spuse:

– Trebuie să te căsătorești cu mine.

Ea se uită pentru câteva clipe la colecția ei de secrete.

– Cred că trebuie. Am vrut să-mi sacrific fericirea și să mă dau curajoasă, dar se pare că nu pot.

Lisle se uită la ea în timp ce își punea mărunțișurile atât de prețioase la loc în cutie.

– Vorbești serios? o întrebă.

– Da, răspunse ea. Credeam că nu voi putea suporta ideea, dar a început să crească în inima mea. Ca un mucegai.

– Foarte amuzant.

Ușurarea pe care o simțea era atât de mare, că se relaxă complet. Nu-și dăduse seama ce greutate apăsase pe inima lui până în momentul acesta, când dispăruse orice obstacol.

– Ne echilibrăm, continuă ea. Ne iubim. Suntem prieteni. Și sexul e destul de bun.

– Destul de bun?

– Mult mai bine decât prima experiență a lui Lady Cooper, îl informă ea și repetă felul în care își descriseseră doamnele primele căsătorii.

El râse.

– L-am depășit pe primul soț al lui Lady Cooper – și am și inelul și tot ce-mi trebuie, comentă el.

– Cel din cufăr, spuse ea. O, sunt de acord.

Lisle o trase în brațe și o sărută.

– Dacă mergem și trezim doi martori, ne putem declara căsătoriți și chiar vom fi – și apoi îți vei putea petrece noaptea aici, zise el. Căsătoria este mult mai simplă în Scoția.

Ea se trase înapoi și îi mângâie obrazul.

– E foarte tentant, dar cred că mama ar vrea să mă vadă căsătorită după obiceiurile din Anglia.

– Mama ta, da. Clătină din cap. Am uitat. Părinți. La naiba. *Părinții*, fir-ar ai să fie.

– Am o idee, începu ea. Hai să luăm niște pături, să ne strecurăm jos și să furăm ceva de mâncare din cămară, să facem un picnic în fața marelui șemineu și să punem la cale un complot împotriva părinților tăi.

O jumătate de oră mai târziu

Ședeau turcește în fața focului pe care îl aprinsese Lisle. Aveau o felie de pâine și o bucată de brânză excelentă pe care el o tăie, dar și o carafă cu vin din care beau fără pahare.

– Părinții mei, repetă el. Părinții mei afurisiți. Iată-mă aici, în cel mai fericit moment din viața mea – unul dintre ele, oricum, și ei se strecoară în peisaj ca niște... ca niște...

– Fantome, îl ajută ea.

Lisle așeză o bucată de brânză pe pâine și i-o întinse.

– Tatăl meu. Ce a făcut pentru oamenii de aici? Se răzgândește de o sută de ori. Impune reguli nu tocmai corecte. Mărește chiriile arendașilor când are impresia că nu primește destul de pe urma lor. De fiecare dată când își întoarce atenția spre Gorewood, face numai rău. Frații Rankin și câțiva ca ei vandalizează, fură și bat oamenii, dar nimeni nu poate dovedi nimic și nimeni nu este însărcinat cu menținerea ordinii. Lord Glaxton nu vrea să intervină. A încercat de câteva ori, dar tatăl meu l-a amenințat că-l dă în judecată – și pur și simplu nu merită deranjul. Sătenii sunt prea demoralizați și prea ocupați cu asigurarea traiului de pe-o zi pe alta ca să se mai și apere. Și nu mă pot gândi decât la faptul că eu pot restaura castelul și pot oferi locuri de muncă, dar nu îl pot opri pe tatăl meu, și imediat ce voi pleca, totul se va duce iarăși de râpă. Dar nu pot sta aici.

Și iat-o din nou, expresia aceea de mustrări de conștiință.

– Nu poți, repetă ea. Ai petrecut zece ani din viața ta în Egipt. De mic copil ai știut ce vrei și ți-ai urmat pasiunea cu hotărâre. Este chemarea ta. A-ți cere să renunți la ea este ca și cum i-ai cere unui poet să nu mai scrie sau unui artist să nu mai picteze... sau tatălui meu vitreg să nu mai facă politică. Nu poți renunța la arheologie.

– Și totuși simt că trebuie, zise el.

– O, ai face-o, ai renunța, rosti ea. Se întinse spre el și îi mângâie obrazul. Ai renunța pentru că ești *un om bun*, dragul meu. Apoi își lăsă mâna să alunece și îl bătu ușurel pe piept. Din fericire pentru tine, mireasa ta este lipsită de simț moral.

Luă carafa și bău.

– Iar eu te iubesc, spuse el.

– Eu te iubesc nebunește, zise și ea. Te voi face fericit, chiar dacă voi fi nevoită să omor pe cineva pentru asta. Dar nu va fi nevoie. Se uită la foc pentru un timp, chibzuind asupra situației până când, în ele din urmă, soluția i se arătă la fel de limpede ca iubirea pe care i-o purta bărbatului de lângă ea. O, Lisle, am o idee.

Zece zile mai târziu
Castelul Gorewood, sala cea mare

– Așa ceva nu se cade! strigă tatăl lui Lisle. Îi accepți orice, Rathbourne, și știi că acum e vorba doar de un capriciu. Iată-l pe fiul meu, doritor – nu, nerăbdător să se însoare...

– Are inima frântă, plânse mama lui. Doar uită-te la sărmanul băiat.

Lisle observa, ca de fiecare dată, felul în care părinții lui se alarmau degeaba. Însă pentru ei erau mai importante scenele astea teatrale decât explicațiile lui. Așa că de ce să-i oprească?

Le scrisese părinților săi scrisoarea pe care i-o dictase Olivia, mai puțin majusculele, sublinierile și înclinația spre dramatism. Și ea le scrisese părinților ei. Mama și tatăl ei sosiseră cu puțin timp în urmă, imediat după Lord și Lady Rathbourne. Toți patru erau la fel de nerăbdători, dar din diferite motive, să aibă loc această căsătorie.

Apoi Olivia le spusese că s-a răzgândit.

Așa-numitele însoțitoare se aflau la castelul Glaxton. Nu se puteau baza pe ele că nu vor dezvălui șarada. Aveau intenții bune, dar puteau fi imprevizibile când beau prea multe pahare.

Până și Lisle, care nu băuse nimic, spera să nu spună vreo prostie. Nu se pricepea să joace teatru.

– E în regulă, mamă, spuse el. Sunt dezamăgit, da, dar va trebui să suport.

– N-o pot obliga pe Olivia să se mărite, spuse răspicat Lord Rathbourne.

– Dar a spus că îl iubește! jeli mama lui. El o iubește. A spus că se vor căsători. Mi-a scris în scrisoare. Iar eu am dat vestea *tuturor!*

– Olivia s-a răzgândit, încercă să o liniștească Lady Rathbourne. Olivia se răzgândește mereu.

– Dar de ce? strigă mama lui. De ce, Olivia?

– Dacă trebuie să știți – și, sincer, eu nu voiam să spun nimic legat de asta –, eu nu vreau să vă rănesc sentimentele în fața înaltei societăți, începu Olivia. Dar adevărul este că nu știam că e sărac. Pur și simplu nu se pune problema să mă mărit cu el în situația asta.

Lord și Lady Rathbourne se uită unul la altul.

Părinții lui nu observară nimic. Erau ocupați doar cu propriile orgolii.

În acest moment, nu știau decât că una dintre cele mai bogate fete din Anglia îl refuza pe fiul lor.

– Dar va moșteni! spuse tatăl lui. Este fiul meu cel mai mare, moștenitorul meu. Va primi tot.

– Dar asta se va întâmpla peste foarte, foarte multă vreme, cu voia lui Dumnezeu, zise Olivia. Desigur, vă doresc o viață lungă, multă sănătate și fericire.

– Ai spus că ții la el, Olivia, îi reproșă mama lui. Înainte să veniți aici, ne-ai dat de înțeles că ai accepta să-ți facă curte.

La cât de mult îl enervau părinți lui, lui Lisle îi venea din ce în ce mai greu să nu intervină. Încetul cu încetul, înțelegea linia pe care mergea planul Oliviei și motivele pentru care îl ticluise.

– Asta a fost înainte să înțeleg pe deplin situația lui nefericită, zise ea. Dacă m-aș mărita cu el, aș deveni subiectul de batjocură al tuturor, iar imaginea lui ar avea de suferit în ochii lumii. Oamenii ar spune că am fost atât de disperată să mă mărit, că am luat un vânător de zestre.

– Un vânător zestre! țipă mama lui.

– Nu spun eu asta, explică Olivia. Știu că lui Lisle nu-i pasă de astfel de lucruri. Știu că m-ar lua chiar dacă aș avea numai hainele de pe mine. Privirea ei albastră pluti pentru câteva secunde spre ochii lui. Dar știți cât de răi pot fi oamenii. N-aș putea suporta, de dragul

meu sau a lui Lisle, ca numele lui să fie pătat de oameni cu gândirea bolnavă. Îmi pare foarte rău – cred că ne potrivim foarte bine –, dar mă tem că nu se va întâmpla niciodată.

Se întoarse spre Lisle, cu ochii ei albaștri sclipind de lacrimi. Putea să plângă fără oprire, știa asta foarte bine.

– Lisle, mă tem că dragostea noastră e condamnată.

– E o situație nefericită, zise el. Și aveam inelul și tot ce trebuie...

– Este absurd! izbucni tatăl lui. Sigur că are bani.

– Nu are nimic al lui, îl corectă Olivia. Nu-i aparține nimic doar lui. Nu are o sursă sigură de venit. Are doar o alocație...

– Și una generoasă, nu uita, spuse tatăl lui, pe care am de gând să i-o măresc datorită faptului că a făcut o treabă foarte bună aici.

– Alocația se poate da și opri după bunul plac, spuse ea. Banii din alocație nu sunt *ai lui*.

Trebuie că înțelesese, în cele din urmă, pentru că tatăl lui încetă să mai măsoare camera cu pași agitați și căzu pe gânduri.

– Aceasta e singura piedică? întrebă el. Banii?

– Banii, recunoscu Olivia. Dar nu, nu doar banii. O sumă mare e lipsită de... importanță. Noi vrem o proprietate. Nu l-ar mai porecli nimeni „vânător de zestre", dacă ar deține o proprietate. Se uită în jurul ei, la pereții sălii mari, care acum erau împodobiți cu tapiserii și tablouri. De exemplu, această proprietate. Da, spuse ea gânditoare. Acum că mă gândesc mai bine, s-ar potrivi foarte bine. Transferați Gorewood în întregime pe numele lui și mă voi mărita cu el imediat ce doriți.

În aceeași noapte

Nunta urma să aibă loc peste o lună. Cu toate astea, între timp, Lord și Lady Atherton erau hotărâți să nu-i permită Oliviei să renunțe la căsătorie. Un servitor fu trimis la Edinburgh și se întoarse cu un avocat care întocmise documentele ce transferau castelul Gorewood și toate domeniile aferente acestuia pe numele contelui de Lisle.

Toate astea se realizară până la căderea nopții.

La scurt timp după aceea, Olivia și Lisle deveniră soț și soție. Martori fuseseră părinții lor, Lady Cooper și Lady Withcote, Lord Glaxton și câteva din rudele acestuia, precum și toți servitorii din castel.

Aillier pregătise o cină splendidă, incluzând produse de patiserie delicioase coapte în cuptor lui mult hulit.

Invitații se aflau în sala cea mare și sărbătoreau.

Când Lisle și Olivia se strecurară afară, toată lumea zâmbi.

Cu cât era mai repede consumată căsătoria, cu atât mai bine, din punctul de vedere al părinților lui.

Lisle o duse pe acoperiș.

Avu grijă să baricadeze ușile.

Luase covoare și blănuri, pentru că era noiembrie, un noiembrie scoțian, și era al naibii de frig. În seara aceea totuși, zeii capricioși ai Scoției le zâmbeau și alungaseră norii.

Olivia se lăsă pe spate și se rezemă de brațul lui ca să se uite în sus, la cer.

– E presărat cu stele, comentă ea. N-am mai văzut niciodată atât de multe stele.

– E frumos în felul său, spuse el. Merită un tratament mult mai bun decât cel pe care l-a primit de la tatăl meu. O trase mai aproape și o sărută. Ai fost genială.

– Lipsită de scrupule și de principii morale, mincinoasă și înșelătoare, zise ea. Da, am fost în cea mai bună formă a mea.

– A fost o idee genială.

– A fost singura idee posibilă. Cine ar fi mai potrivit decât tine să fie stăpânul Gorewood?

– Și cine ar fi mai potrivită decât tine să reușească ceea ce nu a reușit nimeni: să îl facă pe tata să renunțe la ceva ce nu vrea, cu care nu știe ce să facă, dar căruia nu voia să-i dea drumul.

– Așteaptă, îl opri ea. Într-o anumită măsură, furăm de la frații tăi, nu-i așa?

– Când vor fi ceva mai măricei, mi-ar plăcea să îi trimit la școală, zise el. Eu aveam un temperament diferit, dar ei nu sunt ca mine. Cred că vor fi fericiți acolo.

– Dar tu vei fi fericit aici? întrebă ea.

– Desigur, confirmă el. Voi avea momentele mele. Dar știi că nu mă voi adapta niciodată.

– Nici nu aș vrea. Nici nu trebuie. Îl avem pe Herrick.

El râse.

– Și prima mea decizie ca stăpân al Gorewood va fi să-l promovez la rangul de administrator al proprietății. Ah, Olivia, puterea este delicioasă. Aproape că mă simt de parcă aș fi în Egipt. Cât de uimitor este să fii liber să acționezi, să faci ceea ce consideri că este corect. Aș fi fost consumat de vinovăție dacă i-aș fi abandonat pe acești oameni în grija tatălui meu. Acum nu trebuie să-i spun despre Jock și Roy.

Iar dacă află, nu poate face nimic. Nu poate face nimic nici în privința lui Mary Millar. Nu poate concedia sau angaja pe nimeni. Ăsta e singurul loc în care nu mai poate aduce haosul.

Le spusese fraților Rankin că își puteau petrece următorii cinci ani ajutând la reconstruirea și modernizarea prăvăliilor, drumurilor și caselor sau își puteau încerca norocul la proces. Ei aleseseră să muncească.

– Cinci ani de muncă cinstită îi va schimba complet, spuse el. Dacă nu, ei bine, vom vedea ce facem atunci când vom ajunge acolo. Și n-am văzut nici un motiv s-o concediez pe Mary.

– Se afla într-o situație fără scăpare, admise Olivia. Dar în cele din urmă a acționat corect.

– Ăsta e singurul lucru pe care trebuie să îl cerem de la oameni, spuse el. Să fie corecți.

Ea își întoarse capul ca să se uite la el, iar blana îi alunecă de pe umeri. El o trase înapoi. Mai târziu avea să o dezbrace încet. Sau poate foarte repede. Dar noaptea era prea friguroasă pentru acte indecente pe acoperiș.

– Te-ai comportat bine, spuse ea. În situații dificile, într-un loc în care nu voiai să te afli.

– Am învățat câteva lucruri. O trase mai aproape. Am câștigat foarte mult. Cât de oribil! Trebuie să-i fiu recunoscător tatei pentru că a început toată povestea asta.

– Și mie, adăugă ea, pentru că i-am pus punct atât de frumos.

– Am terminat? întrebă el.

– Nu chiar, răspunse ea. Până când ne vom celebra nunta totuși, ar trebui să fim stăpâni peste tot. După asta am putea pleca în călătoria de nuntă.

– O, am uitat de tradiția asta. Ei bine, un bărbat trebuie să facă sacrificii. Vrei să mergi undeva romantic, presupun. Paris? Veneția?

– Nu! exclamă ea. Nu fi prostuț! Toată lumea se duce în locurile alea. Se întoarse spre el. Eu vreau Sfinxul și piramidele, mormintele și mumiile putrezite. Își lipi buzele de urechea lui. Du-mă în Egipt, scumpul meu iubit și prieten.

Mulțumiri

Lui Eric și Nick, pentru serviciile lor impecabile, inspirația și glumele geniale;

Actorilor de la Colonial Williamsburg, care mi-au împărtășit cu drag cunoștințele lor uimitoare, au îndurat ședințe foto nesfârșite și m-au inspirat mai mult decât își pot închipui – cu mulțumiri speciale pentru Mark Schneider și Susan Cochrane pentru că mi-au dezvăluit misterele legate de caii și trăsurile din vechime;

Lui Sherrie Holmes, pentru că m-a ajutat să țin haosul în frâu – și pentru că mi-a explicat diferențele subtile dintre termenii cabalini;

Lui Walter, pentru tot, și mai ales pentru că a venit în galop călare pe calul său alb și m-a salvat încă o dată;

Lui Nancy, Susan și Cynthia, care știu deja motivul.